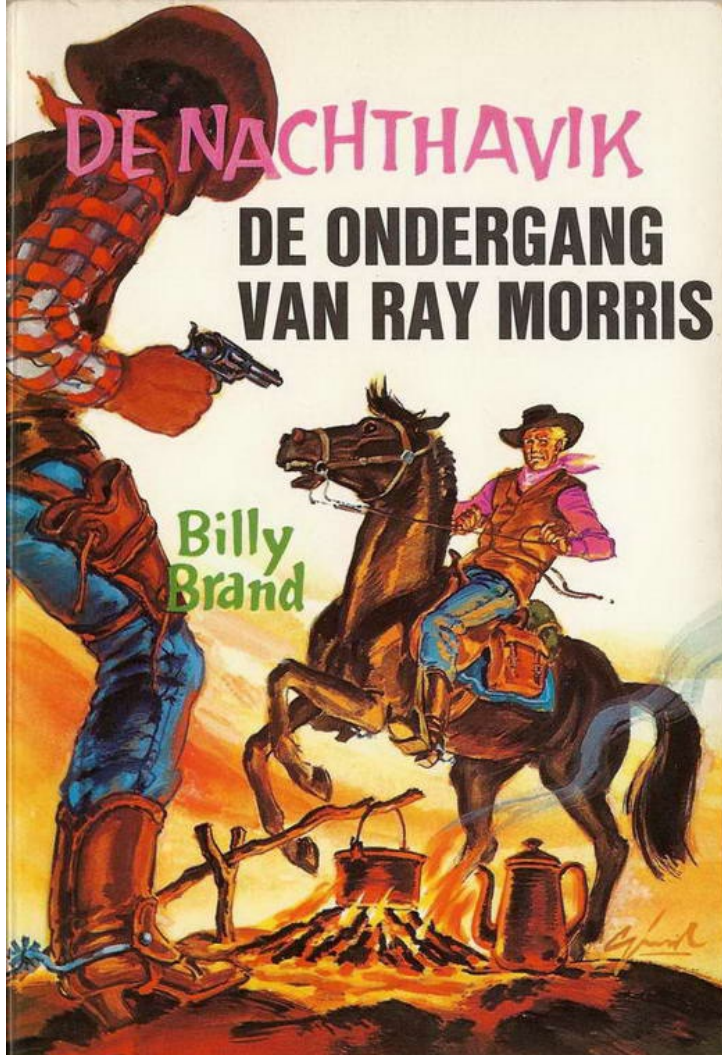

An illustration depicting a Western scene. On the left, a man in a red and black plaid shirt and a large brown hat holds a silver revolver. In the center, a cowboy in a brown vest, pink shirt, and blue jeans sits on a dark brown horse that is rearing up. In the foreground, a campfire burns with a cooking pot hanging over it, and a large copper kettle sits on the ground. The background is a warm, orange-yellow sky.

DE NACHTHAVIK

DE ONDERGANG
VAN RAY MORRIS

Billy
Brand

KLUITMAN WILDWESTSERIE

SERIE DE NACHTHAVIK

DE ONDERGANG VAN RAY MORRIS

... Reed zijn paard snel naar de koets en rukte het portier open, zijn
pistool op de inzittenden gericht ... (blz.105)

DE ONDERGANG VAN RAY MORRIS

DOOR

BILLY BRAND

Geïllustreerd door
GERARD VAN STRAATEN

WILD-WEST

UITGEVERIJ KLUITMAN ALKMAAR

IN DE NACHTHAVIK-SERIE VERSCHENEN

*

VEEDIEVEN IN DE VAL

*

HET GEHEIM VAN DE DUIVELSKLOOF

*

DE SPOOKRUITERS VAN DE LOBOVALLEI

*

TERREUR IN SAN PABLO

*

DE JACHT OP DE PAARDENDIEVEN

*

DE OVERVAL IN DE KIOWA-PAS

*

STORM OVER INDIANENLAND

*

DE ONDERGANG VAN RAY MAVIS

*

DE GOUDSCHAT IN DE DODENVALLEI

HOOFDSTUK I

De hinderlaag

Een smalle maansikkel boven de heuvels en zowat een miljoen sterren aan een diepdonkere hemel gaven voldoende licht om het brede pad van mul zand te onderscheiden, dat zich als een gelige slang door het dal slingerde.

Aan weerszijden van het pad liep de bodem zacht glooiend op, dicht begroeid met lage struiken en kreupelhout, waartussen verspreid staande boomgroepen oprezen, hier en daar vrijwel aan het oog onttrokken door dunne sluiers van nevel, die zilverig glansden in het vage licht.

De Nachthavik had, toen de duisternis was gevallen, zijn zwarte hengst, Blackie, in stap laten overgaan en diep uitgezakt in het zadel, luisterde hij met een half oor naar het ritmische gestamp van de paardenhoeven in het losse zand terwijl zijn ogen op

zoek waren naar een geschikte plaats om zijn leger voor de nacht op te slaan. Hij had het grootste deel van de dag in het zadel doorgebracht en zowel hijzelf als zijn paard waren hard aan de nodige rust toe.

Hij was op weg naar Waterhole, een klein stadje aan de rand van de Mohave-woestijn. Daar zou hij volgens afspraak Jimmy Stevens ontmoeten en samen zouden ze een bezoek gaan brengen aan hun oude vriend, Tex Ellis, die een ranch had in de Lobo-vallei, een dertig mijlen verder naar het zuidoosten. (*Zie: De spookruiters van de Lobo-vallei*). Een vriendschapsbezoek, maar misschien zouden er ook zaken kunnen worden gedaan!

Waterhole, zo meende de Nachthavik, lag nog tenminste zo'n vijftientwintig mijlen ver weg. Te ver om er nu nog heen te rijden. Vandaar dat hij had besloten om de nacht maar in de open lucht door te brengen en morgen, fris en goed uitgerust, het laatste stuk van de tocht af te leggen.

Nu was het zaak een geschikte plek te vinden om te overnachten. Het moest een plaats zijn waar water was en gras voor zijn rijdier. Voor zichzelf had hij de nodige mondvorraad bij zich.

Met een kort rukje aan de teugel ging hij rechtop zitten en Blackie begreep de wenk en zette er een stapje bij.

De Nachthavik liet z'n ogen over de omgeving dwalen maar het zei hem niets. Ergens in de buurt zou ongetwijfeld water zijn, dacht hij. Bij dag zouden er voldoende aanwijzingen zijn en zou het weinig moeite kosten om water te vinden maar nu, in dit schemerige licht...

Een kille avondbries joeg flarden nevel over het pad en plotseling hield de Nachthavik zijn paard in en snoof nadrukkelijk. Er was geen twijfel mogelijk. Hij rook duidelijk een brandlucht... de geur van brandend hout! Niet ver van de plaats waar hij zich bevond, brandde een vuur. Misschien in een of andere hut in de heuvels maar het leek hem waarschijnlijker dat het een kampvuur was. In elk geval was het een onderzoek waard!

Hij wendde de teugel naar rechts en stuurde Blackie het lage struikgewas in. Terwijl het zwarte paard langzaam de flauwe helling beklom, speurden de ogen van de Nachthavik de omgeving af. Voorlopig was er nog niets van een vuur te bemerken maar de

rooklucht werd steeds sterker. Na een goede tweehonderd meter te hebben afgelegd, bereikte hij de plaats die hij zocht en in de dekking van een grote heester hield hij zijn paard in.

Voor hem lag een ondiepe kom, een kleine laagte tussen de heuvels, omringd door hoog opgaand struikgewas. Er groeide gras en er was een kleine poel, waarin water glinsterde. Daar achter, tussen enkele lage struiken, liep een paard te grazen. Rechts, tegen de vrij steile helling, brandde een laag vuur, waarbij een man kennelijk bezig was een maaltijd te bereiden.

Precies wat hij zocht!

Hij kon zichzelf de moeite van het aanleggen van een kampvuur besparen en met een beetje goede wil zou de maaltijd die daar gebrouwen werd, voldoende zijn voor twee!...

Terwijl hij Blackie voorzichtig de korte vrij steile helling liet afdalen, bemerkte de man zijn aanwezigheid. Haastig zette hij de pan, die hij van het vuur genomen had, neer en toen hij met een ruk overeind kwam, zat er een pistool in zijn rechterhand, dat op de Nachthavik gericht was.

„Kom maar dichterbij, maar hou je handen zo dat ik ze zien kan, mister,” zei hij op scherpe toon.

De Nachthavik reed met een onbewogen gezicht naar het vuur, zijn handen bij de zadelknop, en keek neer op de man met zijn pistool.

Hij was nog vrij jong, stelde hij vast. Vooraan in de twintig, groot en stevig gebouwd met brede schouders en een lang, hoekig gezicht met een vierkante, wilskrachtige kin en diepliggende ogen. Die ogen, half samengeknepen, waren strak op hem gericht. Er lag argwaan in en ook een zekere nieuwsgierigheid. Het lange pistool lag vast in zijn hand.

„Mag ik afstijgen?” informeerde de Nachthavik nuchter.

„Ben je alleen?”

De Nachthavik knikte.

„Helemaal alleen! Just me and my horse!”

De man keek een ogenblik langs hem heen, alsof hij wilde vaststellen dat het inderdaad klopte, knikte langzaam en maakte een luchtige beweging met zijn pistool.

„Kom maar haar beneden,” nodigde hij uit.

De Nachthavik liet zich uit het zadel glijden, gespte zijn patroongordel los en legde die voorzichtig op de grond.

„Zo beter?” vroeg hij met een flauw glimlachje.

De jonge man glimlachte op zijn beurt en het gaf zijn gezicht iets jongensachtigs.

„Much better,” beaamde hij terwijl hij zijn Colt in de holster stak. „Ga er maar bij zitten. Als je zin hebt, kun je nog een stukje mee-eten ook. Er is genoeg voor twee!”

De Nachthavik lachte.

„Of ik zin heb! Maar ik zal eerst voor m'n cayuse zorgen!”

Hij zadelde Blackie af en leidde hem naar de waterpoel. Toen het paard voldoende gedronken had, zette hij het vast met zijn lasso, zó dat het gelegenheid had om te grazen.

Hij liep terug naar het vuur en diepte uit zijn plunjezak zijn eetgerei op.

Toen hij wilde gaan zitten, wees de jonge man naar de patroongordel. „Je kunt die maar beter weer aandoen, mister,” zei hij met een half lachje. „Je kunt nooit weten waar het goed voor is!”

De Nachthavik grinnikte zachtjes. Het was een bewijs van vertrouwen en het stond hem wel aan. Hij mocht deze jonge cowboy wel!

„You're right!” zei hij. „Je weet nooit wanneer je die spullen nodig hebt!”

Toen hij een ogenblik later bij het vuur ging zitten, schoof zijn metgezel hem de pan toe.

„Bedien je zelf, mister...”

„Smith is de naam... Steve Smith! Thanks, I will!”

„Mine's Clint Cassidy,” verzekerde de cowboy. „Koffie, Smith? Je zult 't moeten stellen zonder melk en suiker!”

„Zo heb ik 'm het liefst! Well, I'm sure glad to meet you, Clint! Thanks!”

Hij nam de mok koffie aan en zette die voorzichtig voor zich op de grond. Nadat hij een portie bomen met kleine stukjes spek op zijn blinken bord had geschept, schoof hij de pan naar zijn metgezel.

Toen ze zaten te eten, informeerde Cassidy: „Hoe heb je me hier gevonden, zo ver van de weg af?”

De Nachthavik nam een slok koffie en veegde met de rug van zijn hand zijn mond af.

„Ik rook je vuur,” zei hij. „Daar ginds op het pad. Ik

was aan het uitkijken naar een geschikt plekje om te bivakkeren voor de nacht!” Hij schepte een hap eten in zijn mond en kauwde tevreden. „Het is niet zo gemakkelijk te vinden als je de streek niet kent! Je moet geluk hebben!”

„Je bent niet uit deze omgeving?”

De Nachthavik schraapte het laatste eten op zijn bord bij elkaar, stak het in zijn mond en spoelde het weg met een slok koffie.

Hij zuchtte voldaan en keek zijn metgezel aan.

„Nog nooit eerder hier geweest!” verklaarde hij. „Ik ben op weg naar Waterhole om een vriend te ontmoeten. Ken jij het stadje?”

„Yeah! Ik heb een ranch, een mijl of tien van Waterhole,”

antwoordde Cassidy. „Nog wat koffie?”

„Graag!”

Terwijl Cassidy uit een bukkelige kan de kroezen vol schonk, keek de Nachthavik hem onderzoekend aan.

„Dus jij bent een rancher,” zei hij peinzend. „Dan heb je ’t al ver gebracht, op jouw leeftijd.”

Clint Cassidy lachte zachtjes, terwijl hij de mok overreikte. „Het is nog niet zoveel zaaks,” zei hij.

„Nog een klein bedrijf maar er zit geen cent schuld op! Een blokhut, die ik zelf gebouwd heb! Een paar honderd stuks vee en voldoende grasland om dat vee op te laten weiden.”

„Een goed begin,” knikte de Nachthavik. „Vooral als er nog wat uitbreidingsmogelijkheid is!”

„Die heb ik! Met m’n laatste geld heb ik onlangs een stuk grond van m’n buurman kunnen bijkopen. Het ligt wat ver weg en het moet nog ontgonnen worden maar er is voldoende water in de buurt en de grond is niet slecht! Lang niet slecht! Er zal alleen nog heel wat werk verzet moeten worden!” „Heb je hulp?”

De jonge rancher schudde het hoofd!

„No!” Hij keek de Nachthavik aan en zijn mond vertrok tot een grijns. „Voorlopig is de Sliding C nog een eenmanszaak, Smith. Het zit er nog niet aan om mensen in dienst te nemen! Maar dat komt nog wel! Als ze me tenminste rustig m’n gang laten gaan!”

„Wie zou er bezwaar kunnen maken,” vroeg de Nachthavik verwonderd terwijl hij een paar lange takken in het vuur schoof en daarna zijn rookgerei te voorschijn haalde. „Toch geen moeilijkheden met je burens?”

Cassidy staarde zwijgend naar de handen van de Nachtha-vik terwijl deze een sigaret fabriceerde en hij knikte toen deze hem de tabakszak aanreikte.

Toen hij op zijn beurt een sigaret had gerold en aangestoken, zei hij, als antwoord op de vraag: „Nee, met m’n burens ben ik goed bevriend! Van de oude Dave Gordon van de Roaring G heb ik de grond kunnen kopen om m’n bedrijfje te stichten. Tegen een zacht prijsje! M’n vader was voorman op de Roaring G, tot-ie met zijn paard verongelukte! Viel in ’n ravijn!”

Hij zweeg en staarde met gefronste wenkbrauwen in het oploaiende vuur. „Wel, ik heb toen nog ’n jaar of wat voor Dave gewerkt en toen vroeg hij me of ik er zin in had om voor mezelf te beginnen! Die kans heb ik natuurlijk aangegrepen! En wat m’n andere buurman betreft, Bill Anderson van de Horse Trail... van hem heb ik onlangs dat stuk grond kunnen bijkopen. ’t Lag voor hem wat ver weg. Voor mij eigenlijk ook maar ik ben er toch blij mee! Nee, met mijn burens geen moeilijkheden.”

„Wie zou je dan in de weg kunnen lopen?”

„I don’t know! Ik heb de laatste weken het gevoel gehad dat ik bespied wordt! Dat iemand achter me

aan zit! En toen ik vandaag van Mohawk City terug reed, werd ik onderweg opgewacht door twee kerels, die vertelden dat ze me nodig hadden en die me, met de hand aan hun schietijzers, vroegen om maar heel rustig mee te gaan!”

„Waarheen?”

„Dat vertelden ze niet! Wel, ik deed of ik me bij de situatie had neergelegd en in de heuvels slaagde ik erin om weg te komen, toen hun aandacht een ogenblik verslaptte. Ik heb me daar een paar uur schuil gehouden en hoewel ze een hele tijd naar me aan het zoeken zijn geweest, hebben ze me niet gevonden!”

Een vreemd verhaal, dacht de Nachthavik. Hij keek Cassidy aan, die met een strak gezicht voor zich uit staarde.

„Werd er niet, geschoten toen je er tussen uit trok?” vroeg hij.

Clint Cassidy wreef met zijn hand over zijn gezicht.

„Nee,” antwoordde hij. „Ze hadden mijn schietijzer afgenomen... wisten alleen niet dat ik er nog een in m'n zadeltas had, maar het gekke is, dat ze geen moeite deden om me met een kogel tot staan te brengen! 't Was eigenlijk stom van me om het risico

te nemen want ze hadden me zonder moeite een kogel in m'n rug kunnen schieten! Ik weet, eerlijk gezegd, niet wat ik er van moet denken maar ik kan niet zeggen dat 't me bevalt!"

„Het is inderdaad 'n vreemde geschiedenis!" beaamde de Nachthavik. „Heb je die kerels al eens eerder gezien?"

„Nog nooit! Ze waren me volkomen vreemd!"

„En welke kant reden jullie op?"

„Naar het noorden! Richting Waterhole zou ik zeggen! Ik weet alleen niet of dat het doel was. Vermoedelijk niet. Daar zouden ze me niet hebben kunnen vasthouden!"

„Wat is Waterhole voor 'n stadje? Wild?"

„Niet meer dan de meeste van die plaatsen. Er lopen wat ongere elementen rond... er zijn speelgelegenheden en er wordt zo nu en dan gevochten en dan vliegt er wat lood rond. You know... Waterhole is helemaal nieuw. Tien jaren geleden was het nog woestijn. Toen ontdekte iemand er plotseling water en niet zo'n klein beetje. Links en rechts bleken er bronnen in de grond te zitten en het water bleef komen. Na een tijdje bouwde er iemand een hut

en de postkoets verlegde zijn route en het werd daar een pleisterplaats. Toen groeide het heel snel en het zal nog meer bewoners trekken als binnenkort de spoorlijn van Lyndon Town wordt doorgetrokken naar Waterhole en vandaar door de woestijn naar Apache Gulch. Waterhole gaat een grote toekomst tegemoet!”

„Daar ziet ’t wel naar uit!” beaamde de Nachthavik. „De omliggende ranches zullen er ook van profiteren!” Hij glimlachte. „Het ziet er naar uit dat de Sliding G ook een grote toekomst tegemoet gaat!”

„Aan mij zal het niet liggen!” verzekerde Cassidy vol vuur. „Als ik er maar even de kans voor krijg!” Hij keerde zich half naar de Nachthavik en vroeg: „Voel je er iets voor, Smith, om morgen mee te rijden naar m’n ranch? Ze ligt ongeveer op je weg!”

„Het zal me ’n genoegen zijn, Clint,” verzekerde hij.

Hij schoof een lange tak wat dichterbij het vuur en luisterde naar het zachte geknetter waarmee het vuur het hout aangreep. Clint Cassidy liet zich achterover vallen, zijn handen achter zijn hoofd gevouwen en staarde naar de fluwelige sterrenhemel.

De Nachthavik begon een nieuwe sigaret te rollen en toen hij opkeek en de sigaret in zijn mond stak, zag hij hoe Blackie, die een eind verder rustig liep te grazen, plotseling het hoofd ophief en hoorbaar snoof. Hij kende het teken. Het dier had onraad bespeurd!

Zijn lichaam spande zich en zijn hand zocht zijn pistool. Hij fluisterde nadrukkelijk: „Clint!”

Cassidy richtte zich op een elleboog op en vroeg verwonderd: „Wat is er...”

Een stem achter hen onderbrak hem op scherpe toon. „Blijf met je handen uit de buurt van je pistolen dan blijven we allemaal gezond! Als je moeilijkheden wilt, dan kun je ze hebben!” Twee kerels kwamen, half glijdend, de korte helling af en verschenen in het licht van het kampvuur. Twee stevig gebouwde kerels met ruwe, verweerde gezichten, half verborgen onder de brede rand van hun stetsons. Ze hadden allebei een revolver in de hand op een achteloze manier maar het wapen was voor onmiddellijk gebruik gereed. De Nachthavik zag aan het gezicht van Cassidy dat het hetzelfde tweetal was, dat hij eerder op de dag had ontmoet.

De grootste van het tweetal grijnsde breeduit toen

hij zich tot de jonge rancher wendde. „We hadden je, toen raakten we je weer kwijt en nu hebben we je weer! Het programma is nog altijd hetzelfde! Je gaat met ons mee! We hebben je nodig voor 'n karweitje!” Hij lachte kort en vervolgde toen: „Come on, get up! We gaan je cayuse ophalen en dan rijden we aan! We hebben al genoeg tijd verloren!”

Terwijl Clint Cassidy met een somber, mistroostig gezicht overeind kwam, vroeg de Nachthavik lijsig: „Wat is eigenlijk de bedoeling van deze hele komedie? Het lijkt wel...” „Shut up!” snauwde de andere kerel terwijl hij zijn revolver dreigend richtte. „Jij houdt je hier buiten, mister! Met jou hebben we niks te schaften, zolang je je met je eigen zaken bemoeit! Butch,” schreeuwde hij naar zijn makker, die zich bij Clint Cassidy had gevoegd, „denk om zijn schietijzer!” Butch lachte opnieuw. „Sure, Smarty, goed dat je 't zegt! Wel zo veilig!” Hij rukte het pistool uit de holster van Clint Cassidy, liet de cilinder draaien en de patronen in het gras vallen. „Zo, nou kunnen er geen ongelukken meer gebeuren!” zei hij tevreden, terwijl hij het wapen in de holster terug stak. „Vooruit, laten we er 'n beetje haast mee maken! Jij let op die vent

daar, Smarty. Zorg dat-ie geen gekke dingen uithaalt!”

„Hij mag gekke sprongen maken, Butch,” verzekerde Smarty op grimmige toon, „als-ie maar niet schrikt van wat er dan met ’m gebeurt!”

Hij deed een stap in de richting van de Nachthavik. „Als je je gemak houdt, mister, dan blijven we de beste vrienden!” bromde hij.

De Nachthavik zat onbeweeglijk, de onaangestoken sigaret bungelend van zijn lip, terwijl zijn ogen Butch en Cassidy volgden. Twee donkere figuren in het schemerige licht.

Even later zag hij ze terug komen. Cassidy leidde zijn paard en Butch liep er achter. De hand met de revolver hing slap naast zijn lichaam.

Smarty die nauwelijks een meter van hem vandaan stond, had alle aandacht voor hem verloren. Zijn ogen waren op het naderende tweetal gericht en hij verwachtte kennelijk geen enkele moeilijkheid.

Met een achteloos gebaar nam de Nachthavik de brandende tak uit het vuur en bracht hem voorzichtig naar zijn sigaret...

Toen, met een razend snelle beweging, rolde hij half om en het brandende einde van de tak kwam neer op

de hand van Smarty, waarin de revolver zat.

Het wapen viel en Smarty brulde het uit.

Het speelde zich af in een onderdeel van een seconde en toen had de Nachthavik zijn eigen Colt in de hand.

„Drop it, Butch!” schreeuwde hij, „of je krijgt de volle laag!”

Butch kwam tot stilstand alsof hij tegen een muur was opgelopen. Een ogenblik keek hij verwilderd rond. Toen liet hij zijn revolver vallen en begon te rennen.

De Nachthavik keek hem verbaasd na en wendde zich toen tot Smarty die met een van pijn verwrongen gezicht zijn gewonde hand koesterde.

„Smeer 'm,” zei hij kort.

Smarty keek hem aan met ogen vol haat.

„Hiervoor krijg ik je nog te pakken, mister,” siste hij. Toen keerde hij zich om en was even later verdwenen.

De Nachthavik smeed de brandende tak weer terug in het vuur en Clint Cassidy, die zijn paard opnieuw had vastgezet, voegde zich bij hem.

„Thanks,” zei hij terwijl hij ging zitten. „Dat was

een handige truc die je daar uithaalde. Waarom liet je ze gaan?”

De Nachthavik lachte.

„Ik zou niet weten wat ik hier met ze aan zou moeten vangen,” antwoordde hij. „Laat ze maar lopen! Het belangrijkste is dat ze niet in hun opzet geslaagd zijn!”

„Dat is zo!” gaf Cassidy toe.

Hij staarde enkele ogenblikken in het vuur.

„Ik ben er nog steeds niet achter wat ze eigenlijk met me voor hebben,” merkte hij op. „Het is een vreemd geval! En nu ben jij er ook in verzeild geraakt! 't Spijt me!”

„Geen reden voor,” verzekerde de Nachthavik. „Ik zal m'n eigen boontjes wel doppen als 't nodig is! Eén ding is wel duidelijk, lijkt me! Die kerels handelen in opdracht en ze hebben het consigne gekregen om je heelhuids af te leveren. Dit zijn geen 'gunmen'... eerder een stel, dat je eigenlijk niet alleen met een geladen pistool op pad zou mogen sturen! Wel, ik krijg er evenmin hoogte van wat er achter kan steken!”

Cassidy knikte en glimlachte toen een beetje wrang.

„Ik kan niet zeggen dat 't me aanstaat!” bromde hij. „Vandaag is het twee keer mislukt maar de derde keer zou wel eens raak kunnen zijn. Ik geloof niet dat ze de beste bedoelingen met me hebben!”

Hij streek met de volle hand over zijn gezicht en zuchtte. „Het beroerde is, dat ik er geen idee van heb waar het om kan gaan,” zei hij. „Dat maakt je zo volkomen machteloos! Waarom moeten ze mij hebben?”

„Blijkbaar 'n karweitje waarbij ze jou niet kunnen missen, als ik onze vriend Butch goed begrepen heb,” antwoordde de Nachthavik. „Maar vraag me niet wat dat kan zijn!” Hij grinnikte zachtjes terwijl hij de jonge rancher aankeek. „Misschien zoeken ze een vierde man voor een spelletje poker!” opperde hij en toen hij bemerkte dat het grapje niet erg aansloeg, klopte hij Cassidy kameraadschappelijk op de schouder.

„Kop op, son,” zei hij. „We komen er wel achter en als 't iets is wat ons niet aanstaat, zullen we zien dat we er een stokje voor steken!”

„We?” Clint Cassidy keek de Nachthavik van terzijde aan. „Yeah! Als je er geen bezwaar tegen

hebt!”

„Bezwaar!” Cassidy lachte luidkeels en er was iets van opluchting in te horen. „Je weet niet hoe blij ik er mee ben!” „Zonder het te willen, hebben ze mij in dit spelletje ook kaarten toebedeeld, son,” verklaarde de Nachthavik.” En dan ben ik gek genoeg om mee te spelen! Ook al zijn het misschien geen troeven! Bovendien heb ik een hekel aan raadsels... zolang ik de oplossing niet ken!”

„Je weet niet wat je boven het hoofd hangt!”

De Nachthavik lachte.

„Ik heb me wel 'ns meer in 'n wespennest gestoken, son, en ik ben er altijd nog heel uitgekomen! Je moet een beetje op je geluk vertrouwen!”

De jonge rancher zweeg enkele ogenblikken en staarde voor zich uit. Toen vroeg hij zonder op te zien: „Ben je op zoek naar 'n baan?”

„Je bent toch niet van plan me er een aan te bieden?” „Why not?”

„Ik dacht dat je geen geld had om 'n mannetje in dienst te nemen!”

„Heb ik ook niet! Maar je zou half eigenaar van m'n

ranch kunnen worden! Dan zou je iets hebben om voor te vechten, als 't zover mocht komen!”

De Nachthavik schudde langzaam het hoofd.

„Jij houdt je ranch, son,” zei hij ernstig. „Ze is van jou! Jij hebt ze zover opgebouwd en er is geen reden om ze met iemand anders te delen!”

Clint Cassidy haalde berustend de schouders op.

„Oké,” mompelde hij.

De Nachthavik leunde achterover en geeuwde luidruchtig. „Sorry, maar ik heb 'n lange dag achter de rug. Ik geloof dat het tijd wordt om de wacht te verdelen. Heb jij slaap, Clint?”

„Op het ogenblik niet!” Cassidy schudde het hoofd. „Ik geloof niet dat ik zal kunnen slapen!”

„Dat komt nog wel! Als je 't goed vindt, ga ik nu 'n paar uur onder zeil. Daarna maak je me wakker! En vergeet 't niet!” „Denk je dat we die kerels nog 'n keer op bezoek krijgen?” „Ik geloof 't niet maar we kunnen het risico niet nemen! Hou in elk geval je ogen en oren open!”

De Nachthavik krabbelde overeind, legde zijn zadel wat dichterbij het vuur en haalde een deken uit zijn plunjezak.

Hij rolde zich in zijn deken, gebruikte zijn zadel als hoofdkussen, en was na vijf minuten in diepe slaap...

Hij werd wakker toen het al licht was. De lucht boven hem was rozig gekleurd door een zon die ergens boven de horizon verschenen was. Een spotvogel liet zich horen in een boom dichtbij. Het kampvuur knetterde en Clint Cassidy was druk bezig met het gereedmaken van het ontbijt. Hij rook de geur van vers gezette koffie en gebakken spek, kwam half overeind en wreef de slaap uit zijn ogen.

„Waarom heb je me niet wakker gemaakt, zodat je zelf ook nog 'n paar uur slaap had kunnen vangen?” vroeg hij.

De rancher grinnikte.

„Jij was moe... ik niet! Heb 't geprobeerd maar kon de slaap niet vatten. Een kop koffie?”

„Ga me eerst wat opknappen!”

Hij kwam stijf overeind, rekte zich uit en snoof de morgenlucht in.

Met stramme benen liep hij naar de plek waar Blackie stond te grazen.

Het zwarte paard kwam hem al tegemoet toen hij

dichterbij kwam en streek zijn hoofd langs de schouder van zijn baas terwijl deze hem liefkozend op de gespierde hals klopte.

De Nachthavik knoopte de lasso los en nam het dier mee naar de waterpoel. Terwijl Blackie het heldere, koele water gretig opslopte, ontkleedde hij zich snel en liet zich in het ondiepe water glijden. Het was kil en hij rilde maar het gaf een heerlijk gevoel om het stof van zich te kunnen afspoelen.

Opgefrist liet hij zich een minuut of tien later weer neer bij het kampvuur voor een ontbijt van brood met gebakken spek, overvloedig besproeid met hete, pikzwarte koffie.

Toen ze samen een sigaret zaten te roken, merkte Clint Cassidy op: „Jij hebt voor vandaag een afspraak in Waterhole, als ik 't goed begrepen heb?”

„That's right! Moet daar 'n vriend ontmoeten, Jim Stevens, en de bedoeling is dat we samen doorgaan naar de Lobo-vallei. Naar de TL-ranch!”

Cassidy keek hem verrast aan.

„De ranch van Tex Ellis?”

„Yeah! Ken je hem?”

„Of ik die ken! Hij was een goede vriend van m'n

vader! Ik heb er nog 'n ogenblik over gedacht om me bij Tex te verhuren als cowhand... nadat vader verongelukt was! Maar het kwam er niet van en toen kreeg ik die aanbieding van Dave!”

„De wereld is klein,” mompelde de Nachthavik. „Wel, hoe het ook is, Tex zal nog even moeten wachten. Hij weet overigens niet dat we komen, dus het maakt niets uit!”

Clint Cassidy reageerde niet maar staarde enkele ogenblikken zwijgend voor zich uit.

Toen zei hij plotseling: „Ik heb er vannacht 'ns over zitten prakkizeren, mister Smith... over je aanbod om me te helpen, nu ik blijkbaar in moeilijkheden zit! Ik weet niet of ik 't kan aannemen! 't Zijn mijn moeilijkheden, see, en ik dacht zo...”

Hij aarzelde en keek de Nachthavik met een wat ongelukkig gezicht aan.

„Je dacht zo dat je mij er niet mee op moest schepen!” vulde deze aan met een half lachje. „Wel,” hij deed peinzend een trek aan zijn sigaret en blies de rook langzaam uit, „misschien is het allemaal een storm in een glas water en is er voor niemand pijn en in het andere geval...” Hij haalde vluchtig de

schouders op en mikte het eindje sigaret in het vuur, „als iemand in troubles zit, dan moet-ie op iemands hulp kunnen rekenen! Laten we maar 'ns afkijken hoe 't allemaal uitpakt, son, en maak je over mij geen zorg!”

„Thanks,” mompelde Cassidy. „Je hebt 't 'n stuk gemakkelijker voor me gemaakt!”

„We rijden samen naar Waterhole,” besliste de Nachthavik. „Daar pikken we Jimmy op en rijden dan samen naar jouw ranch! Dan hebben we alle gelegenheid om 'ns rond te kijken en af te wachten wat er gebeurt! Ik heb 't gevoel dat het zaakje waar ze jou blijkbaar bij nodig hebben, of je wilt of niet, niet iets is wat op lange termijn speelt! De andere partij zal dus uit de hoek moeten komen en ze zullen er geen gras over kunnen laten groeien! En wij van onze kant, zullen dan ons best doen om ze weer in hun hoek terug te drijven! En hoe!” Hij lachte breed uit en kwam overeind.

„Laten we aanstalten maken om te vertrekken, son,” stelde hij voor. „Dit zijn de beste uren van de dag om te rijden!”...

Nadat ze ongeveer een uur in lichte draf door het

golvende heuvel land hadden gereden, kregen ze vanaf een hoog gelegen punt uitzicht op een kleine vallei. Er was een groepje mannen druk in de weer. Ze liepen verspreid door het terrein, voorzien van dunne gekleurde palen, die hier en daar in de grond werden gezet, kennelijk volgens de aanwijzingen van een man, die, vanaf een platte wagen, waarop een driepoot met een kijker was opgesteld, met brede armbewegingen zijn bedoelingen duidelijk probeerde te maken.

Clint Cassidy hield zijn rijdier in en keek belangstellend toe.

„Dat is de landmeetploeg van de T.R.C.,” legde hij uit. „De Texas Railway Company! De man op de wagen, daarginds, is George Gilman, de spoorwegingenieur. Zij zijn de laatste tijd druk bezig geweest in de omgeving met opmetingen en onderzoekingen om na te gaan hoe de spoorlijn van Lyndon Town naar Waterhole zal moeten lopen.”

„Is het traject nog niet bekend?” vroeg de Nachthavik, zijn ogen gericht op het drukke gedoe van de mensen, een eindweegs beneden hem.

„Ik weet 't niet. Ik heb Gilman een tijd geleden

toevallig eens gesproken, toen ze bij mij in de buurt aan het werk waren, maar hij liet niet veel los toen ik informeerde hoe het er mee stond. Vermoedelijk heeft-ie opdracht gekregen om zoveel mogelijk zijn mond te houden. Als ik 't goed begrepen heb, heeft-ie voor het traject van de lijn enkele mogelijkheden aangegeven, waaruit zijn bazen een keus moeten maken. Een kwestie van het afwegen van de voor- en nadelen. En van de kosten, natuurlijk. Ik weet niet hoe het er nu bijstaat, maar ik vermoed dat de beslissing wel zal zijn gevallen. De spoorwegverbinding zal er nu gauw genoeg komen!"

De Nachthavik knikte.

„Rijden wij door deze vallei naar Waterhole?"

„Nee, wij houden hier rechts aan en gaan door de Wild Cat Canyon! Dat is de kortste weg!"

„Dat zal dan ook wel de weg worden waarlangs de spoorlijn zal worden aangelegd!" opperde de Nachthavik.

Cassidy lachte.

„Dat zul je niet meer zeggen als je de kloof gezien hebt!" verzekerde hij.

Ze zetten hun paarden aan en draafden verder. Na

enige tijd werd de bodem rotsachtiger met hier en daar holten, gevuld met fijn, geel, zand. Het was hier nog effen terrein waarop de paarden gemakkelijk het tempo konden handhaven.

„De woestijn begint zich hier al af te tekenen,” merkte de Nachthavik op toen ze een brede strook mul zand voor zich zagen liggen.

Hun paarden ploeterden er doorheen en na enkele mijlen bogen ze verder af naar het zuiden. De rotsbodem begon aan weerszijden geleidelijk aan op te lopen en weldra reden ze over een soort holle weg, ruw en oneffen en nauwelijks twintig meter breed terwijl de rotswanden, rood en verweerd, aan beide zijden verscheidene tientallen meters hoog oprezen.

Aan de voet lagen hier en daar metershoge rotsblokken in de meest grillige vormen.

„Wild Cat Canyon!” verklaarde Clint Cassidy op bijna plechtige toon. „Anderhalve mijl lang en het langste rechte stuk is nauwelijks honderd meter. Dan buigt de kloof weer af naar rechts. Het is een grote zigzaglijn die in het rotsplateau is uitgehouwen. Je zou bijna denken dat het door mensenhanden is gebeurd. Een soort speling van de natuur als je ’t mij

vraagt. Zoals je ziet, Steve, kun je hier geen spoorlijn doorheen leiden!”

„I guess you’re right!” mompelde de Nachthavik.

Hij liet Blackie in stap overgaan en zijn ogen stonden waakzaam toen ze hun weg vervolgden.

Op een of andere manier had deze kloof, waarvan telkens slechts een klein gedeelte was te overzien en de rest voor het oog verborgen was, een gevoel van onbehagen bij hem opgeroepen. Een gevoel alsof achter iedere hoek gevaar dreigde...

Ze waren halverwege in de kloof gevorderd en bogen opnieuw af naar rechts. Het gedeelte dat voor hen lag, liep aan het eind wat breder uit. Er lagen aan een zijde enkele grote rotsstenen, waartegen wat, laag struikgewas groeide, terwijl een krom gegroeide boom met breed uitwaaierende, wanstaltige, takken daarboven uitrees.

De Nachthavik keek ernaar, zijn ogen samengeknepen, hoewel in dit stuk van de kloof de zon nog niet was doorgedrongen.

Ze hadden een goede veertig meter afgelegd toen hij plotseling de oren van Blackie in beweging zag komen. Het dier hief het hoofd naar voren en snoof

zachtjes...

Onraad!

Wat kon het zijn en waar?

Hij kreeg geen tijd om zich op de vragen te bezinnen en maatregelen te nemen.

Iets raakte zijn hoofd met een klap die hem verblindde. Een felle pijnstoot ging door heel zijn lichaam en het leek alsof iemand hem met een gloeiend brandijzer had geraakt! Hij kromp ineen... was zich vaag bewust dat hij de knal hoorde van een schot... een geweerschot... Het geluid ging gepaard met dreunende hoefslagen... vlakbij! Zijn voeten gleden uit de stijgbeugels terwijl hij in de duisternis, die plotseling om hem heen gevallen was, wild naar de zadelknop graaide in een poging om zich kost wat kost overeind te houden...! Zijn handen grepen mis en hij voelde zich wegglijden in een diepe, donkere mist die hem helemaal omspoelde...!

Toen tuimelde hij bewusteloos uit het zadel!

HOOFDSTUK II

De bankoverval

De Nachthavik kwam weer bij en opende zijn ogen om ze onmiddellijk te sluiten voor het schelle licht van een zon die nu recht boven hem stond en de kloof met een trillende hitte vulde.

Pijn woelde rond in zijn hoofd en achter zijn ogen. Hij bleef onbeweeglijk liggen terwijl hij zijn best deed om zijn gedachten weer wat bij elkaar te krijgen.

Iemand had in de kloof in hinderlaag gelegen. Een sluipschutter! Misschien was hij niet alleen geweest maar er was maar één schot gevallen! Tenminste voor zover hij het zich kon herinneren! Een schot dat hem bijna naar de eeuwige jachtvelden had gestuurd!

Het was zonder twijfel ook voor hem bedoeld geweest... niet voor zijn metgezel, Clint Cassidy!

Clint Cassidy!

Waar zou die gebleven zijn? Hij meende zich vaag

de hoefslagen te herinneren op het moment dat hij van zijn stokje was gegaan. Was het paard in paniek geraakt en er met zijn berijder vandoor gegaan? Of had de rancher zelf zijn rijdier in galop gezet om door een snelle ren zijn hachje te redden? Hij was zijn aanvaller tegemoet gereden en misschien ook de volgende kogel!

Hij voelde de warmte van de rotsbodem tegen zijn handen branden en voorzichtig lichtte hij een hand op, ze woog zwaar als lood, en bracht ze langzaam naar zijn hoofd.

Zijn haren voelden kleverig aan! Bloed! Hij kreunde zachtjes toen zijn vingers de plaats beroerden op de ronding van zijn schedel, waar de kogel hem geraakt had!

Hij had alle geluk van de wereld gehad! Een schampschot dat zijn schedel oppervlakkig had geraakt maar genoeg om hem bewusteloos te slaan.

Zijn gesloten oogleden vingen een schaduw op en toen hij ze half opende, zag hij vlak boven zich het hoofd van zijn zwarte paard. Hij voelde de fluwelen neus over zijn gezicht glijden terwijl het dier zachtjes snoof, als wilde het zijn blijdschap te kennen geven

nu zijn baas weer in het land van de levenden was terug gekeerd.

„We zijn er nog steeds,” mompelde hij.

Hij duwde zachtjes het hoofd van het paard weg en probeerde overeind te krabbelen. Toen hij op zijn knieën zat, overspoelde hem een golf van duizeligheid en met beide handen steunend op de gloeiend hete rotsbodem, moest hij al zijn kracht te hulp roepen om niet om te vallen. Zijn hoofd bonsde alsof er een trommelvel in gespannen was, waarop iemand een voortdurende roffel sloeg.

De misselijkheid ebde weg en hij tastte naar de stijgbeugelriem en hees zich moeizaam overeind. Met een hand over het zadel geslagen, bleef hij enkele minuten tegen zijn paard geleund, staan, zich afvragend hoe hij er in hemelsnaam in zou slagen om in het zadel te komen. En in het zadel te blijven!

Met moeite haakte hij zijn veldfles van de zadelknop, schroefde de dop eraf en dronk enkele teugen van het lauwe water. Hij wachtte... dronk opnieuw, trok zijn halsdoek los en goot de rest van het water daarover heen. Nadat hij zijn veldfles weer had terug gehangen, knoopte hij de doek voor-zichtig

om zijn hoofd. Zijn hoed lag vlakbij op de grond en behoedzaam zette hij hem op zijn hoofd.

Hij zuchtte van de inspanning die de simpele handelingen hem gekost hadden. Nu moest hij nog op zijn cayuse zien te komen!

Hij keek rond met ogen die op dichtvallen stonden, ontdekte een vrij grote steen enkele meters van hem vandaan en leidde Blackie erheen.

Op handen en voeten klom hij erop, greep de zadelknop beet en slaagde erin zijn been over de paardenrug te krijgen. Kreunend hees hij zich verder in het zadel terwijl zijn voeten automatisch de stijgbeugels vonden.

Het zwarte paard zette zich langzaam in beweging en stapvoets reed de Nachthavik weg van de plek, die hem bijna noodlottig was geworden...

Twee uur later reed hij Waterhole binnen. Hij had er nauwelijks een idee van hoe hij er gekomen was, maar het was, dacht hij, voornamelijk het instinct van zijn zwarte hengst, dat hem tenslotte naar zijn plaats van bestemming had gebracht.

Hij had het grootste deel van de afstand tussen de

Wild Cat Canyon en Waterhole met gesloten ogen in het zadel gezeten, het aan zijn rijdier overlatend om de juiste weg te vinden.

Wel, het was gelukt en nu was het in de eerste plaats zaak een dokter te vinden die hem weer een beetje zou kunnen opkalefateren!

Bij een van de hutten, aan de ingang van het stadje, stond een oude man tegen een paal geleund, zijn pijp te roken. Hij scheen zich weinig aan te trekken van de schroeiende hitte van de zon die iets over zijn hoogste punt was.

Hij bekeek de Nachthavik met nieuwsgierige blik toen deze, voorovergeleund in het zadel, zijn paard inhield.

„’n Ongelukje gehad, mister?” informeerde hij, zijn ogen gericht op het rode verband om het hoofd van de Nachthavik. Deze knikte wazig.

„’n Schram!” antwoordde hij. „Net genoeg om er ’n dokter ’ns naar te laten kijken. Is er hier een in de buurt?”

„Sure! Doc Travis. Woont daar ginds, ’n paar honderd meter verder! Rechts!” De hand met de pijp wees de richting aan. „’n Geel huis met z’n naam

erop! Je kunt 't niet missen!" „Thanks!"

„You're welcome, mister." Toen de Nachthavik zijn paard weer langzaam in beweging zette, voegde hij er aan toe: „Kogelwonden zijn z'n specialiteit!"

„Thanks again," mompelde de Nachthavik met een flauwe grijns om zijn uitgedroogde lippen.

Hij vond het huis van Doc Travis zonder moeite, viel min of meer uit 't zadel, zette Blackie vast aan een paal voor het huis en strompelde naar de voordeur.

Half leunend tegen de deurstijl, liet hij de ijzeren klopper met kracht neerkomen. Hij moest de handeling nog enkele keren herhalen voor hij achter de deur een teken van leven hoorde.

Een ogenblik later ging de deur open en Doc Travis, een man van enorme omvang en bijna twee meter groot, bromde met een zware basstem, terwijl hij de laatste knopen van zijn shirt dichtmaakte: „Dit is siëstatijd, cowboy! De tijd waarin je zelfs 'n dokter met rust moet laten!"

„Zal er 'n volgende keer aan denken, doc," grinnikte de Nachthavik met pijnlijk vertrokken gezicht. „Alleen nu... eh..."

Doc Travis bekeek hem een ogenblik fronsend en

maakte toen een beweging met zijn zware hoofd.

„Come in,” nodigde hij uit, „en laten we jou ’ns bekijken.”

Hij ging de Nachthavik voor door een korte gang naar een vertrek achter in het huis. Het was kennelijk zijn onderzoekskamer. Er stonden enkele stoelen, een onderzoekstafel en in een kast, voorzien van glazen deuren, lag het nodige instrumentarium.

„Sit down! Wat is er gebeurd?” informeerde Travis terwijl hij de halsdoek losknoopte.

„Ben ergens tegenaan gelopen,” mompelde de Nachthavik.

Doc Travis smeet de doek op de grond en bekeek de wond met kritische blik.

„Dat zie ik,” zei hij droog. „Als je ’n beetje meer naar links gelopen had, had je mij niet nodig gehad. Dan had je een huis of vijf verder terecht gekund. Bij Ben Burns...”

„En wie is dat?” informeerde de Nachthavik, hoewel hij een idee had, dat-ie het antwoord kon raden.

„Da’s de man die zorgt dat de mensen hier een keurig nette begrafenis krijgen op de heuvel, een eind verder op,” bromde Travis.

Hij schoof een klein tafeltje bij, liep naar de kast en kwam terug met een schaar en enkele flesjes.

„Dit gaat je 'n pluk haar kosten, cowboy!”

Terwijl hij voorzichtig de haren rond de wond wegnipte, informeerde hij: „Waar is het gebeurd?”

„In de Wild Cat Canyon!”

„En... eh... hoe is 't afgelopen met de kerel die jou... eh... ergens tegenaan liet lopen?”

„Die heb ik niet gezien!”

„Was je alleen?”

„Nee, ik had nog iemand bij me! Clint Cassidy.. Je kent hem misschien?”

„Young Cassidy!” bromde Travis verrast terwijl hij een ogenblik zijn kapperswerkzaamheden staakte.

„Ben je 'n vriend van hem?”

„Heb hem gisteren voor het eerst ontmoet! Heb de nacht aan zijn kampvuur doorgebracht!”

„I see! En wat is er met hem gebeurd?”

„I don't know. Ik was er niet meer bij!” Hij keek met een spijtig gezicht naar de blonde plukken haar die naast hem op de grond vielen. „Ik vermoed dat zijn paard er met hem vandoor is gegaan! Ik heb hem verder niet meer gezien!” Doc Travis knikte, legde de

schaar neer en ontkurkte een van de flesjes.

„Hou je hoofd maar 'ns opzij,” beval hij. „lets meer! Wacht, ik zal je helpen.”

Een hand als een soepbord drukte het hoofd van de Nachthavik opzij en hield het daar terwijl de andere hand een deel van de inhoud van het flesje op de wond goot.

De Nachthavik had het gevoel of hij door de stoel heen ging en hij klemde zijn tanden op elkaar. De grote hand van de dokter hield zijn hoofd onwrikbaar opzij gedrukt, terwijl hij het flesje neerzette.

„Ja, dat vergat ik nog te zeggen,” bromde hij op droge toon. „Het doet 'n beetje zeer! Je voelt het enigszins, maar 't is 't beste spul wat er is voor dit soort... ongevallen! 't Helpt bij mens en dier! Ik heb 't zelf uitgevonden!”

De Nachthavik wist niet of dit een aanbeveling was maar tot zijn verbazing trok de pijn vrij snel weg en hij ademde opgelucht toen doc Travis zijn hand weg nam en hij zijn hoofd weer kon oprichten.

„'t Lijkt op 'n wondermiddel! Wat is het, doc?”

„Je zou 't niet begrijpen als ik 't je uitlegde, cowboy,” bromde Travis.

Hij schonk een glas vol met water uit een stenen kruik, voegde er enkele druppels bij uit een ander flesje en zei: „Hier, drink dit op! Over een half uur weet je niet meer dat er iets met je gebeurd is! Nog zo’n wondermiddel waarvan ik je de samenstelling niet kan vertellen!” voegde hij er op sarcastische toon aan toe.

De Nachthavik grinnikte zachtjes en dronk het glas leeg. „Thanks anyway, doc,” zei hij. „Je bent een levensredder!” „Dat redden van jouw leven kost je dan vijf dollar, cowboy,” antwoordde Travis droog.

De Nachthavik haalde een bundeltje bankbiljetten te voorschijn en pelde er een biljet van vijf dollar af.

„There you are, doc, en nogmaals bedankt!”

Hij keek doe Travis aan en vroeg toen: „Ken je Clint Cassidy al lang?”

„Was erbij toen-ie geboren werd. Was toen pas een praktijk begonnen in Big Horn! Why?”

„Heeft-ie vijanden hier, dat je weet?”

Travis trok zijn zware wenkbrauwen op.

„Niet dat ik weet!”

„Je hebt niets gehoord van moeilijkheden die hij in de laatste tijd met deze of gene gehad heeft?”

„Nee. Hij komt hier niet dikwijls en zijn vriendenkring is beperkt. Hij leidt een wat eenzellig leven sinds zijn vader gestorven is. Doet zijn best om van zijn bedrijfje iets goeds te maken!”

Hij keek de Nachthavik onderzoekend aan.

„Vanwaar al die vragen, cowboy?” informeerde hij.

De Nachthavik glimlachte.

„Je zou het niet begrijpen als ik ’t je uitlegde, doc,” antwoordde hij. „Om eerlijk te zijn, ik snap er zelf eigenlijk ook niets van! Maar ik kom er misschien wel achter!”

De dokter trok niet begrijpend zijn schouders op.

De Nachthavik stak zijn hand uit. „Nogmaals bedankt! Ik zal je overal op m’n weg aanbevelen!”

Travis schudde de uitgestoken hand. „Hoeft niet,” zei hij met een grijnslachje. „Ze weten me zo wel te vinden. Wel, mister...”

„...Smith!”

„...Smith, het verstandigst is om nergens meer... eh... tegenaan te lopen! Je komt er niet altijd zo goed af!”

„Ik zal je raad proberen op te volgen!” beloofde de Nachthavik.

De Nachthavik voelde zich wonderlijk opgeknapt, toen hij zijn zwarte paard weer besteeg. De wond stak nog een beetje maar doc Travis had het zelfs niet nodig geoordeeld om er nog een verband om te doen en de duizeligheid was volkomen verdwenen. Integendeel, hij voelde zich bijzonder helder, en hij had honger!

Waterhole was inderdaad een spiksplinternieuw stadje, ontdekte hij, terwijl hij de verlaten, stoffige hoofdstraat volgde, op zoek naar een plaats waar hij zijn honger zou kunnen stillen, en waar hij de komst van Jimmy Stevens zou kunnen afwachten. Als Jimmy tenminste al niet aanwezig was.

Het was nog steeds siësta time, de tijd rond het middaguur, waarin iedereen die niet per se wat te doen had, van zijn rust genoot.

De zon brandde en schroeide de hel gekleurde gevels van de primitieve bouwsels, die schots en scheef langs de hoofdstraat waren gebouwd.

Voor een vrij groot gebouw dat het opschrift „Waterhole Bank” droeg, lagen in de schaduw twee honden, broederlijk naast elkaar, in een schaduwplek

te slapen, hun poten uitgestrekt. Ze zagen eruit alsof ze al veertien dagen dood waren.

Een zachte bries voerde de hitte van de woestijn aan, vermengd met gelig stof dat als een fijn waas in de straat hing.

Een eindje verder ontdekte hij de stalhouderij en daarnaast een uithangbord, waarop een vreemd gevormd paard was geschilderd met daaronder het opschrift: „The Black Stallion.” (De zwarte hengst).

„Precies wat we zoeken, Blackie,” mompelde hij terwijl hij zijn eigen zwarte hengst liefkozend op de hals klopte. „Maar eerst zullen we voor jou zorgen!”

Hij reed de poort van de stalhouderij in en een negerjongen, die in de schaduw tegen de lemen wand zat te dommelen, kwam overeind toen hij op de binnenplaats afsteeg.

„What can I do for you, mist'r?” vroeg hij.

„Wat denk je?” glimlachte de Nachthavik bij de overbodige vraag. „Drinken, goed eten en droogwrijven! Da's de bedoeling! En dan zet je hem hiernaast aan het rek voor de saloon! Oké?”

„Yes sir! Dat kost 'n dollar, sir!”

„Hier zijn er twee! Omdat ik je aan 't werk zet op

deze tijd van de dag!”

„Thank yóu, sir,” deed de negerjongen uitbundig.

Hij was de enige bezoeker, bemerkte hij, toen hij de saloon binnen stapte. Het was er heerlijk koel, vergeleken bij de hitte buiten.

Jimmy Stevens was blijkbaar nog niet gearriveerd maar hij zou vermoedelijk ook hier wel neerstrijken, als hij Waterhole binnenreed.

Zeker wanneer hij Blackie voor de saloon zou zien staan.

De Nachthavik ging aan een tafeltje bij het raam zitten, van welke plaats hij een stuk van de hoofdstraat kon overzien. Als Jimmy binnenreed, zou hem dat niet ontgaan.

Een lange, schrale, al wat oudere man, met een gerimpeld gezicht onder een kale schedel, kwam moeizaam van zijn stoel bij de tapkast overeind en slofte naar de plaats waar de Nachthavik zat. Hij keek een beetje verongelijkt, alsof hij het zijn bezoeker kwalijk nam dat hij hem in zijn middagdutje gestoord had.

„Kun je me wat te eten geven?” informeerde de Nachthavik. „Brood... en ham and eggs?”

De kastelein knikte en veegde zijn handen aan een groezelige voorschoot af.

„En een glas bier!”

„Yes sir!”

Hij slofte weg om het bestelde te gaan klaar maken en de Nachthavik begon een sigaret te rollen, zijn ogen half op de zonovergoten, lege straat gericht.

Zijn gedachten waren nog bij de afgelopen gebeurtenissen. Zijn ontmoeting met de jonge Clint Cassidy.. het vreemde verhaal dat deze hem verteld had en dat bevestigd was door de komst van Butch en Smarty. Hij kon er geen touw aan vastknopen maar hij vroeg zich af of Cassidy hem wel alles verteld had en of de rancher zelf niet een vermoeden had van hetgeen er achter stak.

En dan de overval deze morgen! Dat schot uit de hinderlaag was zonder twijfel voor hem bedoeld geweest. De sluipschutter was er op uit geweest hem onschadelijk te maken en het had een haar gescheeld of hij was daarin volledig geslaagd! Het was zonder meer een moordaanslag! Zou het Smarty geweest zijn?

Clint Cassidy was inmiddels verdwenen en daarmee was eigenlijk een streep door de hele rekening

gehaald. Wat moest hij nu doen? Proberen er achter te komen wat er met Cassidy gebeurd was? Er was geen enkel aanknopingspunt! Of de hele zaak maar op haar beloop laten en, zodra Jim Stevens zou zijn gearriveerd, maar doorrijden naar Tex Ellis!

Hij nam het glas bier op dat de kastelein zwijgend voor hem had neergezet en dronk het halfleeg in een lange teug.

Het was een probleem, peinsde hij, en hij zou het strakjes eens met Jimmy bepraten om eens te zien hoe deze er tegenaan keek.

Hij doofde de sigaret toen hij de kastelein met het eten zag aankomen.

„There you are, sir!”

„Thanks!” Het zag er goed uit, stelde hij vast, en het zou hem wel smaken!

„’t Is rustig hier!”

De kastelein, die bij zijn tafel was blijven staan, knikte.

„Altijd op deze tijd van de dag! In deze woestijnhitte doen de mensen, rond het middaguur, gewoonlijk een dutje... houden ze hun gemak!”

De Nachthavik meende in de toon nog een vaag

verwijt te bespeuren.

Hij glimlachte, „’t Spijt me dat ik je gestoord heb,” verklaarde hij. „Maar ’n mens moet eten!”

„That’s right!” Het klonk allemaal keurig afgemeten.

De Nachthavik nam mes en vork op en zei: „Jij komt niet uit deze streek, wel?”

„England, sir!”

Engeland, waarachtig! Hoe kwam de man hier verzeild! „Wel, mister...”

„Thomas Langdon, sir!”

„Al right, mister Langdon, neem een glas bier van me! Dan heb ik het gevoel, dat ik je niet voor niets uit je middagslaap heb gehaald!”

„Thank you, sir!”

De Nachthavik liet het zich goed smaken en toen hij de laatste hap naar binnen had gewerkt, kwam Langdon informeren of er nog iets van zijn dienst was.

Hij bestelde nog een kop zwarte koffie en merkte op: „Jij bent in Engeland butler van beroep geweest, Langdon, daar ben ik zeker van!”

De kastelein keek hem ietwat verrast aan.

„Dat is inderdaad zo, sir,” beaamde hij, „Hoe wist u dat?” De Nachthavik lachte.

„Je hele manier van doen! Eenmaal een butler, altijd een butler! Hoe ben je hier terecht gekomen?”

„Ik ben met een groep landgenoten enkele jaren geleden de grote plas overgestoken naar deze... eh... nieuwe wereld! Een avontuurlijke geest, vermoed ik, sir! En na enige omzwervingen ben ik hier in Waterhole terecht gekomen!” „Bevalt 't je hier?”

Langdon knikte.

„'n Snel groeiend stadje, sir! En ik houd van de warmte! Ik word al 'n dagje ouder, sir!” Een schaduw van een glimlach gleed over zijn gerimpelde gezicht.

„Je hebt hier niet veel kans om reumatiek te krijgen,” grinnikte de Nachthavik. „Ken je Clint Cassidy?”

„Oppervlakkig, sir! Komt hier niet veel! 'n Enkele keer, om een glas bier te drinken!”

„Heeft hij hier vrienden?”

„Ik zou het niet weten, sir! Hij is nog al eens in gezelschap van Ray Morris, de advocaat!”

„Wel, wel, er is hier dus ook 'n advocaat gevestigd!” „Zoals ik al zei, sir, Waterhole is 'n snel

groeierende plaats!” Misschien had het zin, dacht de Nachthavik, om eens met Ray Morris te gaan praten. Mogelijk kon die hem wat meer vertellen over Cassidy.

„I’ll get your coffee, sir!”

Langdon verwijderde zich en de Nachthavik keek achteloos door het raam naar buiten. Hij zag de kleine negerjongen met Blackie aan de teugel langs komen en het paard aan het rek vastzetten. De jongen zag hem en grijnsde breed en de Nachthavik knikte goedkeurend. Hij bemerkte dat voor het bankgebouw, dat nog juist binnen zijn gezichtsveld lag, een viertal paarden stonden. Het stadje kwam weer tot leven. De grootste hitte was voorbij. Er stond een man bij de vier paarden. Het gezicht was vaag zichtbaar in de schaduw van de grote sombrero. De man leunde onverschillig tegen een paal en de Nachthavik zag onwillekeurig dat de paarden niet waren aangebonden.

Hij nam een slok van de koffie, die de kastelein voor hem had neergezet, en staarde opnieuw in de richting van de Waterhole Bank. De man leunde nog steeds tegen de paal, schijnbaar ongeïnteresseerd

maar de Nachthavik had de indruk dat niets hem ontging. De paarden stonden vrijwel onbeweeglijk, alleen hun staarten voortdurend op jacht naar vliegen. Eén van de paarden trok zijn aandacht en hij fronste terwijl zijn scherpe ogen zich samenknepen. De afstand was te groot om het in details nauwkeurig te zien, maar het paard, een vosruin, kwam hem plotseling bekend voor...

Het geluid van de revolvershots drong maar vaag tot hem door maar hij herkende het zonder enige twijfel. Hij zag hoe de man bij de paarden eensklaps zijn slaperige houding had laten varen en zich met een haastige beweging op een van de paarden slingerde terwijl uit het bankgebouw een drietal kerels kwam gerend. Hun gezichten zaten grotendeels verborgen achter de hoog opgetrokken halsdoeken. Twee kerels hadden tassen bij zich. Ze reipten zich naar hun paarden en wierpen zich in het zadel.

Het speelde zich in enkele seconden af maar het was voor de Nachthavik duidelijk wat er gebeurd was en toen de ruiters in razende vaart wegreeden, was hij al op weg naar zijn paard.

Hij maakte Blackie haastig los en zat met een

sprong in het zadel.

De schoten hadden het stadje uit zijn slaap gewekt. Links en rechts kwamen mensen de straat opgelopen, en er werd geïnformeerd wat er aan de hand was. Een stem riep luidkeels: „They have robbed the Bank!” en even later kwam een andere stem, half in paniek: „Ze hebben Buddy Hollis neergeschoten!”

De Nachthavik hoorde het rumoer en geschreeuw maar het drong maar vaag tot hem door. Hij had Blackie in galop gezet en het zwarte paard was, na de goede verzorging en de rust, bereid zich tot het uiterste te geven.

De bankrovers hadden een voorsprong van enkele honderden meters maar de Nachthavik vertrouwde op de snelheid van zijn rijdier, die maar door weinig paarden werd geëvenaard.

Even buiten Waterhole kreeg hij de rovers in zicht. Laag over hun paarden gebogen raasden ze, twee aan twee, over de zandweg die hij eerder op de dag had gereden.

Hij liet Blackie zacht de sporen voelen. „Come on, boy, laat nou 'ns kijken wat jij allemaal kunt!” mompelde hij.

Blackie scheen het geval nu serieus te nemen! Het wierp zijn hoofd naar voren en in een pijlsnelle galop stormde het achter de vluchtende rovers aan.

Toen de Nachthavik omkeek, zag hij, ver achter zich een aantal ruiters in zijn spoor volgen. De sheriff had er geen gras over laten groeien om een posse samen te stellen, dacht hij.

Hij kon het stof proeven dat de voor hem rijdende paarden hadden opgeworpen.

Na ongeveer anderhalve mijl te hebben afgelegd, zag hij hoe de vluchtelingen afbogen naar het zuiden. De bedoeling was duidelijk. Ze zouden proberen zo spoedig mogelijk de beboste heuvels te bereiken waar de kans om zich te verschuilen het grootst was.

Ze waren nu in twee groepen gesplitst. Het voorste tweetal, dat blijkbaar de beste paarden had, had hun twee makkers een heel stuk achter zich gelaten. Op het laatste tweetal had de Nachthavik een groot stuk van de afstand kunnen inlopen. Ze reden niet veel verder dan een honderd meter voor hem uit en hij had de indruk dat het rijdier van een van de twee aan zijn laatste krachten bezig was. Het bleef iets achter en het leek erop, alsof zijn berijder zich bij de situatie

had neergelegd. Hij deed althans geen pogingen het dier tot groter spoed aan te sporen.

Met grimmige voldoening zag de Nachthavik de afstand kleiner worden en hij trok zijn pistool uit de holster en loste een tweetal schoten op de vluchtelingen. Ze misten ver hun doel. Een van de beide ruiters, die nu weer naast elkaar reden, keek over zijn schouder naar de achtervolger en de Nachthavik vuurde opnieuw...

De man boog diep in het zadel en greep naar zijn holster... Toen richtte hij zich op, keerde zich om in het zadel en de hand met het lange pistool beschreef een boog, waarbij de tromp van het wapen het gezicht van de ruiter naast hem raakte!

De Nachthavik zag de man wankelen in het zadel... hoorde de knal van het schot dat in zijn richting werd afgevuurd... zag de ruiter die door het pistool geraakt was, uit het zadel glijden en tegen de grond slaan terwijl zijn makker met vuisten en laarzen zijn paard beukte, om de snelheid op te voeren...

Het was een volkomen onverwachte ontknoping!

De Nachthavik overwoog of hij de achtervolging zou voortzetten en de buiten gevecht gestelde rover maar

aan de 'posse' van de sheriff zou overlaten. Hij kwam tot de conclusie dat dat weinig zin had. In de heuvels zou hij alleen weinig kunnen uitrichten. De groep ruiters die achter hem aankwam, zou daar meer mogelijkheden hebben om de bandieten te achterhalen.

Hij hield Blackie in toen hij de plaats bereikte waar de rover gevallen was. De man lag bewusteloos voorover in het stof.

Hij steeg af en knielde bij de man neer. Voor zover hij, na een vluchtig onderzoek kon vaststellen, waren er geen armen of benen gebroken bij de val!

Toen rolde hij het lichaam voorzichtig om en zijn mond viel open van verbazing!

De halsdoek was weggegliden en hij keek neer op het bleke, besmeurde gezicht van Clint Cassidy...!

HOOFDSTUK III

De rechtszaak

De Nachthavik zat met Jimmy Stevens, de roodharige breedgeschouderde jeugdige eigenaar van de Double Hawk ranch, aan een tafel in een hoek van de gelagkamer van de Black Stallion.

Jimmy was tegen het vallen van de avond Waterhole komen binnenrijden en bij de saloon afgestegen. Daar had hij de Nachthavik getroffen en samen hadden ze er gegeten, waarna de Nachthavik hem een uitvoerig relaas had gegeven van hetgeen er in de afgelopen vierentwintig uur was voorgevallen.

Er waren nogal wat klanten in de saloon en er was maar één onderwerp van gesprek: de brutale bankoverval, waarbij de bandieten bijna zestigduizend dollar hadden buitgemaakt en de oude bankbediende, Buddy Hollis, hadden neergeschoten en het verrassende feit dat Clint Cassidy, die ze allen

kenden, een van de overvallers was gebleken.

Cassidy was naar Waterhole overgebracht waar Doc Travis hem onderzocht had. Hij bleek bij zijn val geen letsel te hebben opgelopen, alleen maar wat builen en schrammen, en hij was opgesloten in de kleine gevangenis van Waterhole, een stevig gebouwtje dat grensde aan het kantoor van sheriff Clem Warren.

De Nachthavik had een kort gesprek met de sheriff gehad, waarbij hij alleen maar melding had gemaakt van hetgeen hij bij de achtervolging had waargenomen, zonder te vertellen dat hij de jonge Cassidy al eerder had ontmoet. Zijn bedoeling was wel om de sheriff daar verder over in te lichten, maar hij moest er eerst zelf nog eens rustig zijn gedachten over laten gaan.

Hij zat peinzend voor zich uit te staren, half luisterend naar het rumoer om hem heen, toen Jimmy plotseling de vraag stelde: „Wat denk je, Steve, zou Cassidy werkelijk aan die overval hebben deelgenomen, vrijwillig bedoel ik, of is hij er op een of andere smerige manier bijgesleept? En als dat laatste het geval is, waarom? Wat hebben ze er dan mee voor?” „Dat zijn nou net de vragen waar het om

gaat, son!” mompelde de Nachthavik. „Ik weet het niet! Aan hetgeen er vooraf gegaan is, zou je zeggen dat-ie inderdaad een onschuldig slachtoffer is! Dat-ie bij het karwei van die bankoverval tegen zijn zin betrokken is! Aan de andere kant, vraag ik me af waarom-ie geen alarm geslagen heeft toen ze Waterhole binnen reden of tijdens de overval.”

Jimmy haalde de schouders op.

„Ze hadden het uur goed gekozen. Er was op straat geen mens te bekennen. Bovendien schop je niet zo gemakkelijk kabaal als je de kans loopt bij de eerste kik overhoop te worden geschoten!” betoogde hij nuchter.

De Nachthavik streek nadenkend met zijn hand langs zijn gezicht. „No, I guess you’re right!” beaamde hij. „Bovendien leek de manier waarop hij buiten westen werd geslagen en zo in handen van de sheriff viel, meer opzet dan een ongeluk.” Hij knikte bedachtzaam voor zich heen toen hij zich de situatie weer voor ogen haalde.

„Wat doen we eraan?” vroeg Jimmy. „We kunnen ’m niet in de steek laten!”

De Nachthavik schudde langzaam het hoofd, nog

steeds bezig met zijn eigen gedachten.

„Nee, we kunnen hem niet in de steek laten,” herhaalde hij. „Ik heb ’m trouwens beloofd dat ik ’m bij zou staan als-ie in moeilijkheden mocht komen. Het is niet alleen de bankroof waar het om gaat! Er zit veel meer achter, son! De bedoeling is kennelijk om Clint voor een hele tijd buiten spel te zetten! Waarom? En wie is de man die hier aan de touwtjes trekt?” „Iemand die twee vliegen in een klap wil slaan!” knikte Jimmy. „Hij kan het geld goed gebruiken en hij heeft er tegelijk groot belang bij dat Cassidy voor lange tijd verdwijnt! We zouden eens met Clint moeten praten! Hij zal ons nu veel meer kunnen vertellen! Zou de sheriff toestemming willen geven?”

De Nachthavik glimlachte flauwtjes, zijn ogen gericht op een vrij kleine, maar stevig gebouwde man met een hard, vierkant gezicht, bruin en verweerd, waarin de mond een dunne streep was en de ogen nauwelijks zichtbaar waren tussen de toegeknepen oogleden. Sheriff Warren had het grootste deel van zijn leven in de open vlakte doorgebracht voordat hij in Waterhole de functie van sheriff had aangenomen.

Omdat het weer eens wat anders was, zoals hij placht te zeggen.

„Je kunt 't 'm zelf vragen, Jim,” mompelde de Nachthavik, als antwoord op de vraag. „Daar komt-ie juist aan!”

Warren keek de gelagkamer rond, ontdekte toen wat hij zocht en liep langzaam naar het tafeltje waar de twee vrienden zaten.

Hij keek een ogenblik neer op de Nachthavik en zei: „Oh... Smith, ik zou graag nog 'ns met je praten!”

De Nachthavik maakte een uitnodigend gebaar.

„Ga je gang, sheriff!” „Niet hier. In my office!”

„Oké! Bezwaar tegen dat m'n vriend hier, Jimmy Stevens, mee gaat?”

Warren knikte naar Jimmy. „Voor hem is er ook nog 'n stoel,” antwoordde hij.

Het kantoor van de sheriff lag een vijftig meter van de saloon. Het was nog nieuw. Er stonden een schrijftafel en wat stoelen en de planken vloer was met fijn zand bestrooid.

„Sit down,” wees Warren terwijl hij zelf achter zijn schrijftafel plaats nam. „Als je wilt roken, ga je gang!”

Hij haalde zelf een pijp en een leren tabakszak te voorschijn en begon rustig zijn pijp te stoppen.

Toen hij ze op zijn gemak had aangestoken en de eerste rookwolken had uitgeblazen, richtte hij zijn spleetogen op de Nachthavik.

„Je hebt me daar strakjes het een en ander verteld, Smith,” zei hij. „Maar ik geloof dat je me niet alles verteld hebt!”

„Je hebt me er niet naar gevraagd!” glimlachte de Nachthavik.

Om Warren's mond verscheen een spoor van een glimlach.

„Heb je er bezwaar tegen om me wat verder op de hoogte te brengen? Je hebt Young Cassidy gisteren al ontmoet, als ik het goed begrepen heb!”

„Gisteravond! Ik ontmoette hem bij zijn kampvuur en we zijn vanmorgen naar hier gereden... althans ten dele!”

De Nachthavik gaf een nauwkeurig verslag van hetgeen er in de tussentijd was voorgevallen en Sheriff Warren luisterde aandachtig zonder zijn ogen voor een moment van de Nachthavik af te wenden.

„Dat klopt heel aardig met wat Clint Cassidy me

verteld heeft!” gaf hij toe, toen de Nachthavik zijn verhaal beëindigd had.

Hij klopte zijn pijp uit en begon onmiddellijk een andere pijp, die hij uit een lade opviste, te stoppen.

„Wat is er verder met Cassidy gebeurd?” informeerde de Nachthavik.

„Volgens zijn zeggen, ging zijn paard er met hem vandoor, nadat dat schot gevallen was, blijkbaar geschrokken door de wilde bewegingen die jij maakte, maar hij werd een vijftig meter verder opgevangen door een tweetal kerels. Ze bonden hem een blinddoek voor en namen hem mee de heuvels in. Daar heeft-ie gevangen gezeten tot het tijd werd om op te breken voor die bankoverval. Ze gaven hem te kennen dat-ie precies moest doen wat zij zeiden en dat ze hem vol lood zouden schieten als-ie het waagde alarm te slaan!”

„Zou-ie die kerels terug kennen?”

„No. Hij heeft ze alleen maar gezien terwijl hun gezichten bedekt waren. Dat beweert-ie tenminste!”

„Geloof je 'm?”

Warren haalde de schouders op.

„Het is een onwaarschijnlijk verhaal maar na

hetgeen ik van jou gehoord heb, begin ik wel te geloven dat er meer achter steekt, dan op het eerste oog lijkt! Er is natuurlijk geen schijn van bewijs!”

De Nachthavik lichtte voorzichtig de stetson van zijn hoofd. Hij had hem de hele dag angstvallig opgehouden.

„Ik kan in elk geval een stukje bewijs leveren van hetgeen ik verteld heb!” merkte hij droog op.

Warren glimlachte terwijl hij de kale plek bekeek en de vurige striem die de kogel over de schedel getrokken had.

„Doc Travis heeft me er al van verteld,” zei hij. „Je hebt plenty geluk gehad!”

„’n Kwestie van een goeie engelbewaarder,” mompelde de Nachthavik, terwijl hij de hoed weer voorzichtig op zijn hoofd plaatste.

Warren legde zijn pijp op de tafel en leunde achterover. „Je bent ’n vreemdeling in deze streek, niet?”

„Nooit eerder hier geweest!”

„Waar kom je vandaan?”

„Bitter Creek district!”

De sheriff knikte nadenkend.

„You know, Smith,” begon hij toen, „er ging ’n ogenblik het gerucht dat jij ook wel eens een van die bankrovers zou kunnen zijn! Ook een man die op de uitkijk zat! En die moest proberen om de achtervolging te vertragen!”

De Nachthavik glimlachte.

„De gedachte dat het die indruk zou kunnen maken, is ook bij mij opgekomen,” bekende hij. „Ik was de eerste die de achtervolging inzette omdat ik de enige was die het voor m’n ogen zag gebeuren! Ik kan me indenken, dat degenen die achter mij aankwamen de idee hadden dat ik een van de overvallers was! Well, sheriff, I was not!”

„Heb je vrienden hier in de omgeving wonen?”

„Hier niet! Wel in het Lobo-district! Tex Ellis van de TL-ranch, om er een te noemen! En Harry Vale, de sheriff van Wolf City... als-ie tenminste nog steeds sheriff is!”

„Dat is ie!” verzekerde Warren.

„Wel, sheriff, bel hem op en noem ’m mijn naam... Steve Smith! Het kan bijdragen aan je nachtrust!”

„Ik zal ’t morgen doen! En maak je geen zorg over mijn nachtrust, Smith! Deze zaken houden me al lang

niet meer uit m'n slaap!"

„That's fine," mompelde de Nachthavik spottend.

„En wat gaat er nu met Clint Cassidy gebeuren?" informeerde Jimmy.

„Hij zal morgen terecht staan!" antwoordde Warren. „Morgen al?"

„Yeah! Hij heeft geluk dat rechter Williams morgen een bezoek brengt aan Waterhole. De judge kan dan meteen de rechtszitting leiden!"

„Wat je geluk noemt," bromde Jimmy. „Moet dan de zaak niet eerst verder onderzocht worden?"

„Wat wil je? De feiten zijn duidelijk! Hoe ze uitgelegd moeten worden is een zaak waarover Judge Williams en de jury zullen moeten oordelen!"

„De andere bankrovers zijn ontkomen?" vroeg de Nachthavik.

„Tot zover wel. Een deel van de 'posse' blijft in de heuvels overnachten en zal proberen morgen het spoor weer op te pikken. Ik verwacht er niet veel van!"

„Zouden we Cassidy even kunnen bezoeken?" informeerde de Nachthavik.

„Why not! Als-ie er zelf tenminste geen bezwaar

tegen heeft en jullie wil ontvangen. Hij heeft op het ogenblik nog ander bezoek. Zijn advocaat... Ray Morris. Die zal vermoedelijk zijn verdediging wel voeren. Wel, we kunnen eens gaan kijken!”

Ze volgden de sheriff naar het naast zijn kantoor gelegen gebouw, dat als gevangenis van Waterhole dienst deed.

De zware deur werd opengedaan door een lange schrale figuur, die een hand aan zijn revolver had.

„It’s oké, Pete,” stelde de sheriff hem gerust. „Dit is Pete Mule, m’n helper,” stelde hij voor. „Ik heb hier ’n paar bezoekers voor Cassidy. Is Morris nog bij hem?”

Deputy Mule knikte met een vluchtige blik op de twee bezoekers.

„Ik zal ’ns horen wat Cassidy wil,” bromde Warren en hij liep de korte gang door naar de achterzijde waar enkele cellen waren. Hij was na korte tijd weer terug.

„Oké, ga je gang! Laat je schietijzers maar bij Pete! Da’s voorschrift!”

Clint Cassidy zat in de laatste cel op een veldbed met naast zich de advocaat Ray Morris.

Morris was een man van achter in de twintig maar al vrij zwaar gebouwd met een breed, wat pafferig gezicht. Hij droeg een donker pak en een grote, donkere hoed. Hij leek eerder een man van veertig.

„Hello, Smith.” Cassidy kwam moeizaam overeind. „Dit is m’n vriend, Ray Morris, die voor mij zal optreden.”

Morris grijnsde breed met veel vertoon van witte tanden.

„Howdy, folks!” begroette hij.

„Dit is Jimmy Stevens,” stelde de Nachthavik voor.

Cassidy maakte een lichte handbeweging en zei: „Ik heb Ray al over je verteld, Smith! Zoals je ziet hebben ze me toch nog te grazen gekregen! En jou ook naar ik gehoord heb maar jij bent er gelukkig iets beter afgekomen! Ik zit er tot aan m’n nekharen in!”

Hij liet zich op het veldbed neer en staarde voor zich uit naar de grond.

Morris klopte hem opbeurend op de schouder.

„Take it easy, Clint,” zei hij. „Het kan allemaal erg meevallen! Er zitten nogal wat haken en ogen aan deze zaak en daar zullen we gebruik van zien te maken. Ik zal proberen om ’n paar vrienden in de jury

te krijgen!”

Hij wendde zich tot de Nachthavik.

„Clint heeft me alles verteld. Ik weet niet of jij er nog wat aan toe te voegen hebt?”

„Niet als-ie alles verteld heeft,” antwoordde de Nachthavik met een flauw glimlachje.

„Ik zal je in elk geval laten getuigen!”

„Daar kun je op rekenen!” verklaarde de Nachthavik.

Hij wees naar de pleister die op de wang van Cassidy was aangebracht.

Clint Cassidy bracht zijn hand naar zijn wang en betastte de plek met voorzichtige vingers.

Zijn ogen fonkelden, en hij kwam met een ruk overeind.

„Als ik die kerel ooit in handen krijg, vermoord ik hem!” barstte hij los. Hij zuchtte diep en plotseling was zijn woede verdwenen. „Maar daar zal wel niet veel kans op zijn,” voegde hij er aan toe.

De Nachthavik glimlachte bemoedigend.

„Je kunt nooit weten, son! Het spel is nog niet gespeeld, wat ons betreft!”

„Denk je...”

„Die bankoverval is maar 'n onderdeel van het patroon! Er steekt meer achter, son, daar ben ik vast van overtuigd.”

De advocaat keek hem van terzijde onderzoekend aan.

„Wat bedoel je daarmee, mister Smith?” vroeg hij.

„Precies wat ik zeg! Het gaat niet om die bankroof, hoewel dat geld natuurlijk wel belangrijk zal zijn, maar de man die hierachter zit, gaat 't er voornamelijk om Cassidy van het toneel te laten verdwijnen! Dat is naar mijn mening de opzet!” Morris haalde de schouders op.

„'t Kan zijn dat je gelijk hebt maar 't is niet meer dan een theorie! Het kan ook zijn dat ze Clint alleen maar in handen van de sheriff hebben gespeeld om de jacht op henzelf minder intensief te maken. Als er maar iemand voor opdraait, dan is men dikwijls tevreden gesteld en laat men de rest maar lopen.” „Ik begrijp wat je bedoelt,” knikte de Nachthavik. „En die ene man krijgt dan een straf voor de anderen mee!”

„Dat zullen we in dit geval zien te voorkomen,” grijnsde Morris.

„Wel, we zullen maar 'ns afwachten!” De Nachthavik klopte Cassidy bemoedigend op de arm. „Zoals ik al zei, son, het spel is nog niet uit! We doen nog steeds mee! Kop op!” Cassidy glimlachte triest.

„Thanks, mister Smith,” zei hij.

„Ik kom morgenvroeg nog even naar je toe,” verklaarde Morris.

Samen verlieten ze het gebouw.

„Wat denk je van een glas bier?” stelde Morris voor. „Dan kunnen we nog even praten!”

„Geen slecht idee,” knikte de Nachthavik. Hij voelde zelf ook wel voor een gesprek met de advocaat.

Toen ze aan een tafel in een hoek van de gelagkamer van de saloon achter een glas bier zaten, vroeg de Nachthavik: „Hoe denk je dat het morgen afloopt! Hoe staat de zaak er, naar jouw mening, voor?”

Morris staarde enkele ogenblikken fronsend in zijn glas bier. Toen keek hij de Nachthavik met een ernstig gezicht aan.

„Als je bedoelt: komt Clint morgen vrij, dan moet ik je eerlijk zeggen dat ik daar nauwelijks in geloof!

Ik betwijfel...” „Maar hij is onschuldig!” viel Jimmy hem nijdig in de rede. „Het is toch duidelijk dat hij het slachtoffer is van een... een... complot! Ze hebben hem gewoon tot een soort zondebok gemaakt! Hij...”

Ray Morris hief zijn hand op om de stroom te stuiten. „Oké... oké,” zei hij sussend. „Maar we hebben er geen enkel reëel bewijs voor! Jij gelooft ’t en ik geloof ’t, maar daar gaat het niet om! De judge en de jury moeten erin geloven, see! Die moeten de overtuiging hebben dat de jongen onschuldig is...

„Of ze moeten in voldoende mate aan zijn schuld twifelen!” voegde de Nachthavik er aan toe. „Dan zullen ze hem ook vrij moeten spreken!”

„Yeah, daar gaat ’t om! En zoals de zaken nu liggen, vraag ik me af of de jury van die twijfel te overtuigen zal zijn! Ik heb er een zwaar hoofd in!”

Hij dronk zijn glas bier in een teug leeg en bestelde een nieuw.

„Misschien zou hij een betere advocaat moeten hebben dan ik ben,” zei hij met een wrang lachje.

„Hoe lang ben je hier al gevestigd?” vroeg de Nachthavik. „Laten we ’ns kijken... bijna vier jaar! ’n

Hele tijd!” „Heb je hier nog al wat te doen?”

„’t Gaat geleidelijk beter! Waterhole is een snelgroeiend stadje en als de spoorlijn er dan nog eens komt... Nee, ik kan hier behoorlijk m’n brood verdienen, daar niet van!”

Hij leegde zijn glas opnieuw tot de bodem en reikte het Langdon aan om het nog eens vol te doen.

Het was wel duidelijk, dacht de Nachthavik, terwijl hij de advocaat gadesloeg, waar diens zware figuur en opgeblazen gezicht vandaan kwamen. Te weinig beweging en te veel bier!

Hij glimlachte geamuseerd en een beetje verontschuldigend toen hij opmerkte: „You know, Morris, ik geloof niet dat jij erg van je baan houdt. Jij bent niet voor advocaat in de wieg gelegd!”

Morris’ gezicht verstrakte een ogenblik. Toen zette hij grote ogen op.

„Hoe kom je daar bij?” vroeg hij.

„Dat lijkt me zo! Just a feeling!”

„Mensenkennis... eh?”

„Zo zou je ’t kunnen noemen!”

Morris zweeg, hield zijn glas tegen het licht en dronk het toen leeg.

„Jullie drinken niet!” zei hij spottend. „Tom!”

De kastelein schoot toe en Morris vroeg om het opnieuw vol te doen. De Nachthavik en Jimmy bestelden koffie.

„Weet je, mist'r Smith.” De advocaat sprak plotseling moeilijk en de Nachthavik bemerkte dat de snel gedronken glazen bier hun uitwerking begonnen te krijgen. „In zekere zin heb je gelijk! Er zit iets in wat je zegt! Weet je, ik ben afkomstig uit het veebedrijf, see! M'n vader heeft een ranch, diep in 't zuiden... niet zover van de Mexicaanse grens. En hij heeft drie zonen... waarvan ik de jongste ben! En de ranch is niet groot genoeg voor ons samen! Ik weet niet of je me nog kunt volgen! Dank je, Tomas!” Hij nam het glas aan en zette het met een klap op de tafel. Hij knipperde met zijn zware oogleden toen hij de Nachthavik doordringend aankeek. „En nou komen ze tot de conclusie,” vervolgde hij, „dat ik de hersens in de familie heb! Kan er niets aan doen maar zo is 't! En daarom word ik advocaat en krijgen de twee broers de ranch, see!” De Nachthavik begreep het volkomen.

„Ze vragen niet of ik soms belangstelling heb! Ik

kom gewoon niet in aanmerking!”

Hij knikte somber voor zich heen en greep zijn glas beet. Hij nam een flinke teug en veegde zijn mond af met de rug van zijn hand.

„En zo zie je, Smith, dat je in zekere zin gelijk hebt! Ik zou liever veeman zijn dan advocaat! Liever een kleine ranch dan een groot advocatenkantoor!”

„Zo iets als Clint Cassidy!” opperde de Nachthavik. „Yeah!” beaamde Morris nadrukkelijk, terwijl zijn ogen in de verte starden. „Klein beginnen en het dan zien groeien... door je eigen inspanning! Clint is 'n gelukkig man!” „Was,” verbeterde Jimmy. „Hij zit nu in de gevangenis en moet maar afwachten hoe 't met hem afloopt!”

„Ja, dat zal-ie moeten,” beaamde Morris terwijl hij zijn glas leegdronk.

„Waarom probeer je niet 'n kleine ranch te kopen?” stelde de Nachthavik voor.

„Heb ik enkele keren geprobeerd. Lukte niet! Er was meer geld voor nodig dan ik op de been kon brengen!”

„Als je hier genoeg verdiend hebt, kun je 't altijd nog doen!” zei Jimmy.

„Dan, m'n jonge vriend, zal ik vermoedelijk te oud zijn om nog vooraan te beginnen!” verzekerde Morris op plechtige toon. Hij hikte en mompelde: „Ik geloof dat ik te veel gepraat en te veel gedronken heb!”

Hij keek naar zijn glas alsof hij zich afvroeg wat hij ermee zou doen en goot toen de inhoud snel naar binnen.

„Wel, folks,” grijnsde hij, terwijl hij wat wankelend overeind kwam, „het was me 'n genoeg. See you tomorrow! We zullen ons best doen!”

„'n Rare snuiter,” concludeerde Jimmy toen Morris verdwenen was.

De Nachthavik staarde nadenkend voor zich uit. Hij vroeg zich af of het de juiste uitdrukking voor mister Morris was...

De zaak tegen Clint Cassidy speelde zich, bij gebrek aan beter, af in de gelagkamer van de 'Black Stallion', die voor deze gelegenheid tot gerechtszaal was ingericht.

De meeste tafeltjes waren verwijderd. De stoelen waren in rijen opgesteld met de ruggen naar de tapkast. Op de open gelaten ruimte stond een tafel, waarachter judge Joe Williams troonde, een klein dik

kereltje, in een ouderwets kostuum, met spierwit haar boven een bol gezicht waarin een paar pientere oogjes voortdurend in beweging waren.

Links, op enige afstand, zat Clint Cassidy, de beklagde, op een rechte stoel met schuin achter hem, Pete Mule, de deputy-sheriff.

Rechts zaten in een lange rij de juryleden, inwoners van Waterhole, die voor deze gelegenheid waren gekozen.

De Nachthavik zat, met Jimmy, op een van de eerste rijen links, vlak naast het smalle pad dat daar gelaten was.

Het hele zaaltje was vol toen judge Williams de zitting opende met een hamerslag op de tafel en, na enkele inleidende woorden, waarbij hij vooral de juryleden wees op het belang van de zaak en van hun eerlijk oordeel, gaf hij het woord aan de openbare aanklager.

Deze bleek een man te zijn van ongewone lengte en mager als een lat. Hij was wat scheef gegroeid met een bolle rug waardoor zijn benige hoofd naar voren stak, als om de woorden die hij zei, meer kracht bij te zetten.

Hij sprak met lijzige stem en zijn betoog, waarbij hij zich afwisselend tot de juryleden en de rechter richtte, was kort.

Dit was een volkomen duidelijke zaak. Wat waren de feiten. De Waterhole Bank was beroofd op klaarlichte dag, van bijna zestigduizend dollar en de bankbediende, Buddy Hollis, een achtenswaardig burger van de stad en vader van een gezin, was bij deze brutale overval neergeschoten, toen hij voor de belangen van zijn werkgever opkwam en zo ernstig gewond, dat voor zijn leven moest worden gevreesd.

De overval was uitgevoerd door drie personen, terwijl een vierde man buiten bij de paarden op de uitkijk had gestaan. Er was niet vastgesteld of nog anderen bij de overval betrokken waren, dat deed thans ook niet ter zake, en het was ook niet duidelijk geworden wie het schot had gelost, dat Hollis had getroffen.

De rovers waren er op hun paarden vandoor gegaan, achtervolgd door een ‘posse’ en toen een van de bandieten zich met zijn revolver probeerde te verweren tegen de achtervolgers, had hij per ongeluk – en deze toevalligheden gebeuren, leden van de jury!

– zijn makker geraakt, die van zijn paard was gestort en zo in handen van de achtervolgers was terecht gekomen. De gerechtigheid had zich over deze man voltrokken. Die man was de beklaagde daar, Clint Cassidy, en hij wees met een beschuldigende vinger. Hij was een van de rovers, dat stond vast. Er was geen schijn van twijfel daaromtrent. Cassidy, die eigenaar was van een kleine ranch en van wie bekend was, dat hij zijn uiterste best deed om zijn bedrijf verder uit te bouwen. Het was hem blijkbaar niet snel genoeg gegaan omdat de geldelijke middelen hem ontbraken en daarom had hij zijn toevlucht genomen tot dit onwettig middel om aan geld te komen! Het was een zaak die volkomen klaar en duidelijk was en hij meende dat de jury niet anders kon doen dan het schuldig uit te spreken waarna het aan de rechter was, om de straf te bepalen.

Met een kort knikje ging hij zitten.

De Nachthavik had met een onbewogen gezicht aandachtig toegeluisterd en hij voelde zich somber gestemd. Voor iedere buitenstaander was dit een volkomen duidelijke zaak. Dat ook de juryleden er zo over dachten, had hij bemerkt aan de korte

instemmende knikjes waarmee de woorden van de aanklager ontvangen waren. Er was geen plaats voor een andere mening gelet op de feiten. Hij keek naar Clint Cassidy. De jongen zag bleek, zat kaarsrecht, gespannen op zijn stoel, zijn ogen op de grond gericht. Hij maakte de indruk alsof hij zijn lot al aanvaard had. Advocaat Morris zat naast hem. Zijn gezicht droeg een opgewekte uitdrukking en om zijn mond zat een optimistische grijns, alsof hij geen twijfel had over de goede afloop.

Morris kreeg het woord en begon met waardering te uiten voor het betoog van de aanklager waarbij hij echter moest opmerken dat feiten, ook al lijken ze duidelijk, soms voor tweeërlei uitleg vatbaar zijn, niet altijd juist worden uitgelegd en soms tot volkomen verkeerde conclusies kunnen leiden. Zijn cliënt, de aangeklaagde Clint Cassidy, was onschuldig, ook al wezen de feiten op het tegendeel. Hij was het onschuldig slachtoffer van een complot dat tegen hem was gesmeed. Hij was tegen zijn zin bij deze overval betrokken. Om dat duidelijk te maken, verzocht hij de leden van de jury te willen luisteren naar het relaas van een getuige, die hij hierbij wilde oproepen,

mister Steve Smith.

De Nachthavik ging naar voren, ging op de stoel zitten die hem werd aangewezen, legde de eed op de bijbel af en vertelde rustig van zijn ontmoeting met Clint Cassidy, de vorige avond, en van de wederwaardigheden die sindsdien hadden plaats gevonden.

Judge Williams luisterde aandachtig toe, achteroverleunend in zijn stoel, zijn handen gevouwen.

Toen de Nachthavik was uitgesproken, vroeg hij: „Geen idee wie die kerels geweest kunnen zijn... die Butch en Smarty, die jullie, volgens je relaas, aan het kampvuur overvielen?”

De Nachthavik haalde de schouders op maar hij had de indruk dat de vraag meer tot de toehoorders gericht was.

Hij zag de ogen van de rechter over de aanwezigen glijden.

Toen stond, achter in het vertrek, een man op. Een bonkige figuur met brede afhangende schouders en een plomp gezicht, dat een brede grijns vertoonde.

„Wel, judge,” begon hij lijzig. „Ik heb ’n hond die

Butch heet en hij is nog smart (slim) ook maar hij is de hele avond thuis geweest!”

Een deel van de toehoorders lachte en judge Williams hamerde driftig terwijl sheriff Warren, met een geërgerd gezicht, op de man toestapte.

Deze ging zitten maar de grijns op zijn vettige gezicht bleef hangen.

Het werd weer rustig en de Nachthavik kon weer op zijn plaats gaan zitten.

De aanklager kreeg het woord. Hij kon kort zijn. Hij wilde op geen enkele wijze de woorden van de getuige in twijfel trekken maar er was geen schijn van bewijs, dat de gebeurtenissen die hij beschreven had, ook maar enig verband hadden met de bankoverval. Hij kon dan ook in het relaas van de getuige...

De rest van zijn woorden ging verloren toen uit de zaal een stem riep: „Misschien is die er zelf bij betrokken! Hij ging er in elk geval vlug genoeg achter aan!”

Williams hamerde opnieuw en riep de aanwezigen tot de orde en dreigde de zaal te laten ontruimen als er nog eens een ordeverstoring zou optreden.

Ray Morris hield een betoog waarin hij Clint Cassidy

beschreef als een oppassende, hard werkende jongeman, op wie niemand ooit iets aan te merken had gehad. Hij haalde de dood van zijn vader erbij, gaf toe dat de feiten inderdaad tegen zijn cliënt getuigden maar dat het verslag, dat de getuige had gegeven, toch een ander licht op de zaak wierp en dat er alle reden voor twijfel was. Als de jury het daarmee eens was, kon zij niet anders doen dan zijn cliënt vrijspreken.

Het was geen sterk betoog, dacht de Nachthavik, die met een onbewogen gezicht had geluisterd. Het betoog van een man die er zelf nauwelijks in geloofde.

Hij zag hoe de juryleden een fluistergesprek begonnen waren, nadat Morris zijn betoog geëindigd had.

„De jury kan zich terugtrekken om te beraadslagen,” nodigde judge Williams uit.

Eén van de juryleden kwam overeind.

„Niet nodig, judge,” verklaarde hij.

„De jury heeft een beslissing bereikt?”

„Dat hebben we, judge!”

„Mag ik ze dan horen! Wil de beklaagde gaan

staan!”

Glint Cassidy kwam langzaam overeind, zijn starre ogen op het jurylid gericht.

„Wij achten de beklaagde schuldig, judge, maar... eh... wij menen dat er toch verzachtende omstandigheden... eh... in aanmerking genomen moeten worden!”

„Dank je!”

Judge Williams keek voor zich uit, de toppen van zijn vingers tegen elkaar gedrukt.

Toen keek hij Clint Cassidy aan met een volkomen onpersoonlijke blik.

„Gelet op de uitspraak van de jury, veroordeel ik de beklaagde tot drie jaren dwangarbeid, door te brengen in de staatsgevangenis van Wellington!”

In de gelagkamer van de saloon viel een doodse stilte.

De Nachthavik sloot vermoeid zijn ogen en hij had het gevoel of het vonnis over hem was uitgesproken.

Three years hard labour...! terwijl het voor hem vast stond dat de jongen...

Hij hoorde de stem van judge Williams: „Clint Cassidy, heb je nog iets te zeggen?”

Cassidy stond nog voor zijn stoel, alsof hij aan de grond was vastgespijkerd. Hij zag lijkleek en zijn diepliggende ogen staarden in het niets.

Hij bleef, na de woorden van de rechter, enkele ogenblikken onbeweeglijk staan alsof hij ze niet gehoord had.

Toen richtte hij zijn blik langzaam op de rechter, en hij knikte. „Alleen maar... dat ik... onschuldig ben...!” antwoordde hij zacht.

Clint Cassidy was weer terug gebracht naar de cel. Het grootste deel van de toehoorders was weer aan zijn eigen bezigheden gegaan. Aan de tapkast waren er nog enkelen achtergebleven om bij een glas bier nog wat over de rechtszitting na te praten. Thomas Langdon was met enkele helpers bezig de rechtszaal weer in een eerlijke saloon om te toveren.

De Nachthavik en Jim Stevens waren langzaam naar buiten gewandeld en slenterden in de helle zonneschijn door de hoofdstraat.

De Nachthavik rookte peinzend en zwijgend een sigaret terwijl Jimmy zijn verontwaardiging luchtte.

„Drie jaar dwangarbeid! Ze hadden hem even goed levenslang kunnen geven! Als-ie na drie jaren terug

komt, is-ie volkomen uitgeblust! Iedereen weet wat 't betekent! En wat dan? Hier in de omgeving is-ie voorgoed onmogelijk. 'n Gevangenisklant. Een bankrover! Hij hoeft er niet aan te denken om zijn bedrijfje hier verder voort te zetten! Als het dan tenminste nog bestaat! Weet je wat-ie wordt, Steve? Een zwerver! 'n Kerel die van ranch naar ranch trekt om wat karweitjes te doen en als ze er achter komen wie hij is, vliegt-ie weer de laan uit! En dan te weten dat-ie onschuldig is! Dat geloof jij toch ook, Steve?"

De Nachthavik knikte en knipte zijn eindje sigaret weg.

„Dat geloof ik inderdaad, son!" mompelde hij.

„Wat gaan we er aan doen?"

„I don't know! Ik heb geen vaag idee hoe we dit geval verder moeten aanpakken. Moet er nog 'ns over piekeren!"

„Wat zou er met de ranch gebeuren, Steve? Er loopt toch nogal wat vee rond! Er zal toch voor gezorgd moeten worden!"

De Nachthavik haalde de schouders op.

„Ik heb die zaken nog nooit bij de hand gehad, son! Iemand zal er zich wel over ontfermen, vermoed ik!"

Jimmy lachte schamper.

„Ja! Misschien krijgt die advocaat nu de gelegenheid om rancher te worden! Op 'n koopje!”

De Nachthavik zag aan de overzijde van de straat Ray Morris het kantoor van de sheriff binnen gaan.

„Laten we bij de sheriff 'ns gaan informeren, hoe de zaak nu verder wordt afgewikkeld,” stelde hij voor. „Tenslotte ben ik er toch ook min of meer bij betrokken!”

Ze staken over en stapten het kantoor van sheriff Warren binnen.

De sheriff zat achter zijn schrijftafel, zijn hand trommelde een zachte roffel op de tafel. Advocaat Morris leunde tegen aan van de wanden. Zijn gezicht stond somber.

Voor de tafel, op de rand van een stoel, zat een al wat oudere, zwaar gebouwde man, die zijn hoofd omwendde toen ze binnen kwamen.

Het verweerde, geplooid gezicht van een buitenman. Een man uit het veeland, meende de Nachthavik.

Warren's gezicht verhelderde en hij kwam haastig overeind.

„Hello, folks,” groette hij. „Laat me je voorstellen aan Dave Gordon van de Roaring G...”

„Howdy,” bromde Gordon met een handbeweging. „Zag je daar aan de overkant, Smith! Je deed je best maar 't hielp niet!” Hij snoof verontwaardigd. „Rotten business!” voegde hij er aan toe.

„Mij lukte 't evenmin,” mompelde Morris op bittere toon.

Gordon keek hem scherp aan.

„Ik had de indruk dat jij er nauwelijks in geloofde, Ray,” zei hij.

„Well, I did!” viel Morris uit. Toen haalde hij diep adem en trok een pijnlijk gezicht. „Alleen kon ik er de jury niet van overtuigen!”

„In elk geval is de jongen onschuldig!” verklaarde Gordon. „Je gaat in hoger beroep, Ray. Ik zal de kosten betalen!”

Morris maakte een vermoeid gebaar.

„Dat hoeft niet! Dat is wel in orde!” verzekerde hij. Dave Gordon wendde zich tot de Nachthavik.

„Jij gelooft toch ook, Smith, dat Glint met die hele overval niks te maken heeft gehad! Ik bedoel...!!”

„Dat geloof ik, Gordon! Ze hebben hem er op 'n

onnozele manier laten inlopen! Ik vraag me af wat de bedoeling is! Waarom?”

„Wordt er nog iets aan het onderzoek gedaan, Clem!” keerde Gordon zich naar de sheriff. „Er zijn er nog drie op de loop! Als je die te pakken kunt krijgen...”

Warren maakte een hulpeloos gebaar.

„Je weet hoe ’t gaat, Dave. Hoe meer tijd er verstrijkt, hoe geringer de kans dat we die kerels nog in handen krijgen! Ik zie niet in, wat ik hier nog aan kan doen!” Hij keek de Nachthavik fronsend aan. „Misschien dat Smith hier nog een uitweg ziet?”

Het was duidelijk, dacht de Nachthavik, dat sheriff Warren met zijn collega Harry Vale van Wolf City had gesproken.

„Ik weet ’t niet zo vlug,” antwoordde hij. „Maar ik blijf hier nog wel ’n paar dagen rondhangen! Wilde ’ns ’n bezoek brengen aan de ranch van Cassidy!”

„Wat gaat daarmee gebeuren?” informeerde Jimmy.

„Maak je daar geen zorg over,” bromde Gordon. „Ik zal ’n paar mannetjes van mij wel het nodige toezicht laten houden.”

„En hoe gaat het nu verder met Cassidy?” vroeg de

Nachthavik.

Warren veegde in gedachten een denkbeeldig stofje van zijn bureau.

„De regels liggen vast,” antwoordde hij opkijkend. „Het is mijn taak om te zorgen dat het vonnis zo spoedig mogelijk wordt uitgevoerd. Morgen gaat er ’n stagecoach naar Wellington. Daar stuur ik Cassidy mee mee! M’n deputy zal hem er naar toe brengen!”

Hij zweeg en staarde enkele ogenblikken voor zich uit.

„’n Beroerde geschiedenis!” mompelde hij.

„Nog ’n vraag, Warren. Wie waren de twee kerels in de rechtszaal... die mislukte grappenmaker en die vent die de indruk probeerde te wekken...?”

Warren maakte een gebaar van afkeer.

„De ene was Buck Moran en de andere Hal Reed.” zei hij. „Twee ruziezoekers. Moran is een bruto... een dommekracht die het relletje uitlokt, vertrouwend op zijn kracht en hij weet zich als ’t mis gaat, gesteund door zijn vriend Reed, die vlug met zijn revolver gereed staat! Hij is er zelfs verdraaid vlug mee! Ik heb Moran al ’ns ’n nachtje hier naast gehad, wegens verstoring van de orde, maar hij leert ’t nooit!”

„Werken ze hier in de omgeving?”

„Yeah! Voor de Horse Trail... Bill Anderson's ranch.” Hij zag het fronsende gezicht van de Nachthavik en voegde er aan toe: „Het zijn maar 'n paar tijdelijke krachten! Hij heeft ze in dienst genomen bij de laatste round up, toen-ie 'n paar cowhands tekort kwam. Ze zijn er op een of andere manier blijven hangen!” Hij haalde de schouders op. „Misschien zijn het goeie krachten, dat weet ik niet! Maar in elk geval zijn 't 'n paar donderstenen, waarvoor je moet oppassen!”

Gordon stond van zijn stoel op.

„Wel, ik ga er van tussen! Be seeing you, Clem!” en daarna, tot de Nachthavik: „Jullie bent altijd welkom op de Roaring G.”

„Thanks!” glimlachte de Nachthavik.

Ray Morris maakte zich van de wand los.

„Ik wou nog 'n paar dingen met je bespreken, sheriff,” zei hij. „In verband met deze zaak!”

„Sure!”

„We komen nog wel 'ns aanlopen, sheriff,” zei de Nachthavik en Warren knikte.

„Dat hoop ik. Als je me nodig hebt, sta ik tot je

beschikking!” Hij zweeg een ogenblik.” „Ik heb vanmorgen nog met Harry Vale gesproken,” voegde hij er toen veelbetekenend aan toe.

„Dat vermoedde ik al,” glimlachte de Nachthavik.
„Wel, so long!”

Hij knikte naar de advocaat die hem met een niet begrijpend gezicht aankeek.

„Wij ontmoeten elkaar ook nog wel 'ns, Morris!”

„Glad to!” (Met alle plezier).

Samen met Jimmy verliet hij het kantoor.

HOOFDSTUK IV

Bezoek aan de Sliding C.

Ofschoon de 'Black Stallion' geen hotel was, was de Nachthavik er toch in geslaagd, zowel voor zichzelf als voor Jimmy een kleine kamer te bemachtigen op de verdieping. Het waren maar povere optrekjes, primitief uitgerust met een ijzeren ledikant en een wrakke wastafel maar de beide vrienden stel den geen hoge eisen en de ligging, vlak naast de stalhouderij waar hun paarden waren ondergebracht, was gunstig.

De Nachthavik had zich, rond het middaguur, toen een hete woestijnwind het stof in de straten van Waterhole opjoeg, onder een ongenadig brandende zon, op het kamertje teruggetrokken om eens rustig na te denken.

Half ontkleed lag hij op zijn bed, rustig rokend, terwijl zijn gedachten zich bezig hielden met het

probleem Clint Cassidy.

Het was de meest vreemde zaak waar hij ooit mee te maken had gehad, dacht hij. Van één ding was en bleef hij overtuigd. De bankoverval, waaraan Clint, tegen zijn zin, had moeten meedoen, was een middel om een heel ander doel te bereiken. Ze had de overvallers een hele schep geld opgeleverd, maar voor de man achter de schermen was de voornaamste opzet geweest Clint Cassidy erin te laten lopen! En daarin was hij helemaal geslaagd! Cassidy was het slachtoffer geworden, dat nu drie jaren dwangarbeid zou moeten opknappen en wiens hele verdere leven min of meer verwoest was!

Zijn ranch, al was het dan nog maar een klein bedrijf, zou hij moeten prijsgeven. Misschien voor een appel en een ei moeten verkopen. Was dat de bedoeling die er achter stak?

Hij dacht aan de woorden van Jimmy. Advocaat Morris zou er misschien wel interesse voor hebben. Morris was een vreemde figuur waarvan hij niet goed hoogte kon krijgen.

Zijn gedachten gleden naar het tweetal dat tijdens de rechtszitting geprobeerd had de orde te

verstoren... Moran en Reed. Waren het alleen maar een paar herrieschoppers, die er plezier in hadden de zaak op stellen te zetten, of zat daar meer achter?

Ze maakten deel uit van de Horse Trail... de ranch van Bill Anderson, de buurman van Clint Cassidy.

Als Cassidy's bedrijfje te koop kwam, zou Anderson er zeker op af komen en vermoedelijk zou ook Dave Gordon wel proberen zijn vroegere eigendom terug te kopen. Hij zou vermoedelijk ook de meeste kans maken.

Hij staarde peinzend naar de ruwe planken zoldering en veegde met de rug van zijn hand over zijn klamme voorhoofd. Het was in het kamertje ook verdraaid heet, ontdekte hij.

Maar het bedrijfje van Cassidy stelde in feite niks voor. Een paar honderd koeien en net voldoende weidegrond om de beesten in leven te houden. Een paar simpele gebouwen. Een stuk grond, dat nog ontgonnen moest worden. Kon dat een reden zijn om de jonge rancher op zo'n ingewikkelde en tegelijk smerige manier uit te rangeren? Of was iemand er achter gekomen dat de ranch meer betekende dan zo op het eerste oog leek?

Het was het beste om er eens een kijkje te gaan nemen, dacht hij. Mogelijk zou dat hem op nieuwe ideeën brengen!

Hij voelde zich langzaam wegdommelen in de hitte van het kleine vertrek en hij deed geen moeite om het tegen te gaan.

Enkele ogenblikken later was hij in slaap...

Zijn dutje duurde maar kort maar toen hij wakker werd, kleepte hij zich haastig aan en ging naar beneden langs een smalle trap die in de gelagkamer, schuin achter de tapkast, uitkwam.

Hij zag Jimmy met een gemelijk gezicht bij een van de ramen zitten en voegde zich bij hem.

„Dacht dat je niet meer kwam,” bromde Jimmy.

De Nachthavik trok een gezicht en vroeg: „Waar ben jij geweest?”

„Heb hier wat rondgehangen en ben zojuist bij de paarden op bezoek geweest!”

„Wat zeiden ze?”

„Eh...?”

De Nachthavik lachte.

„Vergeet 't maar,” zei hij. „Wat zijn jouw plannen?”

Jimmy keek naar buiten waar de schaduwen langer waren geworden. De grootste hitte van de dag was voorbij.

„Dacht dat we er nog 'n uur of wat op uit konden trekken,” stelde hij voor. „De paarden hebben wel wat beweging nodig!”

„Heb je 'n speciaal doel op het oog?”

„We zouden naar de Sliding C kunnen rijden... Clint's ranch!”

De Nachthavik knikte instemmend.

„Dat was ook mijn idee,” zei hij. „We moeten er alleen nog achter zien te komen waar ze ligt!”

„Ik weet 't. Ik heb er al naar geïnformeerd!”

„That's fine! Laten we dan eerst nog een glas bier drinken!

Ik heb het gevoel of ik uitgedroogd ben!”

„Yeah, it's pretty hot here,” beaamde Jimmy. „Geen plaats voor mij om altijd te zijn! Geef mij de Double Hawk maar!”

„Je eigen ranch is altijd het fijnste bezit, son,” knikte de Nachthavik. „Dat is een van de redenen waarom ik er een hekel aan zou hebben, als Young Cassidy de zijne zou kwijtraken! Daarom zal ik

proberen er iets aan te doen!”

Ze liepen samen naar de tapkast, lieten zich door Tom Langdon een glas bier inschenken, dronken het in één teug leeg en wandelden naar de stalhouderij.

Nadat ze hun paarden hadden opgetuigd en waren opgestegen, reden ze stapvoets door de hoofdstraat van Waterhole, waar de bedrijvigheid na de middaghitte weer op gang begon te komen.

Aan het einde van de straat, waar het stadje ophield en een vlakte van gelig woestijnzand zich uitstreckte, ontdekte de Nachthavik op een open terrein een houten loods met daarnaast een lage barak. Het zag er uit alsof de bouwsels er inderhaast waren neergezet. Op de loods stond met grote zwarte verflatters het opschrift: Texas Railway Company.

Er liepen een paar mannen rond in werkkleding en naast de loods stond ook de platte wagen geparkeerd, die hij al eerder gezien had.

Hier hadden George Gilman en zijn medewerkers kennelijk hun bivak opgeslagen voor de tijd dat ze hun voorbereidende werkzaamheden moesten doen voor de doortrekking van de spoorlijn.

Plotseling viel hem een gedachte in die hem de

wenkbrauwen deed fronsen. Het zou ik elk geval nuttig zijn om ook eens een praatje te gaan maken met Gilman, was zijn conclusie.

Na een tocht van een klein half uur door de woestijn, waar het zand de hitte terugkaatste en de lucht als een schroeiende deken op hen leek te drukken, bereikten ze de heuvels. Het was een verademing, toen ze de schaduw bereikten en hun paarden in draf zetten.

Na enige tijd bereikte ze vlakker terrein met uitgestrekte weilanden, onderbroken door kleine bospartijen.

„Als ik het goed begrepen heb, is dit het gebied van de Roaring G,” legde Jimmy uit. „Het strekt zich een heel eind in westelijke richting uit en zijn ranch ligt verscheidene mijlen die kant uit. Dat heb ik me tenminste laten vertellen!”

Ze hielden de zuidelijke richting aan en bereikten na een kwartier een smalle beek, die dwars door het land liep. Jimmy hield zijn rijdier in.

„Klopt precies,” verklaarde hij. „Aan de andere kant van de beek liggen de gronden van de Sliding C. Daarginds, tegen dat bosperceel, moet zijn ranchhuis

liggen. Het is van hier af nog niet te zien. De bossen die je daar in het zuiden ziet, vormen de grens met de Horse Trail ranch!”

„Je bent goed ingelicht, son,” mompelde de Nachthavik terwijl zijn scherpe ogen over het terrein zwierven. Het zag er goed uit, dacht hij. Wel niet erg groot maar het gras groeide welig. Het was vruchtbare grond.

„Het enige wat ik niet zie,” merkte hij na enkele ogenblikken op, „zijn koeien. Ik dacht dat Cassidy hier zijn vee had lopen. Hij heeft toch geen andere geschikte weidegrond?” „Ja, daar zeg je zo wat!” riep Jimmy verbaasd uit. „Er is inderdaad geen beest te bekennen. Je denkt toch niet dat Gordon het vee al naar zijn eigen terrein heeft overgebracht? Om er beter het oog op te kunnen houden?”

„Dat betwijfel ik! Daar is niet zoveel haast bij. Laten we maar ’ns verder kijken. Misschien komen we er wel achter.”

Ze staken de beek over, het water stond nauwelijks een voet diep, en reden in lichte draf door het grasland. Alles wees erop, dat er nog kort tevoren koeien hadden gelopen.

Ze kregen het ranchhuis in het oog. Het was niet veel meer dan een grote blokhut, die met enkele kleine gebouwtjes er vlakbij, tegen de bosrand was geplaatst.

Toen bereikten ze een gedeelte van het weiland, waar duidelijk te zien was, dat er een groot aantal stuks vee was bijeen geweest. De grond was omgewoeld en op sommige plekken was het gras finaal verdwenen.

Vandaar liep een breed spoor in zuidelijke richting. Jimmy keek de Nachthavik aan.

„Dat lijkt op rustlers (veedieven),” merkte hij op. De Nachthavik knikte.

„Daar ziet 't naar uit,” gaf hij toe. „Laten we er maar eens achteraan gaan en zien waar we terechtkomen!”

Het kostte geen enkele moeite om het spoor te volgen. Het liep door tot de bosrand, boog daar af om op een plaats, waar de begroeiing door een brede opening onderbroken werd, zich in zuidelijke richting voort te zetten.

„Ben je er zeker van dat dit het gebied van de Horse Trail is?” informeerde de Nachthavik terwijl hij

Blackie het spoor liet volgen.

„Als het niet zo is, hebben ze me wat voorgelogen,” bromde Jimmy verstoord.

Nadat ze ruim twee mijlen over licht golvend, zanderig terrein met hier en daar vrij dichte bosschages hadden afgelegd, hielden ze plotseling hun paarden in.

Rechts van hen, in een laagte, lag een stuk grasland, een oase, omsloten door hoog opgaand struikgewas. Daar liepen een paar honderd koeien te grazen in alle rust.

Jimmy leunde voorover in het zadel, zijn gezicht één groot vraagteken.

„Wel, heb ik van m'n leven,” mompelde hij. „Snap jij er iets van, Steve?”

De Nachthavik schudde het hoofd, zijn ogen op het grazende vee gericht.

Hij keek op toen plotseling hoefslagen opdreunden. Twee ruiters kwamen langs een mul pad naar hen toegereeden.

Eén van hen had zijn Winchester in de hand. De kolf rustte in de holte van zijn arm, gereed voor gebruik.

Twee cowhands met harde, verweerde gezichten en

argwanende ogen. Ze hielden hun paarden op enkele meters afstand in.

„Looking for something?” vroeg de man met het geweer.

„Zijn jullie van de Horse Trail?” vroeg de Nachthavik op zijn beurt.

„That’s right! En wie zijn jullie? En wat voer je hier uit?”

De Nachthavik ging verzitten in het zadel.

„Om met de laatste vraag te beginnen,” zei hij lijk, „wij waren op zoek naar vee dat verdwenen is van de Sliding C! En als ik me niet vergis, hebben we het hier gevonden! En ik geloof niet dat het uit eigen beweging hier terecht is gekomen!”

De man wendde zijn niet begrijpende blik in de richting die de Nachthavik wees. Zijn ogen werden groot en zijn mond viel open van verbazing.

„Moet je dat zien, Jake!” riep hij uit. „Hoe komen al die beesten daar?” „Als je ’t mij zegt, dan weet ik ’t ook,” mompelde zijn metgezel, niet minder verwonderd. Hij zette zijn paard aan. „Laten we maar ’ns gaan kijken,” stelde hij voor.

Ze volgden het brede spoor dat de kudde gemaakt

had. Takken waren afgerukt en struiken links en rechts vertrapt door de honderden hoeven.

Toen ze het weiland bereikt hadden, stegen ze af, bonden hun paarden vast en liepen naar enkele koeien die vlakbij lagen te herkauwen.

Jake bekeek ze een ogenblik en richtte toen zijn blik op zijn makker.

„They are right, Pete,” zei hij kort. „Het is ’t brandmerk van de Sliding C. ’t Is vee van Cassidy, maar het is me een raadsel hoe het hier is terecht gekomen!”

„Het is er naar toe gedreven!” merkte de Nachthavik nuchter op.

Jake keek de Nachthavik aan en zijn ogen stonden hard.

„Daar kan ik ’t wel mee eens zijn, mister,” gaf hij toe, „zolang je er maar niet de conclusie uit trekt, dat de Horse Trail dit grapje geleverd heeft!”

De Nachthavik glimlachte ontwapenend.

„Die gedachte is geen moment bij me opgekomen,” verzekerde hij.

De man knikte en wendde zich tot zijn makker.

„Ik vraag me af wat de baas ervan zal zeggen! Hij

zal het niet kunnen waarden!"

„Hij hoeft er zich niet druk over te maken,” zei de Nachthavik. „Niemand zal de Horse Trail van cattle rustling verdenken. Bovendien laat geen enkele veedief een spoor achter zoals dit. Een blinde kon het volgen!”

„’n Rotstreek waardoor je ’n slechte naam kunt krijgen!” bromde Pete. „Maar goed, je kunt Clint vertellen dat wij zullen zorgen dat die kudde weer naar zijn gronden zal worden teruggedreven! We zullen het morgen zien te fiksen!”

Hij keek de Nachthavik onderzoekend aan.

„Zijn jullie in dienst van Clint?”

„Vrienden. We kwamen een kijkje nemen en ontdekten toen dat zijn vee verdwenen was en volgden het spoor!” „Was Clint daar zelf nog niet achter gekomen?” vroeg hij verwonderd. „Of is-ie niet thuis?”

Het was duidelijk dat het tweetal nog niet op de hoogte was. „Clint Cassidy,” antwoordde de Nachthavik, „zit op het ogenblik in de gevangenis in Waterhole en is vanmorgen door judge Williams veroordeeld tot drie jaar dwangarbeid, omdat-ie zou

hebben deelgenomen aan een overval op de Waterhole Bank!”

„Wat?” Pete zette grote ogen op en keek zijn makker aan met een blik van volkomen ongeloof. „Je bent ons wat aan ’t wijs maken, mister!”

„’t Spijt me, maar zo is ’t!” verzekerde de Nachthavik en hij vertelde in het kort wat er was voorgevallen.

De beide cowhands luisterden met open monden toe en toen hij zijn verhaal verteld had, bromde Jake: „Ze zijn stapelgek! Clint zou aan zo iets nooit meedoen! Hij moet er op een of andere manier zijn ingeluisd! Nét zo’n grapje als met dat vee hier!”

„Wist niemand op de Horse Trail hiervan af?”

„We horen het voor de eerste keer!” Hij glimlachte triest. „’t Is volgende week pas betaaldag, see! Dan hebben we weer gelegenheid om de blommetjes in Waterhole buiten te zetten!”

„Ik geloof toch dat twee mensen van jullie ranch op de rechtszitting waren,” merkte Jimmy op.

„Vanmorgen? Onmogelijk! Iedereen is vandaag in touw geweest! Wie zouden dat dan geweest moeten zijn?” „Moran en Reed!”

Jake maakte een minachtend gebaar.

„Die twee! Die heeft de baas 'n week geleden eruit gegooid. Kon-ie niet meer gebruiken!”

„Zit 't zo,” mompelde Jimmy.

„Yeah! Zorgen jullie nou voor Clint's ranch?”

„Dat zal Dave Gordon doen, heeft-ie beloofd!”

„Dat komt dan wel in orde,” bromde Jake.

Ze wandelden terug naar hun paarden en stegen op. „Laten we 't nieuws maar eens aan de baas gaan vertellen,” wendde Jake zich tot zijn makker. „Hij zal er van opkijken! Hij mocht Cassidy wel!”

„Dat heb ik gehoord,” zei de Nachthavik. „Hij heeft Cassidy nog 'n stuk grond verkocht, niet?”

„Yeah! Clint is een doordouwer... een harde werker en de baas had daar plezier in en heeft 'm vooruit willen helpen! 't Is overigens niet zo'n beste grond, maar er is iets van te maken! Er is voldoende water in de buurt!”

„Waar ligt dat stuk grond?”

„'n Mijl of vijf naar het westen. Het is 'n vlak stuk, dat aan de zuid- en de noordkant is ingesloten tussen een heuvelrug.” „Hoe groot is 't?”

„Zowat 'n halve mijl in het vierkant!”

„Grasland?”

„Ja, maar niet te best! Je moet er water opbrengen om er iets goeds van te maken!”

„Bedankt voor de informatie!”

„That’s all right! Well folks, be seein’ you! En wij zullen wel zorgen dat die kudde weer op haar plaats terug komt!”

Ze draafden weg en de Nachthavik en Jimmy reden terug langs de weg die ze gekomen waren.

„’n Gekke geschiedenis, Steve,” bromde Jimmy. „Je kunt er geen touw aan vastknopen!”

„’t Is een warboel, son, maar we zullen toch proberen de zaak uit de knoop te halen. Al zie ik nog niet hoe we dat moeten aanpakken!”

Toen ze door het weiland draafden, op weg naar het ranchhuis van Cassidy, kregen ze plotseling een ruiter in het oog, die vlak bij het gebouw, langs de bosrand verscheen.

De man reed door, blijkbaar zonder hen op te merken, en was een ogenblik later achter het ranchhuis verdwenen.

„Da’s vermoedelijk een van de mannen van Gordon,” merkte Jimmy op. „Jammer dat we hem

niet te pakken hebben gekregen, dan hadden we hem kunnen vertellen waar het vee gebleven is.”

„Ik neem aan dat Anderson Gordon wel zal waarschuwen,” veronderstelde de Nachthavik.

Ze bereikten het ranchhuis en stegen af. Ze bonden de paarden vast aan een rek voor het huis. Het was inderdaad niet veel meer dan een blokhut. Zoals de pioniers ze destijds hadden gebouwd, die de west veroverd hadden. Primitief maar stevig! Het moest nog een heel werk zijn geweest voor een man alleen, dacht de Nachthavik, maar Clint had het voor elkaar gekregen.

Hij stapte naar de van ruwe planken vervaardigde deur, zich afvragend of ze gesloten zou zijn.

Ze stond op een kier en hij duwde ze langzaam open.

Met een blik overzag hij het vertrek. Het raam in de achterwand. Een tafel met enkele stoelen, een paar kasten, het veldbed in de hoek, een zadel dat tegen de wand hing, de potkachel...

Hij hoorde Jimmy achter zich nadrukkelijk snuiven en hij rook het zelf ook! Petroleum...

Zijn ogen werden plotseling spleetjes en zijn adem

stokte toen hij de staven zag die rond de kachel waren aangebracht en met een draad omwonden op hun plaats werden gehouden... Een draad die door het raam in de achterwand naar buiten verdween...!

Dynamiet...!

In een flits werd hem de hele situatie duidelijk! Dynamiet... de man die achter de blokhut verdwenen was.

Hij keerde zich met een wilde beweging om, botste tegen Jimmy aan en duwde hem ruw van zich af.

„Weg wezen, Jim!” schreeuwde hij en hoewel Jimmy er weinig van begreep, volgde hij het bevel prompt op.

Ze renden naar hun paarden, rukten de teugels los en slingerden zich in het zadel.

De Nachthavik drukte zijn zwarte hengst de sporen in de flanken en het paard stoof weg van de plaats alsof het uit een katapult geschoten werd!

Het was geen seconde te vroeg!

Ze hadden nauwelijks twintig meter afgelegd toen, met een daverende knal, als van een kanonschot, de blokhut uit elkaar spatte!

Onmiddellijk daarna, terwijl de enorme slag nog op

zijn trommelvliezen nadreunde, had de Nachthavik het gevoel dat hij te midden van een windhoos was terecht gekomen! Zijn paard gleed onder hem weg, hij werd opgetild uit het zadel en smakte een eind verder tegen de grond met een kracht die hem de adem benam...

Verdoofd, nauwelijks in staat om nog geluiden waar te nemen, bleef hij liggen. Hij hoorde niet de schrille, bijna menselijke schreeuw van Blackie, toen het paard van de been werd gerukt en zijn machtige lichaam, vlak bij zijn baas, de grond raakte...

Stukken van balken en planken kwamen uit de lucht gevallen en een stofwolk daalde langzaam neer... een ogenblik later steeg een dikke rookwolk langzaam omhoog, toen de resten van de blokhut hadden vlam gevat!

Het duurde tien minuten eer de Nachthavik uit zijn toestand van halve bewusteloosheid weer bijkwam.

Hij rook de prikkelende geur van het brandende pijnhout, probeerde zich half op te richten en kreunde. Hij had het gevoel alsof hij geradbraakt was. Alle spieren in zijn lichaam leken ontzet, in zijn hoofd beukte een slaghamer en zijn oren namen

nauwelijks geluid op.

Het kostte hem enige tijd om er achter te komen dat hij niets gebroken had en moeizaam krabbelde hij overeind.

Als door een waas zag hij een eindje van zich af zijn vriend op de grond liggen en hij wankelde naar de plaats en knielde neer.

„Jim!” De Nachthavik stond verbaasd, dat hij zijn stem nauwelijks hoorde.

Jimmy bewoog zich kreunend en slaagde er met moeite in zijn ogen te openen.

„What 'appened?” vroeg Jimmy met een wezenloos gezicht.

De woorden drongen van heel ver tot de Nachthavik door.

„A blow up!”

Jimmy schudde vermoeid het hoofd en drukte zijn handpalmen tegen zijn oren.

„Kan je niet verstaan!”

„Kun je overeind!” De Nachthavik schreeuwde de woorden uit om zich verstaanbaar te maken.

Jimmy begreep het en werkte zich met moeite op zijn knieën. Met twee handen steunend op de grond,

bleef hij enkele ogenblikken roerloos. De Nachthavik bemerkte tot zijn opluchting dat ook zijn makker blijkbaar niets gebroken had.

„Hoe gaat 't?” Hij bemerkte dat zijn gehoor weer wat beter begon te functioneren.

Jimmy keek hem van terzijde aan met een verwrongen gezicht.

„Ik heb 't gevoel of er een kudde buffels over mij heen gelopen is,” antwoordde hij. „Hoe is 't met de paarden?”

De paarden!

De Nachthavik keek met ogen die brandden door de prikkelende rook, om zich heen, plotseling verontrust.

Toen ontdekte hij de beide dieren. Ze stonden aan de rand van de begroeiing, bijna honderd meter van hen vandaan.

In elk geval waren ook de beide paarden er goed afgekomen.

Hij floot, schel en hoog, en hij zag hoe Blackie langzaam zijn hoofd naar hem toe wendde, maar het zwarte paard bewoog zich niet en maakte geen aanstalten om naar zijn baas toe te komen.

„Ze hebben de schrik van hun leven gehad,” merkte

hij op terwijl hij naar Jimmy keek.

Deze was inmiddels ook overleed gekomen en staarde met een gezicht waarop afkeer te lezen stond, naar de brandende ruïne, van wat eens het ranchhuis van Clint Cassidy was geweest, en naar de ravage daar omheen.

„Vervloekte schurken,” mompelde hij. „Ze probeerden ons te vermoorden, Steve!”

„En het lukte bijna nog ook! Denk je dat je kunt rijden?”

„I guess so,” antwoordde Jimmy.

„Laten we dan gaan! We hebben hier niets meer te zoeken!”

Langzaam liepen ze naar hun paarden.

Zowel Blackie als het Pinto-paard van Jimmy legden hun oren in de hals toen ze tot op enkele meters genaderd waren.

„Ze zijn zo zenuwachtig als 'n kat,” mompelde Jimmy. „Als we niet oppassen, gaan ze er vandoor en kunnen we te voet naar Waterhole!”

De Nachthavik knikte.

Er liep een bloederige striem langs een van de flanken van zijn rijdier, vermoedelijk veroorzaakt

door een van de onderdelen van het tuig, toen het paard tegen de grond was gesmakt.

Geen wonder dat het alle vertrouwen blijkbaar verloren had.

Hij begon zachtjes te praten tegen het zwarte paard, terwijl hij voorzichtig dichterbij kwam.

Hij voelde de huid trillen toen zijn hand langzaam over de hals van het dier streek. Hij ging door met praten, lijzig en eentonig, om het beest gerust te stellen.

Na enige tijd, toen hij de indruk had, dat Blackie weer wat tot zichzelf gekomen was, nam hij de teugel.

„Laten we nog maar 'n eind lopen voor we opstijgen,” stelde hij voor. „Dan kunnen ze nog even wennen!”

„Dat was zonder meer 'n poging tot moord,” bromde Jimmy opnieuw toen ze, met de paarden aan de teugel, door het weiland liepen. „Ik vraag me af of het toeval was!”

„Dat was het wel,” verzekerde de Nachthavik. „De bedoeling was om het ranchhuis van Cassidy op te blazen. Daarvoor was alles in gereedheid gebracht.

Toen zag de man ons toevallig komen en hij besloot ons gelijk maar mee te nemen naar Kingdom Come! (het hiernamaals). Hij wachtte tot het moment waarop we, naar hij dacht, binnen zouden zijn. Hij wist niet dat ik bij de eerste oogopslag de situatie doorhad en dat wij hem toen onmiddellijk smeerden. Hij drukte in toen hij de paarden hoorde weggalopperen!”

Jimmy knikte somber.

„En we waren geen moment te vroeg! Als we vijf meter dichterbij waren geweest, was er geen stuk van ons heel gebleven! We hebben al het geluk van de wereld gehad, dat we er zónder gebroken ledematen vanaf gekomen zijn! Waarom zouden ze eigenlijk die hut opgeblazen hebben?”

Dat was een vraag die ook de Nachthavik al had beziggehouden. Het leek vrij zinloos maar vermoedelijk paste het toch op een of andere manier in de hele opzet van de tegenstander, die er blijkbaar op uit was om Clint Cassidy's leven te vernietigen.

Voorlopig was het hem allemaal nog niet erg duidelijk. „Laten we maar opstijgen,” stelde hij voor, met een wrevelig gezicht.

De paarden maakten geen enkel bezwaar en in een rustige draf reden ze terug naar Waterhole...

HOOFDSTUK V

Herrie met een paar herriemakers

„Ik heb het idee, Steve, dat ik morgen zo stijf zal zijn als 'n plank,” mompelde Jimmy toen ze Waterhole binnenreden. „En ik heb honger als 'n paard!” voegde hij er terloops aan toe.

De duisternis begon al te vallen en het liep naar etenstijd.

„Dat eerste neem ik aan, son,” antwoordde de Nachthavik. „Dat geldt voor mij ook, als ik 't goed voel!”

Hij ging verzitten in het zadel. Hij had dat tijdens de terugrit al diverse malen gedaan, want al zijn spieren waren pijnlijk en gespannen.

„Maar het eten zullen we nog even uitstellen! We zullen eerst langs sheriff Warren rijden en hem het verhaal vertellen. Hij zal het vreemd vinden, als-ie 't van iemand anders moet horen! En hij zal er vlug

genoeg achter komen, dat kan ik je verzekeren!”

Warren stond op het punt zijn kantoor te verlaten, om zich naar de voerbak te spoeden, zoals hij het uitdrukte, maar hij ging bereidwillig weer mee naar binnen.

Hij luisterde aandachtig toen de Nachthavik hem een relaas gaf van hetgeen ze die middag hadden meegemaakt. De diefstal van het vee van Cassidy en de vernieling van het ranchhuis, waarbij zij zelf maar op het nippertje ontkomen waren.

„’n Nieuw bewijs, Clem,” besloot de Nachthavik zijn verhaal, „dat er heel wat meer achter schuilt dan op het eerste oog lijkt en dat het eens te meer pleit voor de onschuld van Cassidy!”

„Yeah!”

Warren staarde enkele ogenblikken zwijgend door het raam van zijn kantoor naar buiten.

Zijn ogen waren nauwelijks zichtbaar toen hij ze daarna op de Nachthavik richtte.

„En het beroerde is,” vervolgde hij, „dat ik er niets aan kan doen. Niets!” Hij liet een vuist met enige kracht op zijn schrijftafel neerkomen. „Het vonnis is geveld en ik moet alleen maar meehelpen om het uit

te voeren. That's all!"

„I know!" De Nachthavik knikte. „Hoe is 't met Cassidy?" „Wat verwacht je? Er zit geen troef meer in de jongen! Morgen om tien uur gaat-ie in de stage coach en morgenmiddag zit-ie in de States Prison in Wellington. En als je daar eenmaal zit, ben je er nog niet uit!"

„Doet z'n advocaat dan niks?" vroeg Jimmy geprikkeld. „Hij zal 'n verzoekschrift indienen... de gewone gang van zaken maar eer dat behandeld is gaan er maanden overheen! Beroerd maar 't is zo!"

„Verwacht je geen moeilijkheden, zolang hij hier naast zit?" Sheriff Warren kneep zijn lippen op elkaar en zijn gezicht werd dreigend.

„Ik blijf daar vannacht met m'n deputy," verklaarde hij grimmig, „en als iemand 't in zijn hersens mocht halen om iets te ondernemen, dan kan-ie tegen een kogel oplopen!"

„'n Verstandige maatregel, Clem," prees de Nachthavik. „Wel, dan houden we je niet langer op!"

„Heb jij zelf al enig idee hoe de vork in de steel zou kunnen zitten?" vroeg Warren, terwijl ze naar de deur liepen. „Ik hoorde van Harry Vale hoe je dat zaakje

met die Ghost Riders in de Lobo-vallei hebt opgeknapt. Denk je dat je hier...?”

De Nachthavik haalde de schouders op.

„Ik heb ’n paar vage ideeën,” bekende hij, „maar ik weet niet of ze ergens toe zullen leiden! Zo lang de andere partij maar tegenspel blijft leveren, is er alle kans dat ze zich op een gegeven moment blootgeeft! Daar hou ik het op!”

„Als je maar zorgt dat je er niet je hachje bij inschiet!” bromde Warren.

„Da’s altijd ’t risico! But that won’t stop me!” antwoordde de Nachthavik droog...

Nadat ze hun paarden in de stalhouderij zelf zo goed mogelijk hadden verzorgd en de oppervlakkige verwonding van Blackie was behandeld, liepen ze naar de naastgelegen saloon.

Het was er vrij vol, maar ze vonden nog een tafel en lieten zich door Thomas Langdon een uitgebreide maaltijd voorzetten, die ze met smaak verorberden.

Nadat ze nog een kop koffie hadden gedronken, stond de Nachthavik op.

„Ik weet niet wat jij van plan bent, son, maar ik ga

me wat opknappen en 'ns kijken hoe ik vanmiddag dit vege lijf geborgen heb... en hoe het er uitziet!” Hij grinnikte zachtjes. „Ik denk dat de kleur overwegend blauw zal zijn! Een beetje ontspanning van de spieren zal ook geen kwaad kunnen!” „Oké, dan drinken we strakjes nog een glas bier!”

Samen gingen ze naar hun kamers en de Nachthavik constateerde dat zijn vermoeden juist was geweest. De smak die hij die middag gemaakt had, had hem inderdaad aan de kant die het eerst met de grond in aanraking was gekomen, een behoorlijke bloeduitstorting bezorgd. Maar het had erger gekund!

Er stond een lampetkan met water op een wrak tafeltje en hij verzorgde zich zo goed mogelijk, deed wat oefeningen om de stijfheid uit de spieren te krijgen, rolde een sigaret en ging languit, volledig ontspannen, op het bed liggen.

Zijn ogen gericht op de walmende olielamp, dacht hij nog eens over de situatie na.

De gebeurtenissen van die middag leken op het eerste oog zinloos, meende hij. Het wegdrijven van het vee was een raadsel. Tenzij het gebeurd was met het oog op de dynamietontploffing! Was het de

bedoeling geweest te voorkomen dat het vee in paniek zou zijn geraakt en zich her en der zou hebben verspreid? Dat was het meest voor de hand liggend, dacht hij. De indruk wekken dat het vee geroofd zou zijn was zeker níét de bedoeling geweest. Rustlers lieten een zo duidelijk spoor niet achter!

En dan het opblazen van het ranchhuis van Cassidy. Een zinloze vernieling waarvoor hij geen enkel redelijk motief kon bedenken. Dat zij er bij betrokken waren, was louter toeval. Niemand wist dat zij daar zouden verschijnen!

Niemand?

Hij probeerde de gesprekken van die dag weer in zijn herinnering terug te roepen. Hij meende dat hij in zijn gesprek met de sheriff te kennen had gegeven, dat zij nog een bezoek aan Clint Cassidy's ranch wilden brengen. Maar het was maar een vage opmerking geweest, daar was hij zeker van!

En dan was er nog de kwestie van de aanleg van de spoorlijn! Kon die er iets mee te maken hebben. Dat moest-ie in elk geval nagaan. Hij zou eens met de ingenieur moeten praten.

Het ongelukkige van de hele geschiedenis was,

dacht hij, dat Clint Cassidy de volgende dag al naar Wellington zou worden overgebracht. En ook al zou zijn onschuld bewezen worden, dan zou het nog wel even duren eer de hele zaak voor iedereen duidelijk was en de poort voor Clint weer zou open gaan! En al die tijd zou de jongen daar zitten tussen een onguur stel kerels! Het was een gedachte die hem niet aanstond, maar hij wist niet wat er aan te doen zou zijn.

Tenzij...!

Hij grinnikte bij de gedachte, die bij hem opkwam en stond op van zijn bed.

Hij kon maar beter dat glas bier met Jimmy gaan drinken, meende hij!

Toen ze even later aan de tapkast stonden, een glas bier in de hand, kwam een grote, stevig gebouwde cowboy binnen. De Nachthavik zag hem de gelagkamer rondkijken op een wat onverschillige manier en hij zag de man plotseling verstarren toen hij hem in het oog kreeg.

Het was maar een ogenblik. Toen kwam de man met langzame passen naar hem toe.

„You're Smith?” vroeg hij. „En dat is je vriend,

Stevens?”

De Nachthavik knikte met vragend opgetrokken wenkbrauwen.

„I’m Stan Fulton! Voorman van de Roaring G... Dave Gordon’s ranch!”

„Howdy!” glimlachte de Nachthavik.

„Gordon heeft me van jullie verteld. Ik dacht dat ik je herkende toen ik... eh... je vriend zag!” Hij wees met enige schroom naar Jimmy’s rode haar.

„Hij is een vuurtoren waarop je je altijd kunt richten,” grinnikte de Nachthavik en Jimmy lachte mee. „Maar vanwaar de verrassing toen je ons zag?”

„Wel...” De voorman scheen verlegen met zijn antwoord. „Het gerucht ging dat jullie niet meer... eh... in leven waren!”

„Wie vertelde dat?” vroeg de Nachthavik kort.

Fulton glimlachte verontschuldigend.

„Dat heb je nou net met een gerucht,” zei hij. „Je weet nooit wie er het eerst mee voor de dag gekomen is! Ik hoorde het van een van de mensen van mijn ploeg..., die had het ook weer van horen zeggen. Hij was vanmiddag, laat, bij Cassidy’s ranch! Het was een rokende puinhoop, weet je dat?”

De Nachthavik knikte.

„Wij waren er vanmiddag!” antwoordde hij.

„Jullie waren daar? Wat is er dan gebeurd?”

„Het ranchhuis werd opgeblazen en het scheelde niet veel of wij waren mee de lucht ingegaan!”

„Opgeblazen?” Fulton keek verbaasd van de een naar de ander.

„Yeah! Met dynamiet!”

„Goeie genade!” Toen klaarde Fulton’s gezicht op. „Dan is ’t duidelijk waar dat gerucht vandaan komt!” Hij keek de Nachthavik vragend aan. „Wist iemand dat jullie daar waren?”

„Yeah!”

„Wie?”

„De man die de zaak opblies!” antwoordde de Nachthavik droog. „En die blijkbaar heeft gedacht dat-ie ons in één moeite meenam!”

„Ja, natuurlijk! Dat was een stomme vraag!” mompelde Fulton enigszins beschaamd.

De Nachthavik klopte Fulton lachend op de schouder.

„Vergeet ’t maar,” zei hij. „Neem een glas bier op mijn rekening! Vanwege het feit dat ik er nog steeds

ben!”

„Thanks! Je bent ook op de hoogte van het wegvoeren van Clint’s vee! We zullen het morgen naar onze eigen gronden overbrengen! Dan kunnen we er het beste toezicht op houden!”

„Da’s de oplossing!” verzekerde de Nachthavik.

Hij zag advocaat Morris binnenkomen en aan een tafel bij het raam gaan zitten.

Toen de advocaat zijn blik naar de tapkast richtte om de aandacht van de kastelein te trekken, zag de Nachthavik hem plotseling een onwillekeurige schrikbeweging maken. Het was maar een reactie van een ogenblik. Toen vertrok zijn zware gezicht tot een grijns en hij stak zijn hand op bij wijze van groet.

Nog iemand die dacht dat zij niet meer in het land van de levenden waren!

„Be seein’ you, Fulton,” zei hij. „Wij hebben nog ’n afspraak met onze advocaat.

Gevolgd door Jimmy, slenterde hij langzaam naar het tafeltje waar Morris zat.

„Howdy, folks!” begroette deze hen.

De Nachthavik keek met een boosaardig grijnslachje op hem neer en hij richtte een

beschuldigende vinger.

„Jij dacht dat wij dood waren, Morris,” zei hij met veel nadruk.

Het zware, pafferige gezicht van Morris werd plotseling rood.

„Hoe kom je daar bij,” zei hij verontwaardigd.

De Nachthavik grinnikte.

„Het gerucht gaat!” verklaarde hij. „Ik dacht dat je ervan gehoord had!”

„Dat heb ik niet!” antwoordde Morris verstoord.

„’t Zou kunnen,” betoogde de Nachthavik. Hij vroeg zich af of hij de reactie van de advocaat verkeerd had uitgelegd. Hij dacht van niet!

„Ik ben de laatste paar uur aan ’t werk geweest,” legde Morris uit. „Ben er even uitgewipt om een glaasje bier te drinken!”

Hij nam het glas op dat de kastelein hem bracht, gaf deze een wenk om niet weg te lopen en dronk het in een lange teug leeg.

„Dat is om te beginnen,” grinnikte hij, terwijl hij het glas overhandigde. „Breng er nog maar een! En voor de gentlemen hier!”

„Ga erbij zitten!” vervolgde hij. „Dan kunnen we

nog eens praten!”

„Heb je nog iets aan de zaak van Clint Cassidy gedaan?” informeerde de Nachthavik.

„Ik heb ’n verzoekschrift gereed gemaakt. Ik zal het rechtstreeks aan de gouverneur richten!”

„Denk je dat dat zal helpen?”

„Ik hoop het!”

„Zou ’n brief aan de directeur van de gevangenis geen zin hebben,” begon Jimmy. „Zodat-ie beter behandeld wordt?”

Het antwoord ging voor de Nachthavik verloren, want plotseling werd zijn aandacht getrokken door twee nieuwkomers. Buck Moran, gevolgd door Hal Reed, stapten de gelagkamer binnen.

Ze stevenden naar de tapkast en Moran bestelde met luide stem bier voor beiden.

Terwijl hij wachtte op het bestelde, zwierven zijn kleine berenogen door de gelagkamer, bleven op de Nachthavik rusten en deze meende een plotselinge uitdrukking van verrassing op het vettige gezicht te bespeuren.

Moran maakte vanuit zijn mondhoek een opmerking naar zijn makker en Reed keerde zijn magere

rattengezicht naar de Nachthavik, staarde hem enkele ogenblikken aan, haalde toen nauw merkbaar de schouders op en wendde zich met een grijnslachje naar Moran.

Ook dit tweetal had hem hier niet verwacht, concludeerde hij. Hij vroeg zich af of Moran en Reed de hand hadden gehad in de gebeurtenissen van die dag.

De tijd zou het leren...

Hij hoorde Jimmy een vraag stellen: „Weet jij, Morris, dat ze Cassidy's ranchhuis vanmiddag in de soep geholpen hebben?”

Morris keek hem niet begrijpend aan.

„Hoe bedoel je?” vroeg hij.

„Het ranchhuis is met dynamiet opgeblazen!” legde Jimmy uit.

„Opgeblazen?”

Morris' gezicht drukte verbazing uit. Toen greep hij zijn glas bier en dronk het leeg.

Hij veegde achteloos met zijn hand langs zijn mond.

„Wat heeft dat nu voor zin?”

„Nou ja, 't maakt niet zoveel uit!” merkte de Nachthavik op, zijn ogen onopvallend op het gezicht

van de advocaat gericht. „Clint heeft er voorlopig geen behoefte meer aan en het is altijd weer vlug genoeg opgebouwd. Als ik 't goed begrepen heb, zal Clint zijn gronden weer terugleveren aan Gordon, zodat die ze kan gebruiken en onder toezicht kan houden!” Morris staarde enkele ogenblikken voor zich uit, terwijl hij het lege bierglas tussen zijn vingers om en om draaide. „Heeft Clint je dat verteld?” vroeg hij toen terloops.

„Niet met zoveel woorden, maar het lijkt me de meest voor de hand liggende oplossing, niet?”

Morris antwoordde niet maar wenkte de kastelein om zijn glas nog eens te laten vol doen.

De Nachthavik zag hoe Moran zich van de tapkast losmaakte en langzaam in hun richting kwam aanslenteren. Zijn gezicht zag er verhit uit. Blijkbaar had hij in korte tijd de nodige drank ingenomen. Zijn makker, Reed, liep enkele meters achter hem, met een starre grijns om zijn dunne lippen.

„Ze zijn op troubles uit,” mompelde Jimmy, toen hij het tweetal zag naderen.

De Nachthavik glimlachte flauwtjes.

Moran bleef bij het tafeltje staan. Zijn bonkige

gestalte zwaaide lichtelijk heen en weer. Zijn kleine, diepliggende oogjes, onder de zware wenkbrauwen, waren met een starre blik op Morris gericht.

„Wel, meneer de advocaat,” begon hij met schorre stem, „je kunt trots zijn op jezelf! Als je d'r in slaagt om 'n smerige moordenaar d'r met drie jaar te laten afkomen, dan kun je in je handen klappen! Yes sir!”

Morris keek hem aan met een wrevelig gezicht.

„Wie is hier 'n moordenaar?” vroeg hij stroef.

Moran's stem schoot plotseling uit.

„Hij schoot old Buddy Hollis neer, didn't he!”

„Die is niet dood!” bromde Morris. „Go away! Ik heb geen zin om tegen je te praten!”

Moran keek hem aan met broedende blik.

„Weet je waar ik zin in heb, meneer de advocaat!” vroeg hij op onheilspellende toon. „Die fijne cliënt van jou uit z'n cel te halen en te hangen aan de eerste de beste boom die hoog genoeg is!”

Hij knipperde met zijn oogleden en het leek erop, dacht de Nachthavik, dat hij knipoogde.

„En niet alleen die fijne cliënt, meneer de advocaat, maar ook nog 'n paar anderen, die in dit zaakje niet zuiver op de graat zijn!”

Zijn kleine oogjes gleden over Jimmy en bleven op de Nachthavik rusten.

Deze deed alsof het hem niet aanging. Hij zag enkele meters achter Moran het grijnzende gezicht van Reed. De kleine gunfighter scheen een duivels genoeg te hebben in het optreden van zijn kornuit maar de Nachthavik was er van overtuigd, dat hij wachtte op een gelegenheid om bij te springen als dat nodig zou zijn. De overige bezoekers keken toe met deels verontruste, deels geamuseerde gezichten, wachtend op de dingen die komen gingen.

Hij haalde nonchalant de schouders op.

„All right, Moran,” zei hij, „je hebt je zegje gezegd! We weten nou hoe je er over denkt! Laten we ’t daar maar bij houden!”

„Dat dacht je, mister, maar hou er rekening mee, je komt er zo niet van af! Ze krijgen je nog wel te grazen...”

„Je hebt ’t ’n paar keer geprobeerd, maar ’t lukte niet, Moran!”

Het was een schot in het duister en het was ergens raak. Hij zag het aan de nauw merkbare frons op het gezicht van Moran en van zijn makker Reed.

„Weet niet waar je 't over hebt,” bromde de eerste. „Maar dat neemt niet weg dat je er nog niet mee klaar bent! En wat die vervloekte moordenaar betreft..., hij moet nog zien dat-ie in Wellington komt! Nog 'n heel eind weg!”

„Smeer 'm, you stupid fool!” snauwde Morris opvliegend.

Moran negeerde hem.

„Zal ik jou 'ns 'n goeie raad geven, mister...”

Hij boog voorover en de Nachthavik werd gehuld in een wolk van dranklucht.

Het was een te mooie gelegenheid!

Met een ruk kwam hij overeind en een vuist als een moker dreunde neer op de kin van Moran.

Het zware lichaam kwam niet van zijn plaats en de kin gaf niet mee! Een ogenblik stond de man onbeweeglijk. Iedere uitdrukking was van zijn gezicht weggevaagd... de mond viel open en langzaam zakte Moran door zijn knieën en viel tegen de grond.

„Dat had je niet moeten doen, mister!” Hal Reed was een stap naar voren gekomen. De grijns was van zijn gezicht verdwenen en zijn mond was een smalle streep.

„Hij vroeg erom!” snauwde de Nachthavik.

Reed's mond vertrok tot een bevroren glimlachje maar zijn samengeknepen ogen stonden hard.

„En nou vraag jij erom, mister,” zei hij toonloos. Nu zullen wij 't samen uitvechten!”

„Je bent me te klein,” zei de Nachthavik spottend.

„Niet met dit!” De lange revolver scheen in zijn hand te springen en de kleine ronde opening wees met dodelijke dreiging naar de Nachthavik.

„Daarmee lijkt je meer dan je bent, vriend,” mompelde de Nachthavik. Zijn beide handen lagen plat op de tafel en hij was ervan overtuigd dat Reed het niet zou wagen van zijn wapen gebruik te maken.

Toen klonk een stem bij de deur, hard en scherp: „Als je niet als de bliksem dat stuk ijzer wegsteekt, zal ik je zo vol hagel schieten, dat de doodgraver de bodem van de kist zal moeten verzwaren omdat je er anders doorheen valt!”

Het was een hele speech van sheriff Warren, maar het ging hem bijzonder goed af, dacht de Nachthavik.

Het gezicht van Reed verloor plotseling iedere uitdrukking en met een onverschillige beweging liet hij het wapen in de holster glijden.

Warren kwam met driftige stappen naar het tafeltje.

„Wat is er aan de hand!” snauwde hij.”

„Zo maar ’n spelletje!” antwoordde Reed, met een spottend grijnslachje „That’s right, sheriff!”

Mister Reed wou ons laten zien hoe flink-ie is. Zonder pistool is ’t een garnaal en mét een gun ziet ie eruit alsof!”

Er werd gelachen en het gezicht van Reed keek vol haat naar de Nachthavik.

„En wat is er met hem gebeurd?”

Moran was bezig overeind te komen en zijn gezicht droeg nog steeds een verdwaasde uitdrukking. Hij leek sterk als een beer maar hij had een zwakke kaak, dat was nu voor iedereen duidelijk.

„Hij liep tegen iets aan!” mompelde de Nachthavik.

„Herrie aan ’t schoppen!” vertaalde de sheriff. „All right!” Het geweer onder zijn arm streek van Moran naar Reed.

„Jullie tweeën verdwijnen uit Waterhole! Now and pronto! Als ik je weer hier zie, draai ik je de nor in!”

Na een laatste ijzige blik op de Nachthavik keerde Reed zich om en gevolgd door zijn makker, verdwenen

ze door de klapdeurtjes naar buiten.

„Altijd gedonder met die twee!” bromde Warren.

„Drink je 'n glas bier mee, Clem?” nodigde de Nachthavik uit.

„Daar kan ik geen bezwaar tegen maken!”

„En jij Morris?”

Advocaat Morris kwam overeind.

„Ik hou 't te goed,” zei hij. „Ik heb nog wat werk te doen en dan moet ik niet te veel hebben! See you...”

„Nog plannen voor morgen, Smith?” informeerde Warren, nadat hij zijn glas bier had leeggedronken en aanstalten maakte om verder zijn ronde te gaan doen.

„Ik moet er nog 'ns over nadenken,” glimlachte de Nachthavik.

Maar hij meende dat één plan in elk geval wel vast stond...

Toen ze een half uur later naar hun kamers gingen, nodigde de Nachthavik zijn vriend uit nog even na te praten op zijn kamer.

Jimmy ging op een van de stoelen zitten en keek de Nachthavik, die op de rand van het bed zat, vragend aan, maar om zijn mond speelde een half glimlachje,

alsof hij veel binnenpret had.

„You now, son, ik heb er nog 'ns over nagedacht en...,” begon de Nachthavik ernstig maar Jimmy viel hem halverwege in de rede.

„Ik ben het volkomen met dat plan van jou eens, Steve!” knikte hij.

„Welk plan?”

„Ervoor te zorgen dat Clint niet in Wellington aankomt!” De Nachthavik zette grote ogen op.

„Hoe wist je dat ik dat wou voorstellen?”

Jimmy maakte een nonchalant gebaar.

„'n Kwestie van gedachten lezen!” zei hij. „Bovendien heb ik je vanavond in het oog gehouden en ik kon je gedachten lezen toen die kerel, Moran, opmerkte, dat Cassidy nog niet in Wellington zat! Jij gelooft dat ze nog zullen proberen om de jongen onderweg uit de stage coach te halen!”

„Daar ben ik bang voor!” bekende de Nachthavik. „En als dat dan toch moet gebeuren, kunnen wij 't beter doen! Het was overigens een gedachte die al bij me opkwam toen ik vanavond hier de zaak nog eens lag te overdenken!”

„Ik ook!”

„Jij ook?”

„Sure!” Jimmy trok een verontwaardigd gezicht.
„Dacht je dat ik alleen maar lag te suffen?”

„Geen haar op m’n hoofd die daaraan heeft gedacht, son,” grinnikte de Nachthavik. Toen, op ernstige toon: „Er zijn twee moeilijkheden. Het bepalen van de juiste plaats waar we de stage coach aanhouden en zien te voorkomen dat anderen ons voor zijn. Wellington ligt ongeveer vijftientwintig mijl van hier, niet?”

„Yeah!” Jimmy knikte. „Maar de moeilijkheden zijn niet zo groot als je denkt! De eerste vijftien mijlen gaan door de woestijn. Geen mogelijkheid daar voor een overval! Er is, als ik ’t goed begrepen heb, een plaats die het meest gunstig gelegen is. De weg gaat daar door een bebost gedeelte. We zullen het morgen tijdig moeten verkennen!”

„Hoe weet jij dat allemaal?” vroeg de Nachthavik verwonderd.

„Ik heb vanavond ’n paar inlichtingen ingewonnen,” antwoordde Jimmy op onverschillige toon. „Terwijl iemand anders lag... laten we zeggen... na te denken!”

De Nachthavik knikte verbluft! Hij wist er niets op te zeggen...

HOOFDSTUK VI

Overval op een stage coach

Een grijze ochtendschemer hing nog over het land toen de Nachthavik en Jimmy hun paarden uit de stalhouderij haalden, ze optuigden en op pad gingen. De lucht was nog heerlijk koel en zodra ze Waterhole uit waren en de woestijn voor hen lag, lieten ze hun rijdieren in een snelle draf overgaan.

De paarden waren goed uitgerust en wat ongedurig, maar ze lagen weer goed in de hand en waren de gebeurtenissen van de vorige dag kennelijk al vergeten.

De zon verscheen rood boven de horizon en onmiddellijk was de warmte merkbaar. Na een paar uur zou het gloeiend heet zijn en dan moesten ze dit gebied verlaten hebben.

Ze hadden zich niet beraden over de manier waarop ze de overval zouden uitvoeren. Het zou van de

omstandigheden afhangen en ook van de vraag of ze nog met andere tegenstanders te maken zouden krijgen.

Evenmin hadden ze zich afgevraagd wat ze met de jonge Clint Cassidy zouden aanvangen, als ze hem bevrijd hadden. De jongen zou het zelf moeten uitmaken. Hij zou een schuilplaats moeten hebben maar hij was hier in de streek volkomen bekend en hij zou wel een plek weten waar hij zich kon verbergen...

Een wolk van fijn gelig stof vergezelde hen terwijl ze, in afwisselend tempo om de dieren niet te veel te vermoeien, door de zacht golvende vlakke reden.

„Zitten we nog steeds in het goede spoor, son?”

Jimmy trok zijn hoed nog wat verder naar voren en staarde voor zich uit.

„I guess so,” mompelde hij. „Als de zon op de goeie plaats staat, hebben wij de juiste richting te pakken!”

De Nachthavik veegde het zweet van zijn gezicht.

„Die staat wel op de goeie plaats, son,” zei hij met een lachje. „Ik voel het!”

Na een half uur, terwijl de woestijn steeds meer op een oven begon te lijken, zagen ze de eerste

aanwijzingen dat ze die ongenadig hete vlakte achter zich hadden liggen. Hier en daar verschenen kleine graspollen, lage doornige struiken en kleine cactusplanten en de bodem begon langzaam te stijgen.

De begroeiing nam iets toe maar het was nog open land dat langzaam in de heuvels overging.

Ze lieten hun paarden stapvoets gaan om de dieren wat op verhaal te laten komen en zelf de gelegenheid te hebben de omgeving zo goed mogelijk op te nemen.

Na een lange helling kwam een nog langere afdaling door laag struikgewas en toen bereikten ze plotseling een brede zandweg die links van hen verder liep.

Er waren duidelijke wagensporen in uitgesneden en Jimmy keek de Nachthavik triomfantelijk aan.

„Zat er niet zover naast!” zei hij. „Dit is de weg die de postkoets naar Wellington volgt. Ik vermoed dat-ie ’n mijl of zo meer naar het westen in de woestijn uitloopt! Zullen we de weg maar verder verkennen, Steve!”

„Yeah!”

De Nachthavik liet zijn ogen over het landschap gaan. Er was geen levend wezen te bekennen. Het

was nog droog en dor en spaarzaam begroeid.

Ze volgden de brede zanderige weg waarin de wielsporen voortdurend zichtbaar waren over heuvelachtig terrein met aan weerszijden stukjes grasland en kleine boomgroepen.

Toen, na een mijl of vier, kwamen ze aan een gedeelte waar de weg breder uitliep terwijl aan beide zijden het terrein glooiend opliep, dicht begroeid met bomen en hoog struikgewas.

„Dit is het meest geschikte gedeelte voor de hold up, Steve,” verklaarde Jimmy en de Nachthavik knikte.

„Laten we dit gedeelte eens verder onderzoeken en onze ogen openhouden, kid!”

„Denk je dat de anderen er al zouden kunnen zijn?”

„Ik vermoed van niet! Er is voor hen niet zoveel reden voor en bovendien kennen zij de omgeving beter! Het duurt nog een heel stuk van de dag eer de postkoets hier langs komt. Maar je kunt niet weten!”

Ze reden langzaam verder terwijl ze het terrein aan weerskanten nauwlettend in ogenschouw namen. Ze hoefden niet zo ver te gaan. Na ruim een halve mijl hield het bos op en voerde de weg verder door vrijwel

open land dat ver te overzien was en geen enkele schuilplaats bood.

„Als ik goed ben ingelicht, blijft het zo tot Wellington!” verklaarde Jimmy. „Dat ligt trouwens maar ’n mijl of tien van hier!”

„Yeah! Laten we teruggaan! Het zal in dat weggedeelte moeten gebeuren.”

Ze wendde de teugel en draafden terug tot aan het begin van het bosgebied.

„Hier gaan we het bos in en zoeken een geschikte plek om te wachten,” besliste de Nachthavik. „Ik vermoed dat de anderen hier ook langs zullen komen. We kunnen ons dan naar hen richten en ze een spaak in het wiel steken!”

„Oké!”

Ze stuurden hun paarden het struikgewas in over het langzaam oplopende terrein. Na een honderd meter ontdekten ze een open plek, grotendeels onttrokken aan het oog door hoge struiken. Vandaar was nog een gedeelte van de weg beneden te overzien.

„Hier blijven we,” besliste de Nachthavik.

Ze stegen af en namen de paarden het hoofdstel af,

zodat de dieren konden grazen.

De Nachthavik nam zijn plunjezak die achter op het zadel gebonden zat, plaatste hem tegen een boom en ging zitten.

Het was heerlijk koel en hij begon op zijn gemak een sigaret te rollen.

„Waarom denk je dat... eh... die andere partij ook een poging zal doen om Clint uit de postkoets te halen, Steve?” „Omdat-ie moet verdwijnen, Jim! Voorgoed!”

„Geloof jij dat Moran en Reed hierbij betrokken zijn?” „Yeah!”

„Dan was 't eigenlijk een stommiteit van Moran om daar gisteren in de saloon over te praten!”

„Ik heb 't gevoel dat-ie daar z'n mond voorbij gepraat heeft, son! Misschien had-ie net iets te veel gedronken en raakte hij z'n voorzichtigheid kwijt!”

„Als er met Cassidy iets gebeurt, zullen ze er Moran op aankijken!”

„Daarom zullen ze hem spoorloos laten verdwijnen! Er is echt geen kans dat-ie bij de postkoets zal worden neergeschoten!” „Hoe spelen we 't?”

„Ik zal de overvaller zijn en jij geeft mij dekking

vanuit de struiken! Je laat je niet zien. Dat rooie haar van jou zou je verraden!”

„En jij?”

De Nachthavik klopte op de plunjezak.

„Mij zullen ze niet herkennen!”

„Maar je paard wel!”

„Blackie evenmin! Terwijl jij sliep, ben ik eens gaan buurten bij onze goede kastelein!” Hij grinnikte zachtjes. „Hij weet ’t niet! Ik kon zelf vinden wat ik zocht!”

„Over paarden gesproken, we hebben geen cayuse voor Clint!”

„We vinden er wel een!”

„Oké!” Jimmy zuchtte diep en liet zich langzaam achterover vallen. „Dan hebben we nu nog de tijd!” Hij sloot zijn ogen. „Je maakt me maar wakker als ’t zover is!”

De Nachthavik rookte zwijgend, voor zich uit starend en bezig met zijn eigen gedachten. Het wachten viel hem nooit lang. Hij had het geduld van een Indiaan.

De zon kroop langzaam verder... de paarden graasden, Jimmy lag roerloos op de grond en de

Nachthavik had zijn ogen gesloten en bewoog zich nauwelijks.

De tijd verstreek...

Tenslotte kwam de Nachthavik overeind en Jimmy reageerde prompt op dezelfde wijze.

„Tijd?”

„Yeah, we moeten ons gereed maken!”

Uit zijn plunjezak diepte hij zijn zwarte shirt op, een zwart leren vest, een zwarte halsdoek en een verfomfaaide zwarte hoed, die hij zo goed mogelijk weer in model bracht.

Nadat hij zich verkleed had, haalde hij zijn etenspannetje te voorschijn en een klein zakje, dat meel leek te bevatten.

Uit zijn veldfles goot hij water in het pannetje, voegde er het witte spul bij, roerde met een takje tot het pap geworden was en liep naar Blackie.

Het zwarte paard liet hem rustig begaan. Nu en dan draaide hij het hoofd naar zijn baas maar het was duidelijk dat het hem verder niet interesseerde.

Toen hij klaar was, bekeek hij grinnikend het resultaat en Jimmy float zachtjes om zijn bewondering te uiten.

Blackie was voorzien van drie witte sokken, een witte bles die zijn hele hoofd een ander aanzien gaf en enkele grijze vlekken op de flanken. Het was een ander paard geworden.

„So! That's that!”

Hij haalde nog een holster met een pistool uit de plunjezak, gespte de holster aan zijn patroongordel en bond ze met twee kleine riempjes op zijn bovenbeen vast. Hij laadde het pistool en controleerde ook zijn andere wapen.

Hij was er juist mee klaar toen ze de hoefslagen hoorden.

„Daar komen ze!”

De Nachthavik haalde snel zijn kijker uit de zadeltas en richtte hem op het stuk van de weg, dat hij kon overzien.

Ze waren met z'n tweeën... Hal Reed en een kerel die de Nachthavik nog nooit ontmoet had.

Hij zag Reed een beweging maken met zijn hand... toen verdwenen ze uit het gezicht en even later was het geluid van' de hoefslagen plotseling verdwenen.

„Ze hebben ook een schuilplaats gezocht,” fluisterde Jimmy, „en ongeveer op dezelfde hoogte als

wij!”

De Nachthavik knikte.

„Ik ga 'ns kijken waar ze precies zitten,” zei hij en zonder antwoord af te wachten verdween hij tussen de struiken.

Na een minuut of vijf kwam hij terug.

„Ze liggen in hinderlaag, vlak bij de weg, iets naar rechts!” zei hij.

„Wat doen wij?”

„Wachten tot we de postkoets horen komen! Dan is 't nog tijd genoeg!”

Ze hoefden niet lang te wachten!

Al van verre hoorden ze het gedender van de paardenhoeven, vermengd met het geratel van de wielen toen de postkoets naar Wellington kwam aandaveren. Het luide knallen van de zweep klonk als pistoolschoten...

„Come on, son!”

Met de paarden aan de teugel en zoveel mogelijk dekking zoekend achter de hoge struiken, daalden ze langzaam af in de richting van de weg.

Ze kregen de koets in het oog... vier paarden trokken in snelle draf het zwaaiende en

schommelende voertuig. Er zat alleen maar een koetsier op de bok, geen bijrijder.

Toen klonk plotseling een schot en Hal Reed en zijn metgezel dreven hun paarden de weg op. Ze hadden allebei hun halsdoek voor hun gezicht getrokken en hun hoeden ver naar voren.

„Hold it!”

De stem van Reed's metgezel kwam luid en een schot zette het bevel kracht bij.

„Aaahhharrrr!” De koetsier leunde zwaar achterover terwijl hij de leidsels aantrok. Half steigerend kwamen de paarden tot stilstand en Reed reed zijn paard snel naar de koets en rukte het portier open, zijn pistool op de inzittenden gericht.

... Reed zijn paard snel naar de koets en rukte het portier open, zijn
pistool op de inzittenden gericht ... (blz. 105)

„Kom eruit, jij!” snauwde hij.

Er waren maar twee inzittenden. Clint Cassidy en deputy-sheriff Pete Mule. Cassidy was met een handboei aan de deputy vastgemaakt. Het was stom dacht de Nachthavik, die achter een hoge struik, vlak

langs de weg het toneel gadesloeg. Het belemmerde Mule in zijn beweging en de deputy had ook geen poging gedaan om zijn eigen vuurwapen voor de dag te halen.

„Dat kun je niet doen,” protesteerde Mule. „Dit is ’n gevangene, die ik naar Wellington moet brengen!”

„Maak ’m los!” snauwde Reed, „of je krijgt ’n kogel door je hersens!”

De deputy mompelde nog een protest maar zonder veel overtuiging en zijn zenuwachtige hand zocht in de zak van zijn leren vest naar de sleutel.

Met trillende vingers stak hij de sleutel in het slot van de stalen ring, die de pols van Clint Cassidy omsloot.

„Get out!”

Reed maakte een dreigende beweging met het pistool en Cassidy, zijn gezicht bleek en vertrokken, zette een aarzelende voet op de treeplank.

Dit was het goede moment, dacht de Nachthavik.

Hij zag Jimmy staan, een meter of tien van hem vandaan, zijn revolver gereed... Reed had zijn rug naar hem toegekeerd en zijn makker bevond zich schuin voor de stage, zodat hij de koetsier in het oog

kon houden!

Met een snelle sprong zat hij in het zadel en dreef Blackie door de struiken de weg op.

„Eén beweging en je vangt een kogel!”

Reed scheen in het zadel te verstijven... zijn makker wendde zich half om en zijn hand kwam omhoog...

Een kogel uit het pistool van Jimmy boorde zich door zijn hoed en de man zat plotseling roerloos, zijn ogen star gericht op de zwarte, dreigende, figuur met het onheilspellende pistool!

„Drop your guns! Jij ook, daar, in de koets, gooi je schietijzer naar buiten! Pronto!”

Er was een ogenblik aarzeling... toen hoorde Reed een kogel rakelings langs zich heen fluiten terwijl de knal in zijn oren nadreunde en met een vloek liet hij zijn wapen vallen. Zijn makker volgde zijn voorbeeld en deputy Mule, die geen held was, haastte zich zijn revolver naar buiten te smijten.

Hal Reed keerde zijn gezicht langzaam naar de Nachthavik en in zijn ogen boven de gekleurde halsdoek was de machteloze woede te lezen.

„Afstijgen!” commandeerde de Nachthavik.

„Say... listen!” viel Reed uit.

„Get off that horse!” De zware Colt kwam als een slang naar voren en vloekend sprong Reed uit het zadel.

Cassidy stond erbij met een gezicht dat één groot vraagteken was. Hij was volkomen verbijsterd, als een man die plotseling door een wervelstorm overvallen wordt, en niet weet welke kant hij uit moet.

„Jij daar, klim op dat paard!” wees de Nachthavik en Cassidy kwam aarzelend naar voren en besteeg het paard van Reed.

„Jij blijft hier! En jullie!” het pistool beschreef langzaam een boog, „jullie maakt dat je weg komt! Beat it! Now!”

De koetsier van de stage coach liet het zich geen tweede keer zeggen. Met een gil zette hij de paarden aan terwijl de zweep kletsend over de paardenruggen streek... Een kogel deed het zand opstuiven vlak bij de voeten van Hall Reed en deze maakte een luchtsprong, schreeuwde een vloek en rende naar zijn makker. In een wip zat hij achter hem in het zadel en het paard dat de sporen voelde, stoof weg, ondanks

de dubbele last.

De Nachthavik bleef onbeweeglijk zitten tot ze uit het gezicht verdwenen waren!

Toen trok hij langzaam de zwarte halsdoek naar beneden en grijnsde breed naar het verbaasde gezicht van Clint Cassidy.

Jimmy kwam haastig aangereden.

„We hebben 't 'm geleverd, Steve,” riep hij triomfantelijk. En toen, naar het beteuterde gezicht van Clint Cassidy: „Geen strafgevangenis voor jou, Clint! Daar hebben wij 'n stokje voor gestoken!”

Cassidy keek van de een naar de ander, slikte enkele keren om het brok in zijn keel kwijt te raken en glimlachte toen, terwijl de tranen in zijn ogen stonden.

„I'm... sorry..., folks,” stamelde hij. „Ik... eh... geloof, dat ik nog wat in de war ben!”

„Gaat wel over,” lachte Jimmy.

„Ik weet niet goed wat ik moet zeggen...” Hij zuchtte en zijn gezicht stond plotseling ernstig. „Thanks, anyway!” Hij keek de Nachthavik met vochtig glanzende ogen aan. „You know... ik ben werkelijk onschuldig, mister Smith!”

„Dat weet ik, son! Da's de reden waarom wij hier zijn!” „Wie waren... die anderen?”

„Geen vrienden! Wel, laten we dat plekje daarginds maar weer opzoeken dan kunnen we eens nagaan wat er verder moet gebeuren!”

Nadat hij zich verkleed had, ging de Nachthavik bij de beide anderen zitten en rolde een sigaret.

„Nu zullen we voor jou nog een schuilplaats moeten vinden, son,” merkte hij op. „Tot dat de zaak is opgelost!”

„Denk je dat je daarin zult slagen?”

De Nachthavik staarde een ogenblik peinzend voor zich uit.

Toen knikte hij langzaam voor zich heen.

„I think so! Ik vraag me alleen maar af hoe ik 't aan moet pakken!”

Jimmy trok vragend zijn wenkbrauwen op.

„Weet jij wie...”

„Ja, of ik zou me heel sterk moeten vergissen, Jim! 't Is alleen maar 'n kwestie van bewijs! Ik heb overigens geen te best nieuws voor je, Clint,” wendde hij zich met een half lachje naar Cassidy. „Je ranchhuis is gisteren in vlammen opgegaan! Nadat

eerst iemand er het nodige dynamiet aan besteed had!”

Het antwoord was een volkomen verrassing voor de twee vrienden.

„Wel, dat is dan pech voor Ray!” mompelde Clint.

„Voor Ray? Wat bedoel je?” De stem van de Nachthavik klonk scherp.

Cassidy haalde de schouders op.

„Ray krijgt mijn ranch!” antwoordde hij.

De Nachthavik zweeg een ogenblik en Jimmy keek hem hulpeloos aan.

„Hoe is dat gegaan?” vroeg hij kort.

„Heel simpel. Toen ik in de gevangenis zat, kwam Ray me opzoeken. Hij is de enige vriend die ik in Waterhole heb, see!”

„Vriend zei je toch,” mompelde Jimmy. Cassidy ging er niet op in.

„Ik vroeg hem of hij mij bij de rechtzaak wilde verdedigen! Hij is de enige advocaat in Waterhole en zelf zou ik geen woord hebben kunnen uitbrengen. Dat wilde-ie wel maar het was een moeilijke zaak en... hij vroeg een honorarium van vijfhonderd dollar.”

„Vijfhonderd!” riep Jimmy uit.

Clint glimlachte triest.

„Yeah! Vijfhonderd en ik had er nog geen vijftig! Ik vertelde dat, maar dat was geen bezwaar. Tenslotte had ik een ranch en wat vee en dat was veel meer waard. Ik moest iets doen en toen bood ik m'n ranch aan als onderpand...”

„Jij bood 't aan of stelde Morris 't voor?” vroeg de Nachthavik.

„Dat weet ik niet meer! 't Interesseerde me niet zo erg op dat moment, 't Enige wat ik van belang vond, was dat ik niet alleen zou staan voor de rechter! Als ik vrij gesproken zou zijn, zou ik het geld wel op een of andere manier hebben kunnen krijgen... kunnen lenen van Dave Gordon en als 't anders liep, wel, dan zou Ray gelukkig zijn met de ranch! Hij heeft er altijd een willen hebben, weet je!”

„Dat weet ik!” mompelde de Nachthavik. „En wat is nu de afspraak?”

„Ik moet zijn honorarium binnen drie dagen betalen. Zo niet, dan wordt het stuk grond dat ik van Anderson heb gekocht, zijn eigendom en als ik de ranch verkoop, komt hij als eerste in aanmerking. Dan betaalt-ie me er drieduizend dollar voor!”

„I see!”

De Nachthavik knikte bedachtzaam. Het maakte een hele boel duidelijk en het was een bevestiging van zijn vermoedens.

„Drie dagen,” zei hij. „Dat is uiterlijk morgen! Wel, son, dan is er nog niets verloren. We zullen zorgen dat Ray Morris zijn honorarium krijgt. En jij houdt je ranch!”

Cassidy schudde langzaam het hoofd.

„Ik weet 't niet,” peinsde hij. „In de eerste plaats heb ik geen geld om hem te betalen en ik kan me nergens vertonen want dan grijpen ze me weer in m'n kraag! Bovendien weet ik niet of 't me in Waterhole nog wel zo goed bevalt... na deze hele geschiedenis. Nee, ik geloof dat ik maar beter kan wegtrekken uit de streek en ergens 'n baantje kan gaan zoeken.”

„You're crazy!” viel Jimmy uit. „Als blijkt dat je onschuldig bent, staat heel Waterhole aan jouw kant! Dan neemt iedereen z'n hoed voor je af! Je kunt je ranch zo maar niet laten schieten!”

„Jim heeft gelijk, Clint,” viel de Nachthavik bij. „Ik weet hoe je je op 't ogenblik voelt, maar dat gaat over! 'n Nachtmerrie die voorbij gaat! Je zou er spijt

van krijgen, daar ben ik zeker van! En wat dat geld betreft,” hij lachte grimmig, „ik zal zorgen dat Morris zijn loon krijgt! Daar hoeft jij je geen zorg over te maken!”

„Drieduizend dollar!” bromde Jimmy met afkeer in zijn stem. „Het vee alleen is meer waard!”

Clint Cassidy wreef met een vermoeid gebaar over zijn gezicht.

„Misschien zie ik het inderdaad verkeerd,” gaf hij toe. Hij maakte een hulpeloos gebaar. „Wat moeten we nu doen?” „Weet je ’n geschikte schuilplaats... waar je ’n dag of wat kunt blijven, zonder dat iemand er achter komt?”

Cassidy fronste de wenkbrauwen en dacht na.

„Ik weet wel ’n plaats,” zei hij tenslotte, „maar het is vrij dicht bij Waterhole... ’n mijl of vijf er vandaan!”

„Geen bezwaar. Ze zullen niet verwachten dat je zo vlakbij zit. Bovendien betwijfel ik of sheriff Warren zoveel werk van je zal maken om je op te sporen.”

„’t Is een hut, die in een uithoek ligt van het gebied van de Horse Trail. Ik neem aan dat ze er nog staat. Ze ligt helemaal ingesloten en er komt nooit iemand,

dat weet ik zeker!” „That’s fine! Dan rijden we daar naar toe als het donker is. Is er water in de buurt?”

„Vlak bij is ’n beek!”

„Komt goed uit!” zei de Nachthavik met een blik naar zijn paard. „Dan kan ik Blackie daar weer toonbaar maken! Ik heb nog wat proviand in m’n zadeltas. Gedroogd vlees en nog het een en ander. Daar zul je ’t wel ’n dagje mee kunnen stellen!”

„Ik weet niet waar ik zoveel hulp aan te danken heb,” mompelde Cassidy. „’t Was een goeie dag toen ik je tegen het lijf liep, Smith!”

„Vergeet ’t maar! Je moest eens weten hoeveel plezier wij erin hebben...!”

HOOFDSTUK VII

Een misrekening

Toen ze later op de avond, nadat ze Clint Cassidy naar zijn schuilplaats hadden gebracht, Waterhole binnenreden en bij de stalhouderij afstegen, kwam sheriff Warren in het duister naar hen toe. Het leek er veel op, dacht de Nachthavik, dat hij hen had staan opwachten.

„Hello, sheriff!” deed hij verrast.

„Hi, Smith!” De stem klonk een beetje effen. „Hebben jullie tijd om ’n praatje te komen maken?”

„In je kantoor?”

Warren knikte dat dat de bedoeling was.

„We kunnen eerst de paarden op stal brengen?”

„Natuurlijk!”

De sheriff liep met hen mee naar de stal en de Nachthavik bemerkte, dat hij bij het licht van de stallantaarn, Blackie nauwkeurig opnam. Hij ging

zelfs zover dat hij behulpzaam was bij het afzadelen van het dier en het was ongetwijfeld een ongeluk dat de plunjezak daarbij openraakte en de inhoud grotendeels over de grond rolde.

„Sorry,” mompelde Warren, terwijl hij vol ijver de spullen weer in de zak stopte.

„Niet erg, sheriff,” verzekerde de Nachthavik vergoelijkend. Het was een verstandige maatregel geweest, om zijn zwarte uitmonstering in de schuilplaats bij Cassidy achter te laten!

Even later volgden ze de sheriff naar zijn kantoor.

Warren begon eerst uitvoerig zijn pijp te stoppen terwijl zijn samengeknepen ogen op zijn bezoekers waren gericht. Zijn gezicht was vrijwel zonder uitdrukking.

Nadat hij een forse rookwolk had uitgeblazen, begon hij: „Je hebt zeker al gehoord, wat er gebeurd is?”

„Wat is er gebeurd?” De wenkbrauwen van de Nachthavik gingen vragend omhoog.

„Clint Cassidy is ontsnapt!”

„Oh... jaaah?”

„Yeah! Op de weg naar Wellington! 't Was een rare

geschiedenis als ik m'n deputy moet geloven. De koets werd aangehouden door twee kerels, die het blijkbaar op Cassidy gemunt hadden... en niet met de beste bedoelingen! Toen kwam er 'n derde tussenbeide... 'n kerel in het zwart! Hij liet een van de andere overvallers afstijgen en Cassidy klom op diens cayuse! Toen joeg-ie de anderen weg!"

„Zo maar?"

„Niet zo maar!" bromde Warren. „Met twee pistolen en volgens Pete kon-ie er aardig mee overweg! Pete had trouwens de indruk dat er nog 'n vierde man bij betrokken was, maar dat weet-ie niet zeker. Hij zat in de koets en kon 't allemaal niet zo goed overzien!"

Zijn ogen gleden van de Nachthavik naar Jimmy maar op zijn gezicht was niets af te lezen.

„Pete is geen waaghals, als de kaarten 'n beetje ongunstig liggen," voegde hij er aan toe.

„Heeft-ie niemand herkend?"

„No! Die kerel in 't zwart was 'n lange, stevige figuur..." hij streek met duim en wijsvinger langs zijn kin en zijn ogen bleven op de Nachthavik rusten, „zo iemand als jij!"

„Ik en nog honderd anderen!” zei hij.

„Hij zat op 'n zwart paard...! Zoiets als het jouwe..., maar het had enkele witte vlekken en drie witte onderbenen!”

„Dus niet zoals 't mijne,” protesteerde de Nachthavik zwakjes.

„Dat wit kan camouflage geweest zijn,” betoogde Warren.

„Dat is natuurlijk mogelijk,” gaf de Nachthavik op lijzige toon toe, „maar, als je daar vanuit gaat, sheriff, kan 't natuurlijk ook zijn dat het een schimmel was, 'n wit paard, dat grotendeels zwart gemaakt was!”

Warren keek verbaasd en zijn smalle lippen plooiden zich tot een mager glimlachje.

„Met die mogelijkheid heb ik nog geen rekening gehouden,” gaf hij toe.

„'t Zou kunnen,” viel Jimmy bij. „Maar je hebt er wel 'n hoop schoensmeer voor nodig!”

Warren knikte dat hij het daarmee eens was.

„Dan is er weer werk aan de winkel, Clem! Wat ben je van plan te doen?”

„Ik ga er eens 'n nachtje over slapen!” De glimlach

werd plotseling een grijns. „Die jongen loopt niet weg!”

En dat, meende de Nachthavik, was Warren's manier om te laten blijken hoe hij over de zaak dacht.

„Wat zijn jullie verdere plannen?”

De Nachthavik staarde enkele ogenblikken voor zich uit.

„Ik denk dat ik maar eens met onze advocaat ga praten,” antwoordde hij.

Hij zag hoe Warren zijn oogleden samenknep, zodat zijn ogen vrijwel volkomen schuil gingen en knikte nadrukkelijk.

„Denk je dat je mij erbij kunt gebruiken?” „Voor 't ogenblik niet, maar ik zal je laten weten, Clem, wanneer ik je nodig heb!”

„Dan kun je op me rekenen, Smith...!”

Ze staken samen de straat over naar de saloon en een blik in de gelagkamer maakte hen duidelijk dat Ray Morris niet aanwezig was.

„Dan kan ik hem vermoedelijk thuis treffen,” concludeerde de Nachthavik. „Des te beter. Drink jij 'n glas bier, Jim, dan ga ik 'ns even bij hem buurten!”

„Heb je mij er niet bij nodig?”

De Nachthavik schudde glimlachend het hoofd.

„Het zal ’n betere indruk maken als ik alleen kom,” verzekerde hij.

Het huis waarin advocaat Morris woonde en zijn kantoor had, lag een goede honderd meter ver weg. De Nachthavik had het al eerder opgemerkt. Het was vrij groot, van hout opgetrokken, met een verdieping, groen geverfd en het lag op korte afstand van de straat.

Het kostte hem weinig moeite om het in het donker te vinden en hij glimlachte tevreden toen hij het voorterrein overstak. Er brandde licht beneden en hij kwam dus blijkbaar niet vergeefs.

Hij klopte op de zware deur en wachtte. Enkele ogenblikken later ging ze open en Morris stond in de deuropening.

„Why, hello, Smith,” deed hij verrast toen hij zijn bezoeker herkende. „Wou je mij spreken?”

„Daarvoor ben ik hier!” antwoordde de Nachthavik droog.

Hij volgde de advocaat naar zijn kantoor en ging zitten op de stoel die deze hem aanbood.

Het was een groot vertrek, gezellig ingericht met langs één wand enkele grote boekenrekken, verder een grote open haard, een enorm bureau en een tafel met wat gemakkelijke stoelen. Een hoek werd ingenomen door een grote, groen geschilderde brandkast.

Morris ging achter zijn bureau zitten. „Ik stond op het punt om 'n glas bier te gaan drinken,” zei hij. „Was nog met wat werkzaamheden bezig maar ben er ongeveer mee klaar!” Hij wees op wat paperassen, die voor hem lagen en zuchtte. Toen leunde hij achterover en legde zijn vingertoppen tegen elkaar, in afwachting.

„Ik neem aan dat je niet meer voor je cliënt Cassidy bezig was,” merkte de Nachthavik op met een half lachje.

Morris' gezicht kreeg plotseling een gemelijke uitdrukking en hij leunde naar voren.

„Nee!” zei hij kort. „Ik had een verzoekschrift klaar en ik had er goede verwachtingen van, maar dat is nu volkomen van de baan! Ik heb 't maar verscheurd! Clint heeft zijn kansen finaal bedorven door er tussenuit te trekken!”

„Als ik de sheriff goed begrepen heb, was 't niet zijn schuld! Hij werd gedwongen...!”

Morris maakte een onbestemd gebaar, en haalde zijn zware schouders op.

„Kan zijn. Ik kan 't niet beoordelen! Ik weet alleen dat ik niks meer voor 'm kan doen!”

„Jouw werkzaamheden in deze zaak zijn geëindigd!” stelde de Nachthavik vast.

„Zo kun je 't inderdaad stellen!” antwoordde Morris met een kort knikje.

De Nachthavik glimlachte.

„Dat is de reden waarom ik hier ben,” zei hij. „Ik kom je je honorarium betalen! Vijfhonderd dollar, als ik 't wel heb!” Morris gezicht verstrakte een ogenblik.

„Hoe weet je dat?” vroeg hij.

De Nachthavik maakte een luchtig gebaar.

„Ik dacht dat dat het afgesproken honorarium was!”

Het gezicht van Morris had al zijn vriendelijkheid verloren. „Hoe kom je aan die gedachte?” vroeg hij kil.

„Doet 't er iets toe? Het maakt toch niets uit zolang

je je geld krijgt?”

Morris glimlachte boosaardig.

„Dat maakt 't hele verschil uit!” verklaarde hij. „Ik kan jouw geld niet aannemen!”

„Why not?”

Morris leunde achterover, zijn dikke handen op zijn borst. Vanonder zijn wenkbrauwen staarden zijn ogen vijandig naar de Nachthavik.

„Omdat ik met mijn cliënt een heel bijzondere afspraak heb!” verklaarde hij met nadruk op ieder woord. „Ik neem aan dat je daarvan op de hoogte bent, mister Smith!”

„Niet in bijzonderheden!”

„Dan zal ik je dié vertellen!”

Hij zweeg, scheen een ogenblik na te denken, kwam toen plotseling overeind uit zijn stoel met een lenigheid die men nauwelijks van hem zou verwachten.

Zonder een woord te zeggen, liep hij naar de deur die toegang gaf tot het achtergelegen vertrek. Hij liet de deur half open staan en de Nachthavik maakte er gebruik van. Met enkele, snelle, geruisloze stappen stond hij bij de deur en keek naar binnen. Toen, na

enkele ogenblikken, liep hij weer snel naar zijn stoel terug en toen Morris binnenkwam, zat hij rustig een sigaret te rollen.

De advocaat had een grote sleutel in de hand, liep naar de brandkast en ontsloot die.

Hij haalde er een papier uit, sloot de brandkastdeur weer zorgvuldig af en met een ijzig, onbewogen gezicht, overhandigde hij het papier aan de Nachthavik.

„Lees dit!” zei hij kortaf. „Hier staat in wat Clint en ik zijn overeengekomen.”

De Nachthavik las het contract langzaam door, zijn gezicht zonder uitdrukking. Het was maar kort en de inhoud kwam overeen met wat Clint hem verteld had. Toen stuitte hij plotseling op een woord en zijn gezicht betrok.

Morris sloeg hem aandachtig gade, zijn dikke lippen vertrokken tot een kil glimlachje.

„Ik zie dat je 't door hebt!” merkte hij op.

De Nachthavik had het door.

„Zoals je ziet,” ging Morris verder, „is de afspraak dat Cassidy mij m'n honorarium persoonlijk zal betalen! Persoonlijk, see! Hijzelf zal me die

vijfhonderd dollar moeten komen brengen! Dat is de reden waarom ik ze van jou niet kan aannemen!”

„Jij houdt je aan de letter!”

„Ik ben advocaat, mister Smith, en ik moet mij aan de letter houden!”

„I see!” De Nachthavik keek van Morris naar het stuk papier in zijn hand.

„Er staat geen handtekening onder,” stelde hij vast. De advocaat lachte smalend.

„Het is een afschrift,” zei hij. „Het origineel is wèl getekend, neem dat van mij aan! Dat geef ik alleen liever niet uit handen!” Hij grinnikte zachtjes. „Er zou iets mee kunnen gebeuren, you see!”

„I see!” De Nachthavik legde het stuk papier voorzichtig op het bureau. „Je bent ’n handig, wantrouwend kereltje, Morris,” zei hij op luchtige toon, „en je hebt er je cliënt aardig in laten lopen! Heel handig en heel smerig, als je ’t mij vraagt!”

Morris veerde overeind met een woedend gezicht.

„Ik maak bezwaar tegen die opmerking, mister Smith,” snauwde hij op verontwaardigde toon. „Clint Cassidy en ik hebben een overeenkomst gesloten, begrijp je! Ik zou hem verdedigen in die rechtszaak en

dat heb ik zo goed mogelijk gedaan en hij zou mij 'n honorarium betalen! En omdat hij geen geld had, heb ik 'n bepaalde garantie en bepaalde voorwaarden bedongen! Er is niets onbehoorlijks aan wanneer ik me aan de gesloten overeenkomst houd, begrijp je! Het is volkomen zakelijk!”

De Nachthavik wuifde hem terug in zijn stoel.

„Wind je niet op,” zei hij. „Ik ken jouw standpunt en jij kent 't mijne! Je vergeet alleen één ding!”

„En wat is dat?”

De Nachthavik glimlachte hoofdschuddend.

„Dat vertel ik je nog wel! Overigens is het zo, dat, als ik 't goed gelezen heb, Cassidy nog tot morgen de tijd heeft om zijn schuld te betalen!”

„Hij kan hier nog tot morgenavond terecht!” gaf Morris toe.

Hij glimlachte sluw.

„Maar hij moet er natuurlijk wel rekening mee houden, dat hij al in zijn kraag gegrepen wordt, voor-ie de kans heeft hier bij mij aan te kloppen!”

„Misschien. In elk geval zal hij jou morgen hier moeten vinden! Als je niet thuis zou zijn, wanneer hij komt, kan-ie 't geld achterlaten en heeft-ie aan zijn

verplichtingen voldaan!” De advocaat knikte spottend.

„Hij kan me hier vinden! Geen kans dat-ie nú nog komt!” Het glimlachje werd een grijns. „Prachtig! Dan kan ik nu dat glaasje bier gaan drinken, dat al lang op me staat te wachten!” „De drank wordt jouw ondergang,” mompelde de Nachthavik en Morris lachte luidkeels.

„Maak je geen zorg,” zei hij. „Kom, ga mee en laten we de vredespijp roken. Probeer ’t net als ik zakelijk te zien. Dat is de enige manier om in leven te blijven en je doel te bereiken!” De Nachthavik schudde het hoofd en stond op.

„Sorry, Morris,” zei hij. „Ik geloof dat mijn bier me, in jouw tegenwoordigheid, niet zou smaken! We’ll meet again!” Zwijgend ging Morris hem voor naar de deur en de Nachthavik snoof de frisse avondlucht op toen hij buiten stond. Een glas bier stond hem wel aan, want het gesprek met de advocaat had een vieze smaak in zijn mond achtergelaten.

Morris had het masker laten vallen en zich in zijn ware gedaante getoond, dacht hij. Zijn vage vermoeden was inderdaad bewaarheid. De advocaat

was de man achter de schermen, die met duivelse sluwheid het web gesponnen had, waarin Clint Cassidy was vastgeraakt.

Hij had inderdaad hersens... alleen zat er een vreemde kronkel in! Een gevolg vermoedelijk van zijn bezetenheid om kost wat kost, een eigen ranch te verwerven en zo zijn familie te tonen, dat hij ook zonder hun hulp zijn doel kon bereiken.

Het vernietigen van het ranchhuis van Cassidy paste in zijn hele opzet.

Hij wilde laten zien dat hij van onder af aan kon beginnen en op eigen kracht een bedrijf kon opbouwen! Het ranchhuis interesseerde hem niet! Er zou iets mooiers en groters voor in de plaats moeten komen, om te laten zien wat een flinke kerel hij wel was!

Op eigen kracht!

De Nachthavik snoof minachtend.

Zo zou het voor iedereen lijken.

Maar hij zou wel gebruik maken van het geroofde geld van de Bank!

Zonder twijfel had Morris een flink gedeelte van de buit ingepalmd! En dat zou weleens zijn ondergang

kunnen worden!

Hij bleef plotseling staan, stak toen langzaam de straat over en wandelde, zoveel mogelijk de schaduw zoekend, terug.

Tegenover het huis van Morris bleef hij staan in de duisternis van een smalle doorgang.

Hij stond er nog geen vijf minuten toen hij de deur zag opengaan en de advocaat naar buiten kwam.

Zijn ogen volgden de donkere figuur die met rustige stap in de richting ging van de saloon.

Morris was op weg naar zijn glaasje bier en het zou wel niet bij één glas blijven! Het zou hem wel een tijdje uit de buurt houden!

Er was nog een lichtschijsel te zien in het kantoor, achter de gesloten gordijnen. Blijkbaar had de advocaat niet de moeite genomen om het licht te doven.

Toen Morris ver genoeg verwijderd was, stak hij haastig de straat over en liep langs het huis naar de achterzijde.

Daar zou hij moeten proberen binnen te komen en hij hoopte maar op het geluk, dat dikwijls met de rechtvaardigen is! En hij had geluk!

De deur aan de achterzijde bleek gesloten, maar een raam stond op een kier. Het was aan de binnenzijde vastgezet met een haak en de kier was niet groot genoeg om er zijn hand tussen te krijgen en de haak te lichten.

Hij stond een ogenblik in beraad, terwijl zijn scherpe ogen het halfduister afspeurden, op zoek naar iets waarmee hij door de opening de haak zou kunnen bereiken.

Er lag niets van zijn gading en hij fronste nadenkend zijn voorhoofd.

Het forceren van het raam zou ongetwijfeld de achterdocht van Morris wekken als hij het ontdekte, en dat zou zijn hele plan kunnen doen mislukken.

Zijn mes!

Hij haalde zijn zakmes te voorschijn en knipte het open.

Hij zuchtte van opluchting toen hij bemerkte dat het lemmet voldoende lengte had om de haak te bereiken en met een korte beweging wipte hij hem omhoog.

Hij duwde het raam open en was in een ogenblik binnen.

Als nu de sleutel van de brandkast maar op zijn plaats lag. Bij zijn bezoek had hij gezien waar Morris hem had verborgen. Aan de binnenzijde van de grote schouw, die in de achterkamer was aangebracht. Het was een grote ouderwetse sleutel en toen zijn hand de binnenzijde van de schouw aan de bovenkant aftastte, vond hij hem!

In het duister liep hij naar de deur die toegang gaf tot het kantoor.

De olielamp was lager gedraaid maar er was nog voldoende licht voor hetgeen hij te doen had.

Hij moest de sleutel driemaal omdraaien eer hij de zware stalen deur kon opentrekken.

Er lag niet zo heel veel in, ontdekte hij.

Wat bundels papieren, een losse envelop en een vrij grote opgevouwen tekening. Geen geld!

Met een trek van teleurstelling op zijn gezicht nam hij de envelop. Hij was niet dichtgeplakt en er zat een vel papier in.

Hij bekeek het onder het lamplicht.

Het was het contract dat Clint getekend had! De handtekening stond er wat beverig onder!

Hij keek er enkele ogenblikken naar met broedende

blik.

Eén lucifer en de droom van Morris zou in rook zijn opgegaan, dacht hij.

Toen stopte hij het contract weer terug en legde de envelop op de plaats waar hij hem had weggenomen.

Hij nam de tekening en vouwde ze open.

Het was een heel geval... een kaart van de omgeving met lange gebogen lijnen! Plotseling wist hij het! Het was de kaart waarop het traject van de spoorlijn was aangegeven!

Hij probeerde zich te oriënteren, maar hij kende de omgeving nog niet goed genoeg, om eruit te komen.

Schouderophalend vouwde hij ze weer in elkaar en legde ze weer in de brandkast terug.

Een laatste inspectie leerde hem dat er in de kast in elk geval geen geld te vinden was.

Hij sloot de deur en, met de sleutel in de hand, keek hij fronsend het vertrek rond.

Het bureau?

De sleutel zat erop en een kort onderzoek van de laden maakte hem duidelijk dat ook daar niet lag wat hij zocht.

Waar zou Morris geld wegbergen?

De brandkast was de meest voor de hand liggende plaats maar misschien zou de advocaat er een vreemd genoeg in scheppen om het geld, gesteld dat hij het had, ergens neer te leggen waar het zo voor het grijpen lag!

Zijn ogen gleden door het vertrek...

Boven de open haard was een brede balk aangebracht en er stonden wat voorwerpen op... een Indiaanse vaas... een stuk houtsnijwerk in de vorm van een totempaal... een sigarenkist!

Een sigarenkist! Hij kon zich niet herinneren dat hij Morris ooit had zien roken!

Hij nam de kist van zijn plaats en opende ze...

Er zaten sigaren in!

Dunne, donkere sigaren, keurig op een rij!

Hij nam er een in zijn hand.

Daaronder zat nog een rij... en daaronder schemerde hout!

Plotseling kneep hij zijn ogen samen en haastig zette hij de kist op het bureau. Met een handbeweging graaide hij de sigaren bij elkaar en legde ze op het bureau.

Er waren maar twee rijen en daaronder een dunne

bodem van hout.

Hij lichtte hem er voorzichtig uit en keek neer op de stapel bankbiljetten waarmee de kist verder gevuld was!

Het waren in hoofdzaak grote biljetten... duizend dollar en honderd dollar...

Hij nam de stapel in zijn hand en liep hem vluchtig na, zonder nauwkeurig te tellen. Naar schatting was er minstens een bedrag van vijftientwintig duizend dollar aanwezig. Ongeveer de helft van hetgeen de bankroof had opgeleverd!

Hij legde de bundel op het bureau, vond een stuk papier en schrijfgerei en begon haastig aantekeningen te maken.

Toen borg hij de bankbiljetten weer in de kist, bracht de dubbele bodem aan en daarop zorgvuldig de sigaren in twee onberispelijke rijen!

Na het bureau te hebben schoongeveegd, zette hij de kist weer terug op haar plaats en zuchtte tevreden.

Het hele karwei had hem nauwelijks een kwartier gekost!

Morris, dacht hij grijnzend, zou vermoedelijk aan

zijn tweede glaasje bier bezig zijn!

Even later stond hij weer buiten en het kostte hem nogal wat moeite om het haakje van het raam weer op de juiste manier bevestigd te krijgen. Tenslotte, met veel geduld, lukte het...

Toen hij de gelagkamer van de 'Black Stallion' binnenstapte, zag hij de advocaat zitten, in druk gesprek met Jimmy.

Morris groette opgewekt, alsof er niets gebeurd was en wenkte de Nachthavik met breed gebaar om plaats te nemen. Hij had kennelijk al aardig wat gedronken.

„Kom erbij zitten, Smith, en drink een glas bier van me! Ik weet zeker dat je de zaken nu heel anders ziet dan daar straks...”

De Nachthavik glimlachte flauwtjes.

„Daar zou je wel 'ns gelijk in kunnen hebben, Morris,” mompelde hij. „Maar ik zal 'n kop koffie nemen!”

„Er gaat niks boven bier op z'n tijd,” bromde Morris.

Hij nam zijn glas en dronk het in één teug leeg.

De Nachthavik keek hem met een half grijnslachje

aan.

„Het wordt jouw ondergang, vriend,” zei hij zacht.

De advocaat grinnikte en hief het lege glas.

De betekenis van de woorden ging volkomen voor hem verloren...

HOOFDSTUK VIII

De val klapt dicht

„Hello, Clem,” groette de Nachthavik opgewekt toen hij de andere morgen het kantoor van de sheriff binnenstapte. „Je ziet eruit alsof je al klaar wakker bent!”

Warren keek hem van achter zijn bureau onderzoekend aan.

„En jij, Smith,” zei hij na een ogenblik stilte, „ziet eruit als de kat, die zojuist de kanarie heeft opgegeten! Wat kan ik voor je doen?”

„Ken jij George Gilman?”

„De spoorwegingenieur? Natuurlijk. Spreek hem regelmatig!”

„Ik zou ook 'ns een praatje met 'm willen maken!”

„Heb je informatie nodig?”

„Misschien meer dan-ie aan een vreemdeling wil vertellen!”

„Ik zou met je mee kunnen gaan!” opperde Warren.

„Dat zou ’n heel stuk kunnen helpen,” knikte de Nachthavik.

Warren stond op.

„Oké, let’s go...!”

George Gilman zat in zijn kantoor achter een grote withouten tafel waarop een aantal tekeningen en papieren lagen. Hij was een nog jonge kerel met kort rossig haar en een rossig baardje en helder blauwe ogen. Zijn gezicht zat vol sproeten.

Hij keek op toen zijn bezoekers binnen kwamen en stond op.

„Mornin’, sheriff,” groette hij, zijn ogen op de Nachthavik gericht.

„Hello, Gilman,” bromde Warren. „Meet mister Smith!” „How are you...” Hij drukte de hand van de Nachthavik en wees naar een paar stoelen.

„Sit down! What can I do for you?”

„Wel, Gilman,” Warren streek langs zijn stoppelige kin, „we kwamen ’n praatje maken... dat wil zeggen, Smith hier zou graag ’t een en ander willen weten!”

„I see!” Gilman keek van de een naar de ander en glimlachte vaag. „En het feit dat jij meekomt, sheriff,

betekent dat je 't wel van belang vindt!”

„'t Gaat inderdaad om 'n serieuze zaak,” bromde Warren. „Oké, steek maar van wal!”

„Hoever sta je met de voorbereidingen voor de aanleg van de spoorlijn?” vroeg de Nachthavik.

„Dat is vrijwel rond!” knikte Gilman. „Het hele traject ligt vast en daar heb ik ook de goedkeuring van mijn directie op gekregen.”

„Betekent dat dus dat er binnenkort met de aanleg kan worden begonnen!”

„Binnen niet al te lange tijd,” verbeterde Gilman. „We moeten eerst nog zien dat we de grond die we nodig hebben, in handen krijgen! Maar dat zal niet veel moeite kosten!” „En als er nu eens een eigenaar is, die het vertikt om te verkopen?”

Gilman maakte een achteloos gebaar.

„Daar maken we ons geen zorg over!” verklaarde hij. „We betalen zodanige prijzen, dat geen enkele rancher het in zijn hoofd haalt om ons aanbod af te wijzen! We betalen dikke prijzen, mister Smith. Dat maakt niet veel uit, zie je. Het grootste stuk van het traject loopt door niemandsland... over grond van het gouvernement en daar hoeven we niet voor te

betalen. Vandaar dat we een behoorlijke prijs kunnen geven voor zover we over particulier terrein moeten! Iedere rancher is er goed mee dat de spoorlijn er komt en als-ie dan nog 'ns een dollar of tien kan krijgen voor iedere meter lengte die wij van zijn land in beslag nemen..."

Hij knikte resoluut, zijn helderblauwe ogen op de Nachthavik gericht.

„Nee, dat komt best voor elkaar!” verzekerde hij.

De Nachthavik staarde enkele ogenblikken naar de paperassen op de tafel.

„Heb je hier een kaart waarop het traject van de lijn is aangegeven?” vroeg hij.

„Je. Ik heb hier nog één exemplaar op het ogenblik, maar ik ben bang dat ik je daar geen inzage van kan geven!” antwoordde Gilman.

De Nachthavik knikte fronsend.

„Da's jammer,” zei hij. „Dat is het belangrijkste wat ik wilde weten!”

„I'm sorry,” mompelde Gilman.

„'t Blijft helemaal onder ons, Gilman,” kwam sheriff Warren tussenbeide. „Smith is geen belanghebbende, see. 't Gaat om 'n heel andere

zaak... een kwestie van leven of dood, als ik 't zo mag zeggen!”

Gilman dacht enkele ogenblikken na. Toen haalde hij de schouders op. „Wel, in dat geval...”

Hij stond op, haalde een sleutel uit zijn zak te voorschijn en liep naar een kast tegen de achterwand.

Hij kwam terug met een map waarin een aantal kaarten waren opgeborgen. Langzaam liep hij ze na, stuk voor stuk, volgens nummer, en zijn gezicht verduisterde.

Haastig liep hij naar de deur en schreeuwde: „Jef!”

Een man kwam even later binnen.

„Yes, mister Gilman?”

„Heb jij de tracékaart gehad? Ze ontbreekt in de bundel!” „No, sir! Ze móet er zijn!”

Hij begon op zijn beurt in de tekeningen te rommelen, keek toen zijn baas met een verbaasd gezicht aan.

„Kaart nummer acht! Ze is er inderdaad niet, sir!”

„Wanneer heb je ze voor 't laatst gezien?”

„'n Dag of veertien geleden, toen we de andere exemplaren naar het hoofdkantoor gestuurd hebben!”

„Dat mankeert er nog maar aan!” bromde Gilman.

„Het kost ons een week om 'n nieuwe te maken!”

„We zouden er een van het hoofdkantoor kunnen terugvragen,” opperde Jef.

„En op ons duvel krijgen omdat we met ons exemplaar blijkbaar slordig zijn omgesprongen,” mopperde Gilman. „Oké, bedankt!”

Jef verdween en Gilman wendde zich met een verontschuldigend gezicht naar zijn twee bezoekers.

„Sorry, folks,” mompelde hij. „Ik kan je op het ogenblik niet helpen, wat dat betreft!”

„Doet er niet toe,” mompelde de Nachthavik. Hij wist waar de betreffende tekening te vinden was.

„Heb je 'n lijst van eigenaren?” vroeg hij toen. „Van wie je grond nodig hebt?”

„Ja, die is er ook, maar...” Het was duidelijk dat Gilman's bezwaren opnieuw naar voren kwamen. „Dan ga ik wel heel ver buiten m'n boekje,” bromde hij.

„Ik zou die lijst niet hoeven te zien,” betoogde de Nachthavik. „Ik zou alleen maar willen weten of er een bepaalde naam op voorkomt!”

„Welke naam?”

„Clint Cassidy!”

Gilman liep terug naar de kast en snuffelde in

enkele papieren. Hij knikte toen hij naar de tafel terugliep.

„Yeah! Lengte van ongeveer driekwart mijl!”

De Nachthavik knikte zwijgend.

„Thanks,” zei hij en stak zijn hand uit. „That’s all, mister Gilman. Je hebt ons bijzonder goed geholpen...!”

„Dus Clint had nog zo’n tien, twaalfduizend dollar te verwachten,” merkte de sheriff op toen ze langzaam terugwandelden.

„Ja, en iemand wist daarvan!”

„Zit Morris achter dit zaakje?”

„Yeah!”

„Weet je ’t zeker?”

„Yeah!”

„Kun je ’t ook bewijzen?”

„Als ’t zover is!” Hij keek de sheriff van terzijde aan. „Ik zou je willen vragen om je gereed te houden, Clem! Ik zou je hulp wel eens nodig kunnen hebben!”

„Je kunt op mij rekenen!” verzekerde de sheriff...

Hij trof Jimmy aan in de gelagkamer van de saloon achter een glas bier.

„Wijzer geworden, Steve?” vroeg hij.

„Ja. De spoorlijn loopt over een afstand van ongeveer driekwart mijl over de grond van Clint Cassidy en blijkbaar betalen die spoorwegmensen een dollar of tien per meter...”

Jimmy floot zachtjes van verbazing.

„Dan heeft Clint nog een hele schep geld te wachten,” stelde hij vast. „En Ray Morris wist hiervan?”

„Ongetwijfeld! De kaart waarop het traject van de lijn is aangegeven, bleek verdwenen te zijn. Het is ongetwijfeld de tekening, die in de safe van Morris zit! Hij heeft ze op één of andere manier weten te bemachtigen!”

Hij had Jimmy de avond tevoren al op de hoogte gebracht van de ontdekkingen die hij in het kantoor van de advocaat had gedaan.

„’n Handige schurk!” mompelde Jimmy. „Ze vermoeden dat wij de hand hebben gehad in de bevrijding van Clint, Steve!”

„Morris weet ’t!” verbeterde de Nachthavik. „Dat bezoek van mij, gisteravond, heeft het hem volkomen duidelijk gemaakt dat wij achter de ontsnapping van Clint zitten en dat wij weten waar hij verborgen zit!

En hij zal 't ongetwijfeld al aan zijn trawanten hebben verteld.”

„Dat weet ik zeker! Ik ben nog 'n kort ritje gaan maken...” „Toch niet in de richting...”

Jimmy schudde heftig het hoofd.

„Vanzelf niet! Nee, zo maar wat rond gereden, maar ik had al heel vlug een kerel achter mij aan! Ik heb 'm niet zo heel goed kunnen opnemen, maar ik dacht, aan de figuur te zien, dat het die vent was die met Reed bij de overval op de stage betrokken was!”

„Dat verbaast me niet! Ze zullen er van uitgaan dat wij Clint nog van het nodige moeten voorzien, hem in elk geval wel eens zullen bezoeken en als ze ons maar in het oog kunnen houden...”

„...dan zouden ze op die manier de hidingplace van Clint kunnen ontdekken!”

„Precies!” De Nachthavik grinnikte zachtjes voor zich heen. „Wel, we zullen ze hun zin geven!”

„Hoe bedoel je?” Jimmy zette grote ogen op.

„We rijden er in de loop van de middag heen en we zullen ons best doen ons spoor niet te verbergen!”

„Je wilt ze in de val laten lopen?”

„We zullen de val wijd open zetten!”

„Weet de sheriff ervan?”

„Hij vermoed wel dat wij Clint onder onze hoede hebben genomen. Bovendien heb ik hem verteld dat Morris de man achter de schermen is. Als 't zover is, kunnen we op Warren helemaal rekenen!”

„Denk je dat je er in kunt slagen om de schuld van Morris te bewijzen? Hij is handig, Steve, en als er ergens een gaatje open blijft, zal hij er doorheen glippen!”

„Ik geloof dat ik kans zie om hem zo in de hoek te drijven, dat er voor hem geen ontkomen aan is!” verzekerde de Nachthavik grimmig...

Het was al wat later in de namiddag en de grootste hitte was voorbij toen de Nachthavik en Jim Stevens hun paarden bestegen en in een langzame draf Waterhole uitreden.

Hoewel ze hun ogen goed de kost hadden gegeven, hadden ze niet kunnen vaststellen of er iemand bijzondere belangstelling voor hun vertrek aan de dag had gelegd.

Maar nadat ze enkele mijlen hadden afgelegd en in het beboste heuvelland waren gekomen, merkte

Jimmy plotseling op: „We hebben hem achter ons aan, Steve!”

De Nachthavik knikte.

„I know, son! Ik heb 'm al gezien en ik heb 'm al eerder gehoord. Hij heeft ons blijkbaar opgewacht!”

„Zouden ze weten dat Clint in deze omgeving zit?”
„Misschien vermoeden ze het. Ze zullen er wel van uitgaan dat hij niet ver weg zit, en dan is dit gebied het meest geschikt om je te verschuilen!”

„Moeten we niet proberen om hem van het spoor te brengen?”

De Nachthavik grinnikte.

„We zullen 'n paar onhandige pogingen doen, Jim!”

Ze reden langzaam verder, maakten nu en dan een kleine omweg, zodat het leek of ze geen enkel doel hadden en vingen enkele malen een glimp op van hun achtervolger, wanneer deze het nodig oordeelde de afstand wat kleiner te maken om hen niet uit het oog te verliezen.

Ze bereikten een smalle beek, niet ver van de schuilplaats gelegen en lieten hun paarden een eindweegs over de gele, zanderige, met kleine stenen bezaaide bodem stappen, alvorens naar de andere

oever over te gaan.

Het zou hun achtervolger zeker niet van de wijs brengen, meende de Nachthavik, maar het maakte een goede indruk.

De hut, die Clint Cassidy tot schuilplaats diende, was vrij groot en ze verkeerde nog in redelijke staat, ook al was ze dan buiten gebruik. Ze lag aan de rand van een kleine open ruimte, omsloten door dicht struikgewas, waarin een smalle doorgang was gemaakt.

Ze stegen af, zetten hun paarden vast en de Nachthavik duwde de deur open.

De hut was nog ingericht om voor overnachting te kunnen

dienen. Er stond een oud, versleten veldbed en aan een van de dwarspalen hing een olielamp, terwijl in een hoek een blikken kan stond die, zoals ze al eerder ontdekt hadden, nog volop olie bleek te bevatten.

Cassidy was er niet, maar een ogenblik later hoorden ze zijn stem en kwam hij uit het struikgewas te voorschijn.

„Hello, Smith... Jim... ik zat op jullie te wachten!”
„Daar in de struiken?”

„Yeah!” Hij lachte. „Ik heb zowat de hele dag tussen het struikgewas doorgebracht. Had het gevoel dat ik in de hut zo’n beetje zat opgesloten als... als in ’n muizenval! En het was maar goed ook...!”

„Laten we nu maar naar binnen gaan,” onderbrak de Nachthavik hem. „We hebben iemand achter ons aan! We vormen hier een prachtig doel voor ’n sluipschutter!”

„Ja, ze vermoeden dat ik hier in de buurt zit! ’n Paar uur geleden heb ik hier bezoek gehad!”

„Wie was ’t?”

„Ik ken hem niet! Het was, geloof ik, die kerel die bij de postkoetsoverval was, maar ik weet zeker dat het één van de bankrovers was. Ik herkende hem aan z’n manier van lopen!” „En jij was er gelukkig niet!”

„Nee, ik zat daar opzij, tussen de struiken!” Hij maakte een hulpeloos gebaar. „Ik was niet gewapend, begrijp je, dus ik kon het niet uitvechten! Ik had hem al horen komen, maar hij was al te voren van zijn paard gestapt en kwam met zijn pistool in de hand hier het terrein op! Hij inspecteerde de hut, maar daar was niks te ontdekken!”

„En de cayuse, die we van Reed... eh... geleend

hebben?”

„Die stond me hier lelijk in de weg! Die had ik al veel eerder naar een plek een eind verderop gebracht, waar wat gras groeit!”

„Verstandige jongen!” prees de Nachthavik.

Er was een kleine vierkante opening, bij wijze van venster, in één van de wanden uitgespaard en de Nachthavik keek tersluiks naar buiten.

„Onze vriend zit daar aan de overzijde tussen de struiken,” mompelde hij. „Nee, laat je niet zien!” waarschuwde hij toen Jimmy op zijn beurt een kijkje wilde nemen. „Ze mogen niet weten, dat wij ’t door hebben!”

„Dan weten ze nu dat ik hier zit,” stelde Clint vast.

„Da’s ook de bedoeling, son!”

„Wat gaat er nu gebeuren?”

„Nu-ie weet dat je hier verborgen zit, zal-ie heel gauw zijn kornuiten op de hoogte gaan brengen en ik denk dat je ze strakjes, als het donker is, kunt verwachten!”

„En wat doen jullie?”

„Ik blijf hier ook in de buurt en Jimmy rijdt terug naar Waterhole en waarschuwt de sheriff.” Hij

wendde zich tot Jimmy. „Jij brengt de sheriff mee naar hier, Jim, en zorg ervoor dat ze jullie niet zien!”

„Oké!”

De Nachthavik verplaatste zich langzaam tot hij opnieuw langs de vensteropening kwam.

„Hij is verdwenen,” merkte hij op, na een snelle blik. „Hij weet genoeg!”

„Denk je dat die kerels ook hier ergens een onderdak hebben?”

„Dat moet wel! Zeker nu Moran en Reed niet meer op de Horse Trail terecht kunnen! Bovendien zijn er ook nog Butch en Smarty!”

„Die zijn we niet meer tegen het lijf gelopen,” zei Jimmy.

„Nee, die zijn angstvallig uit Waterhole weg gebleven! Die twee kenden we namelijk! Ze zullen wel opdracht hebben gekregen om zich niet te laten zien...!”

„Wat denk je, Steve, zou ik 't kunnen wagen?” vroeg Jimmy, na enige tijd.

„I guess so! Doe het rustig aan en probeer de sheriff ongemerkt naar hier te krijgen! Daar hangt alles van af!”

„Dat zal me wel lukken!” verzekerde Jimmy...

De maan in het eerste kwartier en ontelbare sterren wierpen een kil licht op de kleine ruimte voor de hut, buiten de diepe schaduwstrook van de omringende struiken.

Clint zat in de hut op het veldbed, gespannen wachtend op de dingen die gingen komen. De Nachthavik hield zich op in de duisternis van het struikgewas, schuin achter de hut.

Ook hij vroeg zich af hoe de zaken zouden lopen.

De bedoeling van de bende en van de leider, Ray Morris, was ongetwijfeld om de jonge rancher uit de weg te ruimen. Hij wist te veel en bovendien had Morris er alle belang bij. Met het contract in de hand zou hij zich dan zonder moeite van de Sliding C meester kunnen maken...

Hij moest er in elk geval voor zorgen gereed te zijn om tijdig te kunnen ingrijpen. Vooral als er maar één man zou komen. Die zou vermoedelijk opdracht hebben om de zaak met een snelle kogel af te doen...

Ze kwamen met vieren...!

Hij had geen paarden gehoord maar plotseling zag

hij vier schimmige gedaanten in de schaduw van de struiken naar de hut sluipen. Toen ze in het licht kwamen, herkende hij hen. Althans drie van de vier... Hal Reed, Buck Moran en de man die hij kende als Smarty! De vierde was hun achtervolger van die middag!

De Nachthavik verplaatste zich geruisloos zodat hij de voorzijde van de hut kon overzien. Zijn pistool lag in zijn hand.

Hij zag het maanlicht glinsteren op de lange loop van het pistool van Reed toen deze, met een snelle beweging van zijn gelaarsde voet de deur van de hut opentrapte.

„Stick 'm up!” snauwde hij.

„Ik ben ongewapend!” kwam de stem van Cassidy.

„What do you want?”

Reed lachte luidkeels.

„Hoor je dat, Joe? Hij vraagt wat we van hem moeten!”

Het antwoord van de vierde man, Joe, ging voor de Nachthavik verloren, want hij hoorde geritsel in de struiken, vlakbij, en was plotseling op zijn hoede.

„It's me!” fluisterde Jim, „en ik heb sheriff Warren

meegebracht!”

De Nachthavik zag de donkere figuur van sheriff Warren achter zich en hij grijnsde breed.

„Wel, Clem, je bent precies op tijd,” mompelde hij zacht. „De show is net begonnen. Luister...”

„...niks met die bankroof te maken heb gehad! Jullie hebt me gedwongen mee te doen en dat weet je!” klonk de stem van Clint Cassidy fel.

Reed lachte opnieuw. Hij scheen machtig veel plezier in de situatie te hebben.

„Yeah...! Jij weet 't en wij weten 't maar het grappige is dat de judge en de jury 't niet wisten!” Hij veranderde plotseling van toon. „Waar is m'n cayuse?”

„'t Staat een eindje hier vandaan,” antwoordde Cassidy. „Je bent 'n paardendief, weet je dat!”

„Je zou 't terug gekregen hebben!”

Voor Reed verder kon gaan, klonk de stem van Joe.

„Je praat te veel, Hal,” zei hij op verveelde toon. „Laten we 't kort maken! Je staat in de weg, Cassidy! Je weet te veel en bovendien wil de boss dat je verdwijnt! En wat hij zegt, gebeurt! Wel, je voelt 'n kogel maar heel even!”

Dit was het moment om in te grijpen, dacht de Nachthavik en hij stond op het punt in actie te komen toen hij plotseling de stem hoorde van Smarty.

„Wacht! Ik heb 'n beter idee! Als we 'm neerschieten en hij wordt gevonden, dan zullen ze geloven dat-ie inderdaad onschuldig was en dan weet je niet wat er gebeurt! Laten we 'm hangen...”

„Yeah!” viel Reed hem bij. „Paardendieven worden altijd gehangen!”

„...er is buiten voldoende licht en er staan bomen genoeg! We kunnen 't zo inrichten dat het lijkt alsof hij 't zelf gedaan heeft! Snap je! Hij was op de vlucht voor de wet en zag geen uitkomst meer, see! Als ze 'm vinden, wordt-ie begraven en dan is de kous af!”

„Da's 'n snugger idee, Smarty!” De stem van Buck Moran was vol bewondering.

„All right, dan doen we 't op die manier!” besliste Joe kort. „Come on...”

„Nu is 't tijd om in te grijpen, Smith!” fluisterde Warren.

De Nachthavik knikte.

Ze zagen het viertal naar buiten komen met Clint

Cassidy in hun midden.

Toen stapte de Nachthavik uit de schaduw, gevolgd door Warren en Jimmy.

„Kan ik misschien ’n handje helpen?” vroeg hij luid.

De woorden sloegen in als een bom.

Buck Moran en Joe schenen plotseling te verstijven...

Cassidy, die blijkbaar de tussenkomst van zijn vrienden op dit ogenblik had verwacht, reageerde onmiddellijk. Zijn vuist beukte met een kracht, waarin al zijn woede en angst waren samengetrokken, neer op de kaak van Smarty, die naast hem liep en deze sloeg als een blok tegen de grond.

Reed's hand flitste naar zijn revolver, maar hij had het wapen nog maar nauwelijks beet, toen de zware Colt van sheriff Warren knalde...!

De kleine gunfighter draaide om zijn as en viel voorover...

„Steek ze omhoog!” snauwde sheriff Warren, „of je krijgt zo'n zelfde poeier!”

De handen van Moran en Joe gingen langzaam de lucht in.

„De guns, Jimmy!”

Jimmy liep naar het tweetal toe en maakte zich meester van hun pistolen die hij achteloos tussen de struiken slingerde. Cassidy had zich al ontfermd over de revolver van Smarty en die tussen zijn broeksband gestoken.

„Naar binnen!” commandeerde Warren en schoorvoetend volgden Moran, Joe en Smarty, die inmiddels was opgekrabbeld en met een pijnlijk gezicht zijn kaak masseerde, het bevel op.

Warren zelf ontfermde zich over Reed die kreunend op de grond lag. Zonder veel plichtplegingen greep hij de gunfighter bij zijn kraag en sleepte hem naar de hut, waar hij hem op het veldbed smeeft. Reed's gezicht was doodsbleek en op zijn shirt, ter hoogte van zijn schouder, zat een bloederige vlek, waar de kogel was ingeslagen.

Warren keek er naar met een onverschillig gezicht.

„'n Karweitje voor doc Travis,” stelde hij vast, „maar dat heeft nog even tijd!”

Hij wendde zich tot de drie anderen.

„Je bent erbij!” zei hij kort. „Je wordt beschuldigd van de overval op de Waterhole Bank en we hebben je

bekentenis gehoord!”

„Je hebt van mij niks gehoord, sheriff!” Joe had zijn tegenwoordigheid van geest weer terug gekregen en was niet van plan zich bij de situatie neer te leggen.

Sheriff Warren lachte honend.

„Hou die grapjes voor je,” zei hij. „We waren hier al ’n tijdje en hebben het hele gesprek kunnen volgen! Hal Reed daar heeft het volmondig toegegeven... Bovendien was je van plan om Cassidy op te hangen omdat-ie te veel wist!” „Dat was maar ’n spelletje, sheriff,” betoogde Joe met een grijnslachje, „niks meer dan dat! Cassidy hoefde nergens bang voor te zijn!”

„En wat zeg jij ervan, Moran?”

Moran haalde zijn zware schouders op.

„Wat Joe zegt, geldt voor mij ook, sheriff!” bromde hij. „Waar ben je met ’t geld gebleven?” De Nachthavik stelde plotseling de vraag.

„Geld?” vroeg Moran met een verbaasd gezicht. „Ik heb geen geld! Altijd maar ’n simpele cowpuncher geweest, mister!”

„En hoe staat ’t met jou, Joe?” informeerde de

Nachthavik luchtig.

„Wat Buck zegt, geldt voor mij ook, stranger!” Hij glimlachte spottend toen hij de woorden van zijn makker herhaalde.

„Jij ook al 'n arme, eenzame cowboy,” grinnikte de Nachthavik.

„Zo is 't, mister!”

De Nachthavik wendde zich tot sheriff Warren en fluisterde hem iets in het oor.

Warren knikte grimmig.

„All right, jij,” richtte hij zich tot Joe, „trek je vest en je smerige shirt maar 'ns uit!”

„Waarom?” Joe's ogen stonden hard maar er was iets van angst in te lezen.

„Omdat ik het zeg!” bulderde Warren.

„Jij ook, Moran!” beval de Nachthavik. „Wat goed genoeg is voor Joe, is blijkbaar ook goed genoeg voor jou! Uit met de spullen!”

„Ja, maar luister nou 'ns...!” protesteerde Buck Warren en in zijn stem klonk paniek.

Hij zweeg toen hij de grote Colt op zich gericht zag.

„Je hebt vijf seconden,” zei de Nachthavik onheilsPELLend.

Aarzelend begonnen Joe en Buck Moran de knopen van hun shirt los te maken...

Toen halverwege, werd de spanning voor Buck Moran te groot!

Met een vloek rukte hij een dun leren koord van zijn hals en smet de buidel die er aan vast zat, naar de Nachthavik.

„Jij wint 't, jij vervloekte, vuile...” schreeuwde hij woest.

Een klap van Jimmy deed hem opzij tuimelen.

„Jij houdt je smerige mond dicht, Moran,” dreigde Jimmy, „anders zal ik hem dicht timmeren!”

De Nachthavik inspecteerde met een onbewogen gezicht de inhoud van de buidel.

Hij zat volgepropt met bankbiljetten... grote coupures! „Voor 'n arme cowboy, ben je 'n rijk man, Moran!” spotte de Nachthavik. „En hoe staat 't met Joe!”

Sheriff Warren stond het geld te tellen, dat bij Joe te voorschijn was gekomen. „Ongeveer zeventuizend,” bromde hij.

„En Smarty en Reed zullen ook wel hun deel kunnen bijdragen,” mompelde de Nachthavik. „Hand it over,

will you!” Met een somber gezicht kwam ook Smarty over de brug met zijn aandeel in de buit.

„Wat Reed heeft, zal doc Travis wel vinden als-ie ’m onderhanden neemt,” bromde Warren. Hij keek naar het geld in zijn hand. „’n Hele schep, maar het grootste deel ontbreekt! Dat zal de boss wel opgestreken hebben!”

Hij keerde zich tot Joe, die heel zijn bravoure was kwijt geraakt.

„Wie is de boss?” snauwde hij.

„We kennen hem niet,” mompelde Joe op vermoeide toon. „Hebben ’m nooit gezien!”

„Wie heeft dan die bankroof in elkaar gezet?”

„Hij. Wij hebben schriftelijke instructies gekregen, hoe we ’t moesten aanleggen! Hij had ’t allemaal geregeld...” „Hij heeft zelf niet aan de overval meegedaan?”

„No...!”

„Maar je hebt ’m wel ’t grootste deel van de buit moeten afstaan! Waarom ben je ’m niet gesmeerd?”

„We hadden een afspraak... bovendien had hij bewijzen dat wij ’t gedaan hadden! Hij had er ons aan kunnen hangen!”

„Waar is Butch?” kwam plotseling de stem van Clint Cassidy.

„Die is er wel tussenuit gegaan,” bromde Smarty verachtelijk. „De laffe hond!”

„Hoeveel geld heeft hij meegepikt?”

Smarty haalde de schouders op.

„Niet veel!”

„Wel, that's that!” De stem van sheriff Warren klonk voldaan. „Dat is dan weer uit de doeken gedaan!” Hij liet zijn ogen over het drietal gaan. „We zullen jullie naar Waterhole brengen en je daar opsluiten! Judge Williams is nog in de buurt. Ik zal hem laten waarschuwen. Intussen kunnen jullie samen uitmaken wie bij de overval dat schot op Buddy Hollis gelost heeft! Die zal wel op 'n extra portie kunnen rekenen! Waar staan jullie cayuses?”

Jimmy en Clint verdwenen om de paarden te gaan verzamelen en waren na een minuut of vijf weer terug.

„Wat doen we met hem?” wees Jimmy naar Hal Reed die met gesloten ogen op het veldbed lag.

„Ik zal doc Travis en m'n deputy naar hier sturen. Travis zal 'm wel zover kunnen opknappen dat-ie op 'n

paard kan zitten en dan brengen ze hem wel over naar Waterhole,” besliste de sheriff. „Intussen moet er wel iemand zo lang hier blijven!”

„Dat zal ik wel doen,” stelde Cassidy voor, maar de Nachthavik schudde het hoofd.

„Nee, jij gaat met ons mee, Clint! We hebben nog een karweitje op te knappen en daar hebben we jou bij nodig!”

„Ik blijf wel!” verklaarde Jimmy.

Joe, Moran en Smarty werden op hun paarden vastgebonden en toen aanvaardden ze de terugtocht naar Waterhole...

HOOFDSTUK IX

De laatste ronde

„Hoe spelen we 't nu verder, Smith?”

Ze zaten nog even bij elkaar in het kantoor van sheriff Warren, nadat ze, zonder opzien te baren, erin geslaagd waren de drie schurken in de naastgelegen gevangenis op te sluiten.

„Morris zal een harde noot zijn om te kraken, see! Hij is handig en slim en hij zal zich niet vlug gewonnen geven! Je kunt hem niet overbluffen, zoals die kerels hiernaast!”

„Dat weet ik, Clem. Ik heb er al over nagedacht en er is, geloof ik, 'n goeie kans dat-ie door de mand valt als we hem geleidelijk aan duidelijk kunnen maken dat z'n hele opzet mislukt is en dat-ie helemaal niet zo'n slimme jongen is, als-ie wel denkt!”

Hij staarde enkele ogenblikken voor zich uit.

„Het lijkt me dat we 't op deze manier moeten

proberen,” zei hij toen en langzaam begon hij aan de sheriff en Clint Cassidy uit te leggen wat de bedoeling was.

„Wat vind je ervan?” vroeg hij tenslotte.

„Oké, laten we 't op die manier aanpakken,” besliste Warren.

Hij keek de Nachthavik met samengeknepen ogen aan.

„Ik heb 't idee dat jij nog 'n paar troeven achter de hand hebt, Smith!”

De Nachthavik lachte zachtjes.

„Nog wel 'n paar kaarten,” gaf hij toe, „maar of 't troeven zijn, zal nog moeten blijken! We zullen zien!”

Er brandde licht in het kantoor van Morris en de Nachthavik twijfelde er niet aan of de advocaat was thuis. Hij zou het beslist niet riskeren om vanavond van huis te gaan.

Hij klopte op de zware deur en hoorde een ogenblik later Morris komen.

De Nachthavik zag de gespannen trek op het gezicht van de advocaat toen deze de deur opende.

Het duurde maar een ogenblik. Daarna vertrokken zijn dikke lippen zich tot een flauw grijnslachje.

„Hello, Smith, jij opnieuw? Alleen?”

De Nachthavik knikte.

„Wat kan ik voor je doen?”

„Ik wou nog 'ns met je praten!”

Morris haalde zijn zware schouders op.

„Ik weet niet of er nog veel te zeggen valt, na ons gesprek van gisteren, maar goed... kom binnen!”

De advocaat ging achter zijn bureau zitten, een half glimlachje op zijn gezicht.

De Nachthavik keek hem enkele ogenblikken vanonder gefronste wenkbrauwen aan.

„Wel, Morris,” begon hij. „Ik geloof niet dat wij elkaar nog veel hoeven wijs te maken. Jij weet waar ik sta en ik weet waar jij staat!”

Morris knikte langzaam en zijn opgeblazen gezicht kreeg plotseling een harde uitdrukking.

„Ik weet dat jij Clint Cassidy uit de postkoets hebt gehaald! Ik weet niet wat je er mee voor had, maar je hebt 'm er geen goed mee gedaan! Hij is nu 'n vluchteling voor de wet en als ze 'm te pakken krijgen, is-ie 'n stuk beroerder af! En krijgen doen ze hem!”

Hij lachte uitdagend.

„Waarom heb je 'm niet meegebracht? Durfde je niet?” De Nachthavik keek hem met een onbewogen gezicht aan. „De jongen is onschuldig! Dat is de reden waarom ik heb gezorgd, dat-ie niet in Wellington terecht kwam!”

Morris maakte een achteloos gebaar.

„Jij zegt 't. Ik ben er niet zo zeker van!”

De Nachthavik boog naar voren en zijn ogen waren strak op de advocaat gericht.

„Yes, you are, Morris! Je bent er heel zeker van! Je weet het!”

Hij stak een beschuldigende vinger uit.

„Je weet het omdat jij de man bent die de bankoverval in elkaar hebt gezet! Jij bent de man achter de schermen van dit hele vieze zaakje!”

„Bewijs het!” snauwde de advocaat.

„Ik geloof dat ik 't kan! Ik geloof dat, als ik hier de zaak na zou speuren, ik het geroofde geld zou vinden... of een deel ervan!”

Morris lachte schel.

„Ga je gang en kijk!” daagde hij uit. „En zelfs als je geld zou vinden, zou je nog moeten aantonen, dat het van de bankroof afkomstig is! De nummers zijn niet

bekend, weet je dat?” „Hoe weet jij het?”

„Ik heb er naar geïnformeerd!”

„Waarom?”

„Ik had er belangstelling voor! Heel gewoon!”

„En heb je rekening gehouden met de mogelijkheid dat ze je niet alles verteld hebben?” vroeg de Nachthavik met een sluw lachje.

Het gezicht van de advocaat betrok. Een frons die onmiddellijk weer verdween.

„Je kunt mij niks wijsmaken, Smith!” zei hij toen.

„Jij denkt...”

Hij hield plotseling op en zijn gezicht verschoot van kleur toen er hard op de voordeur werd geklopt.

De Nachthavik zag hoe de hand die op het bureau lag, plotseling beefde.

„Zou je niet gaan openmaken?” vroeg hij.

Morris likte zijn lippen, stond op en verliet het kantoor.

De Nachthavik hoorde hem de deur openmaken en toen zijn stem, vol opluchting: „Hello, sheriff, kom erin! Ik heb nog een bezoeker, maar die zal het verder wel kort willen maken!”

Een ogenblik later kwamen ze beiden het kantoor

binnen. Morris wees de sheriff een stoel en ging weer achter zijn bureau zitten. Het was duidelijk te zien, dat hij zijn zelfvertrouwen weer terug had.

„Mister Smith hier,” en hij wees met een handgebaar naar de Nachthavik, „heeft me zojuist verteld, dat hij het is geweest die gisteren Young Cassidy uit de postkoets heeft gehaald... Hij zal het nu misschien ontkennen...”

De sheriff onderbrak hem met rustige stem.

„Dat kom ik je juist vertellen, Morris. De zaak Cassidy is voor mij afgedaan. We hebben de bankrovers te pakken gekregen... ze zitten op het ogenblik daarginds... en het is komen vast te staan dat Clint Cassidy inderdaad, onder bedreiging met geweld, aan die overval heeft moeten meedoen! De jongen is onschuldig, see, en de rol die Smith bij zijn ontsnapping heeft gespeeld, interesseert me verder niet!”

Morris had met gespannen aandacht geluisterd, zijn ogen star op de sheriff gericht.

Hij likte zijn lippen en vroeg: „Dus je hebt ze allemaal...? En het geld...?”

„Begrijp me goed,” legde Warren uit. „We hebben

de kerels die aan de overval hebben meegedaan en een deel van het geroofde geld. Maar, naar het schijnt, is meer dan de helft van dat geld terecht gekomen bij de man die de overval in elkaar heeft gezet... uitgedacht en georganiseerd. Die kerel moeten we nog hebben!”

De sheriff speelde zijn rol voortreffelijk, dacht de Nachthavik. Natuurlijk en zonder enige overdrijving.

Hij keek de advocaat aan en glimlachte boosaardig.

„Wel, Morris, je was mijn doopceel aan het lichten! Zou je er niet mee verder gaan?”

Morris was niet zo stoer, dacht hij, terwijl hij de advocaat bekeek. Slim en sluw en met genoeg hersens, maar zijn zenuwen waren niet van de sterkste. De drank had er vermoedelijk geen goed aan gedaan.

„Hij beweert dat ik de leider van die bende zou zijn... de man achter de schermen!” verklaarde Morris toonloos. Warren floot zachtjes tussen zijn tanden.

„Dat is ’n ernstige beschuldiging,” gaf hij toe. „Die zal bewezen moeten worden!”

„Dat heb ik hem ook gezegd!” snauwde de advocaat. „Hoe kom je op die gedachte?” wendde de

sheriff zich tot de Nachthavik.

„Ik weet het!” verklaarde deze, „en ik ben ervan overtuigd dat de rest van het gestolen geld hier te vinden is!”

„Find it!” schreeuwde Morris.

Hij grabbelde in een la en wierp een sleutel op het bureau.

„Je kunt in de brandkast kijken!” snauwde hij.

De Nachthavik schudde langzaam het hoofd.

„Daar zou je ’t geld niet opbergen!” zei hij. „Het is de meest voor de hand liggende plaats. En ook niet in je bureau.”

Zijn ogen gleden door het vertrek en hij zag dat de advocaat hem nauwlettend in het oog hield, terwijl zijn handen de leuning van zijn stoel omklemden. Ook de sheriff vroeg zich nu duidelijk af wat er ging komen.

De blik van de Nachthavik bleef rusten op de schouw en hij kwam langzaam overeind. Hij liep naar de haard en nam de Indiaanse vaas van de balk. Na een onverschillige blik daarin zette hij ze terug en keek naar Morris. De kleine zweetdruppeltjes op zijn gezicht glinsterden in het lamplicht.

„Je rookt goeie sigaren,” mompelde hij, terwijl hij de sigarenkist beetpakte.

Hij opende de kist, nam er een sigaar uit en hield ze onder zijn neus.

„Kwaliteit!” zei hij prijzend.

Morris schoot overeind.

„Leg ze terug!” schreeuwde hij. „Jou laat ik geen sigaar van mij roken!”

„Rustig, rustig,” suste de Nachthavik. Hij legde de sigaar weer voorzichtig op zijn plaats, sloot de kist en wilde ze weer terugzetten. Toen gleed ze echter plotseling uit zijn handen en viel met een klap op de grond.

De deksel sprong open, de sigaren rolden in het rond en de dubbele bodem schoot van zijn plaats!

Sheriff Warren dook er als een havik op neer en lichtte de kist van de grond.

„Ik dacht dat jij geen geld had!” snauwde hij, zijn ogen gericht op Morris, die met een zakdoek zijn gezicht afveegde.

„Ik heb geen geld! Dat is geld van een cliënt, dat ik zo lang in bewaring heb!” verweerde hij zich.

„Ik geloof dat het gestolen geld is... geld van de

bankroof,” verklaarde Warren, terwijl zijn hand in de bankbiljetten graaide.

Morris had zich in zijn stoel terug laten zakken en hij had zijn zenuwen weer enigszins in bedwang.

„Bewijs 't maar!” zei hij.

„Wie is die cliënt?”

„Mag ik je niet zeggen!”

„Ik geloof dat ik kan bewijzen dat het geld van de bankroof afkomstig is,” kwam de stem van de Nachthavik.

Hij haalde een papier uit zijn zak en vouwde het langzaam open.

„Jij controleert het maar, Clem,” stelde hij voor.

Toen begon hij langzaam een aantal nummers op te lezen en de ogen van de sheriff werden groot toen hij ontdekte dat ze klopten met de nummers op de biljetten.

Hij keek de Nachthavik met vreemde blik aan, maar richtte toen zijn ogen op de advocaat.

„Wat heb je daarop te zeggen, Morris?”

Eer deze een antwoord kon geven, werd er opnieuw heftig op de voordeur geklopt.

De advocaat kwam moeilijk overeind uit zijn stoel

en slofte naar de voordeur.

„Hello, Ray!” De stem van Clint klonk opgewekt.

Morris fluisterde iets terug maar toen stond sheriff Warren in de deuropening van het kantoor.

„Kom maar binnen, son,” nodigde hij uit, „en jij ook, Morris!” voegde hij er veelbetekenend aan toe.

„Ik kwam je je honorarium betalen,” vertelde Clint en, met een verbaasde blik op de stapel bankbiljetten die al op het bureau lag, legde hij er vijf biljetten van honderd dollar bij.

„Hou die maar apart,” mompelde de Nachthavik. „Hij zal ze nodig hebben voor zijn eigen verdediging!”

„En wat heb jij verder te zeggen, Morris?” nam de sheriff de draad weer op.

„Niets!” De stem klonk toonloos.

„Je houdt nog altijd vast aan die denkbeeldige cliënt?”

De advocaat gaf geen antwoord.

„Mag ik dan dat contract terughebben dat ik heb getekend?” kwam de stem van Cassidy.

Zwijgend nam Morris de sleutel van zijn bureau en liep naar de brandkast. Toen hij ze open had en zich bukte om er de envelop uit te halen, stond de

Nachthavik achter hem. „Hold it!”

Langs Morris heen graaide hij de tekening, die hij al eerder in handen had gehad, uit de kast.

Hij vouwde ze open en spreidde ze uit over het geld op het bureau.

„Hier staat het tracé op van de nieuwe spoorlijn,” zei hij. „Kijk eens waar jouw gronden liggen, Clint!”

De jonge Cassidy bestudeerde de kaart aandachtig.

„Hier!” wees hij toen. „Dat is het perceel dat ik van Bill Anderson heb gekocht. De spoorlijn loopt er precies in de hele lengte overheen! Jee, da's pech! Of niet?”

„Nee, ze betalen er 'n aardige som voor, son! Je kunt er drie keer zoveel grond voor bijkopen!”

„Daar heb je zeker ook niks over te vertellen, Morris! Ook van 'n cliënt?”

De stem van sheriff Warren zat vol sarcasme.

Morris hing in zijn stoel alsof hij verdoofd was.

„De hele zaak is duidelijk!” vervolgde de sheriff. „Jij wou 'n ranch in handen krijgen en je liet 't oog vallen op de ranch van Cassidy, temeer toen je er achter kwam dat de spoorlijn over een deel van de grond zou komen te lopen, wat goed geld zou

opbrengen. Je zette die bankoverval in elkaar, wist er 'n paar schurken voor te vinden die hem moesten uitvoeren en wist Clint Cassidy er zo bij te betrekken, dat de schuld op hem viel. Je liet hem in zijn moeilijkheden een contract tekenen dat precies in jouw kraam te pas kwam en als Smith niet tussenbeiden was gekomen, zou Cassidy, door jouw toedoen, voorgoed uit de weg zijn geruimd. Dat is de hele zaak in een notendop! Je dacht dat je slim en handig was, meneer de advocaat! Een kerel met hersens! Wel, je bent zelf in de kuil gevallen die je voor 'n ander had gegraven! Je bent niks meer dan een grote schurk, erger dan die kerels, die ik daarginds heb zitten! De bewijzen liggen hier op tafel!”

Het was een hele speech en sheriff Warren haalde diep adem en keek vol verachting neer op de advocaat, die in zijn stoel zat weggezakt...

„Ray Morris,” zei hij afgemeten, „ik arresteer jou...” Verder kwam hij niet.

Het woord arresteren had Morris plotseling uit zijn verdoving gewekt. Hij kwam tot leven en met een ruk trok hij een la van zijn bureau open en eer iemand

iets kon doen, had hij een revolver in de hand.

„Ik laat me niet arresteren!” schreeuwde hij terwijl hij achter zijn bureau vandaan kwam en zich ruggelings, het wapen dreigend gericht, naar de deur bewoog. Zijn ogen stonden wild en hij leek tot alles in staat.

„Blijf staan!” gilde hij toen de Nachthavik een langzame stap in zijn richting deed.

„Je maakt de zaak alleen maar erger, Morris,” verzekerde de Nachthavik zonder zijn schreden in te houden.

„Kom niet dichterbij!” Morris week langzaam terug. Zijn zware gezicht bewoog krampachtig en zijn ogen hadden een starre uitdrukking. De hand met de revolver beefde alsof ze onder stroom stond.

„Het heeft geen zin, Morris.” De stem van de Nachthavik was volkomen rustig.

De advocaat bleef staan en keek hem aan met ogen die niets meer zagen. Toen zakte hij langzaam door de knieën en viel op de grond.

„Je nam heel wat risico, mister Smith!” De stem van Clint Cassidy trilde nog van de doorstane emotie.

De Nachthavik antwoordde niet. Voorzichtig nam hij

het wapen op en stak het bij zich.

Niemand behoefde te weten dat hij de revolver al bij zijn eerder bezoek in de la was tegengekomen en er toen, voor alle zekerheid, de patronen maar uit had verwijderd.

Sheriff Warren keek fronsend neer op de zware figuur op de grond.

„Hij was niet zo stoer als-ie dacht, Smith,” mompelde hij. „Ik ben bang dat hij er niet met drie jaren dwangarbeid zal afkomen! Voor hem zijn geen verzachtende omstandigheden aan te voeren...!”

En dat, dacht de Nachthavik, was een opmerking waarmee hij het niet helemaal eens kon zijn...

HOOFDSTUK X

Besluit

Het was veertien dagen later en de zon stond hoog aan de hemel, toen de Nachthavik en Jimmy Stevens, terugkerend van hun bezoek aan Tex Ellis, het terrein van de Sliding C opreden.

Er liep volop vee te grazen en de Nachthavik, die er zijn ogen over liet gaan, stelde vast dat het een hele kudde was met nogal aardig wat jonge beesten erbij.

Een uitroep van Jimmy deed hem zijn blik afwenden.

„Hé, Steve, moet je daar zien!”

Op de plaats waar het ranchhuis van Clint Cassidy had gestaan, was het een bedrijvigheid van jewelste.

Er was een nieuw huis in aanbouw en er was zeker een man of tien aan het werk. Er stonden enkele wagens met materialen en het gebouw begon al vorm te krijgen. Het zag er naar uit dat het heel wat

anders zou worden dan de blokhut die Clint vroeger bezeten had.

Ze reden er langzaam heen en Cassidy kwam hen al van verre tegemoet.

„Hello, folks!” riep hij uit met een brede grijns, terwijl hij het zweet van zijn gezicht veegde. „Ben ik blij dat jullie nog eens langs gekomen zijn!”

„We hadden het beloofd!” De Nachthavik grinnikte. „Maar we hadden gedacht jou hier in een bescheiden stulpje aan te treffen. En nu dit! Je kunt zien waar de centen zitten, Jimmy!”

Clint Cassidy lachte.

„Het kost me niks!” Toen werd zijn gezicht ernstig. „Het zijn mensen uit Waterhole, die meenden dat ze iets voor me moesten doen. Ik heb het idee, dat de sheriff er achter gezeten heeft. Ik werd op een gegeven moment in een vergadering geroepen waar een aantal burgers van Waterhole bij elkaar waren en... toen boden ze me dit aan! Ze meenden...”

„...dat jou onrecht was aangedaan en dat ze iets terug moesten doen om het goed te maken!”

„Zo iets, ja! Ik heb ’t afgewezen, maar daar trokken ze zich niks van aan!”

De Nachthavik knikte, terwijl hij de activiteitsgadesloeg. Pete Mule, de deputy-sheriff, kwam naar hen toe. Hij droeg een overall en zweette als een paard.

„Zeg, boss, zal ik dan eerst dat materiaal maar mee afladen?”

„Oké, Pete!” Cassidy maakte een nonchalant gebaar dat het wel in orde was.

„Boss!” Jimmy lachte luidkeels.

„Oh, dat wist je nog niet? Pete is bij mij in dienst getreden. Hij is altijd cowhand geweest, see, en dat baantje van deputy beviel hem niet zo best!”

De Nachthavik lachte. „Ja, ik had wel de indruk dat Pete niet voor sheriff in de wieg was gelegd! Je hebt hier ook heel wat beesten lopen, Clint! Dacht dat je kudde kleiner was.” „Ik heb nog wat vee kunnen bijkopen van Bill Anderson! Voor een zacht prijsje! Meest jaarlingen! En ik mag van dat stuk grasland van hem gebruik maken... je weet wel, waar ze mijn vee toen naar toe gedreven hadden!”

„Dan heb je goeie zaken gedaan! Je ziet 't... na regen komt er altijd wel weer zonneschijn!”

„Yeah!” Clint keek met een tevreden gezicht om

zich heen. „Dank zij jullie!” Toen verscheen weer de opgewekte grijns. „’t Loopt tegen etenstijd. We eten altijd samen, met de hele ploeg. Jullie blijven toch...?”

„Het zal me een genoegen zijn om met de goede burgers van Waterhole de maaltijd te gebruiken!” verzekerde Nachthavik plechtig.

Toen lachte hij. „We zijn begonnen met samen te eten, son,” zei hij. „Het is een goed ding om er ook mee te eindigen...!”

DE ONDERGANG VAN RAY MORRIS

Steve Smith, bij vele, enthousiaste liefhebbers van spannende wild-westboeken beter bekend als de Nachthavik, wordt hardhandig betrokken in een van de meest vreemde zaken. Op weg naar Waterhole, een stadje aan de rand van de Mohave-woestijn, ontmoet hij Clint Cassidy, een aardige, jonge vent, die zelf een ranch heeft.

Wanneer de Nachthavik en Clint bij een kampvuurtje een eenvoudige maaltijd gebruiken, worden ze overvallen door twee desperado's, die kennelijk Clint Cassidy levend in handen willen krijgen. Dit is het begin van een reeks keiharde moeilijkheden. De Nachthavik heeft al zijn talent nodig om zijn intelligente tegenstander, de aan lager wal geraakte advocaat Morris, te ontmaskeren als bankrover en misdadiger.

Billy Brand:

VEEDIEVEN IN DE VAL

DE GOUDSCHAT IN DE DODENVALLEI

KLUITMAN WILD-WESTSERIE

